Cemâziye'l-Ahir 1434

tevhid

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | MAYIS 2013 | YIL: 2 | SAYI: 16 | FİYATI: 5 ₺

لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا

"İman edenlere karşı düşmanlık yönünden insanların en şiddetlisi olarak yahudileri ve Allah'a ortak koşanları bulursun"

(5 / Maide, 82)

GÜNDEM'09

kirli GÜNDEM

KUR'AN'I
OKU!
anla!
yaşa!
Anlat!

"Gerçekten size Allah'tan bir nur, apaçık bir kitap geldi. Rızasını arayanı Allah onunla kurtuluş yollarına götürür ve onları iradesiyle karanlıklardan aydınlığa çıkarır, dosdoğru bir yola iletir."

(5/Mâide, 15-16)

Kirli Gündem

CEMÂZİYE'L-AHİR 1434
MAYIS '13 SAYI: 16

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a Hamd, Rasûlü'ne Salat ve Selam Olsun…

Küresel cihadın en kilit noktası haline gelen ve kâfirlerin gözlerini korkutan *'Suriye Cihadı'*, üçüncü yılına girdi. Suriye cihadının bu denli gelişmesinin arka planında jeopolitik ve manevi sebepler bulunmaktadır.

Cihad ateşinin kendisine sıçrayıp, nebevi haberlerin oluşmasından korkarak, Türkiye'den özür dileyip yanına avane seçmiş oldu.

Bu olaylar cereyan ederken, akıllarımıza küresel cihadın en önemli ismi ve tüm dünyayı korkutan hedefini Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* hadislerinden alan, Şeyh Ebu Musab Ez-Zerkavi *rahimehullah* geldi. O, aslında Irak'ta 7 sene önce bu hedefi kendisine şiar edinmişti.

"Biz gözlerimizi Beytu'l Makdis'e dikmiş bir şekilde Irak'ta savaşıyoruz"

Evet, Beytu'l Makdis ve çevresine sıçraması muhtemel olan cihadın ruhundan korkan İsrail'in atacağı siyasi adımlara, uluslararası platformda yapılan kirli tezgâhlara artık bu pencereden bakmamız bizim için doğru olacaktır. Zira halka gösterilen bu kirli tezgâhın meyvesi de elbette ki kirli olacaktır.

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Cemâziye'l-Ahir 1434
Mayıs 2013
Sayı: 16
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Barbaros Mh. 9/2 Sk.
No:12A-B Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul

Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46

Ebu Hanzala

İhtilaf Fıkhı

Müslümanların İslam'ın gözettiği en önemli maslahatlardan olan beraberlik ve cemaat maslahatını koruyabilmek adına ihtilaf fıkhını öğrenmeleri ve amel etmeleri gerekir.

Allah'ın Adıyla

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun.

Allah subhanehu ve teâlâ eşyayı farklı yaratmıştır. Allah'ın yarattığı ne varsa hepsinde çeşitlilik ilkesini görmek mümkündür. Bu durum O'nun subhanehu ve teâlâ ayetlerindendir.

*"…Allah'ın gökyüzünden su indirdiğini görmedin mi? Böylece biz onunla, **renkleri değişik olan meyveler** çıkardık. Dağlardan da beyaz, kırmızı **renkleri değişik** ve siyah yollar (kıldık). İnsanlardan, hayvanlardan ve davarlardan da **renkleri böyle değişik** olanlar vardır. Kulları içinde ise Allah'tan ancak alim olanlar içleri titreyerek korkar. Şüphesiz Allah, üstün ve güçlü olandır, bağışlayandır..."* [1]

"Göklerin ve yerin yaratılması ile dillerinizin ve renklerinizin ayrı olması, O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda, bilenler için gerçekten ayetler vardır." [2]

"Asmalı ve asmasız bahçeleri, hurmaları ve tatları farklı ekinleri, zeytinleri ve narları -birbirine benzer ve benzeşmez- yaratan O'dur. Ürün verdiğinde ürününden yiyin ve hasad günü hakkını verin; israf etmeyin. Çünkü O, israf edenleri sevmez." [3]

Evet, zikrettiğimiz ayetler de; Allah'ın eşyayı farklı yaratması, O'nun subhanehu ve teâlâ büyüklüğüne delaletinin göstergesidir. İnsanların anlayış, zeka ve kapasitelerinin farklı olması ve buna bağlı olarak ihtilafa düşmeleri de Allah'ın subhanehu ve teâlâ dilemesiyle olmuştur.

*"**Eğer Rabbin dileseydi, insanları elbette tek bir ümmet kılardı. Oysa, onlar, anlaşmazlığı sürdürmektedirler.** Rabbinin rahmet ettikleri dışında. Onları bunun için yarattı. Böylece Rabbinin (şu) sözü tamamlanıp gerçekleşmiştir: 'Andolsun, cehennemi cinlerden ve insanlardan, (kafirlerin) tümüyle dolduracağım.' "* [4]

Allah subhanehu ve teâlâ gözettiği bazı hikmetler nedeniyle insanların tek bir ümmet olmasını dilememiş, onları ihtilaf edecek tabiatta yaratmıştır. Bu hikmetlerin bazısı dünyayla alakalı, bazısı -ayette zikredildiği gibi- uhrevidir. Öyleyse Müslümanın başlangıç olarak bilmesi gereken, insanlar arasında ihtilafın kaçınılmaz olduğu

1. 35/Fatır 27-28
2. 30/Rum, 22
3. 6/En'am, 141
4. 11/Hud, 118-119

ve bu ihtilafın Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dilemesiyle olduğudur. Allah'ın dilediği bir şeyin önünde durmak, ona engel olmak mümkün değildir. Ancak Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasına uygun fıkıh geliştirmek insanın elindedir.

Çünkü ihtilafın olmasını dileyen Rabbimiz; bazı ihtilafları gözetip anlayışla karşılamamızı, bazısını kuvvetle defetmemizi bizden istemiştir. Örneğin, renklerimizin ve dillerimizin farklı olması Allah'ın dilemesi ve ayetlerindendir. Bunları anlayışla karşılamak ve insanlara renklerine ve dillerine göre muamele etmek Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlü'nün bizden isteğidir. Bu farklılık noktasında vahye göre fıkhı olmayanlar, kitabın ve sünnetin şiddetle karşı çıktığı ırkçılık hastalığına yakalanacaklardır.

Bunun yanında Allah, kafirlerle müminler arasındaki ihtilafı kuvvetle defetmeyi emretmiştir. Bu ihtilafta anlayışlı olup, iki uzlaşmazı birleştirmeye çalışanları şiddetle kınamıştır.

"Yeminlerini bozan, elçiyi (yurdundan) sürmeye çabalayan ve sizinle ilk defa (savaşa) başlayan bir toplulukla savaşmaz mısınız? Korkuyor musunuz onlardan? Eğer inanıyorsanız, kendisinden korkmanıza Allah daha layıktır." [5]

"...Eğer Allah'ın, insanların bir kısmı ile bir kısmını def'i (engellemesi) olmasaydı, yeryüzü mutlaka fesada uğrardı. Ancak Allah, alemlere karşı büyük fazl (ve ihsan) sahibidir…" [6]

Allah, itikadi farklılıkta istediği fıkhı uygulamayanları şu şekilde tehdit etmiştir;

"İnkâr edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur." [7]

Bu yazı dizimizde; kaçınılmaz olarak insanlar arasında vuku bulacak ihtilafın fıkhını kardeşlerimizle paylaşmaya çalışacağız.

İhtilaf fıkhını bilme İslam'daki en önemli gayelerden birine hizmet etmesi açısından çok önemlidir.

İslam'da en büyük maslahat tevhidin tahakkuk etmesi, en büyük mefsedet şirkten ve ehlinden kaçınmamaktır. Çünkü bu; insanın yaratılış gayesidir.

"Ben, cinleri ve insanları yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım." [8]

"...Oysa onlar, tek olan bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir…" [9]

İslam'da en büyük maslahat tevhidin tahakkuk etmesi, en büyük mefsedet şirkten ve ehlinden kaçınmamaktır. Çünkü bu; insanın yaratılış gayesidir.

Bundan sonra Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* müminlerden istediği, birleşmek ve ayrılıktan kaçınmalarıdır.

*"**Allah'ın ipine hepiniz sımsıkı sarılın. Dağılıp ayrılmayın**. Ve Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz düşmanlar idiniz. O, kalplerinizin arasını uzlaştırıp ısındırdı ve siz O'nun nimetiyle kardeşler olarak sabahladınız. Yine siz, tam ateş çukurunun kıyısındayken, oradan sizi kurtardı. Umulur ki hidayete erersiniz diye, Allah, size ayetlerini böyle açıklar. Sizden; hayra çağıran, iyiliği (marufu) emreden ve kötülükten (münkerden) sakındıran bir topluluk bulunsun. Kurtuluşa erenler işte bunlardır. **Kendilerine apaçık belgeler geldikten sonra, parçalanıp ayrılan ve anlaşmazlığa düşenler gibi olmayın**. İşte onlar için büyük bir azap vardır."* [10]

Ayetler dikkatlice incelendiğinde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kardeşlik ve cemaat nimetini Müslümanlara hatırlattığı görülecektir. Yine ayette, Müslümanların bir araya gelmesi ve kalplerinde oluşan ülfetin, Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından ol-

5. 9/Tevbe, 13
6. 2/Bakara, 251
7. 8/Enfal, 73
8. 51/Zariyat, 56
9. 9/Tevbe, 31
10. 3/Ali İmran, 103-105

duğuna vurgu yapılıyor. Bunun bir benzeri Enfal suresinde de müminlere hatırlatılmıştır.

"Ve onların kalplerini uzlaştırdı. Sen, yeryüzündekilerin tümünü harcasaydın bile, onların kalplerini uzlaştıramazdın. Ama Allah, aralarını bulup onları uzlaştırdı. Çünkü O, üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir." [11]

Sonrasında ehli kitabın hali hatırlatılmıştır. Bu çağrıya uymayanların sonunun ehli kitap misali büyük bir azap olacağı haber verilmiştir. Ayrılık ve fırkalaşma bu ayette olduğu gibi bazen ehli kitaba nispet edilmiş, bazen de müşriklere nispet edilerek, müminlerin bundan nefret etmesi ve kaçınması istenmiştir.

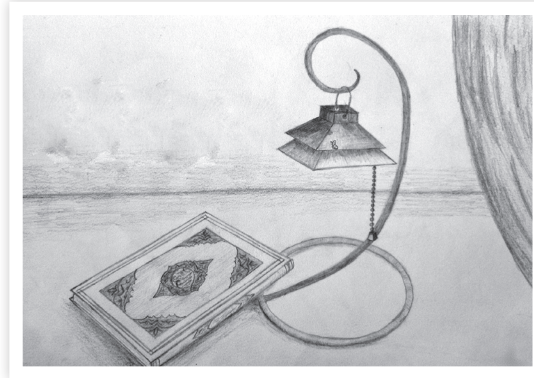
"Gerçek şu ki, dinlerini parça parça edip kendileri de gruplaşanlar, sen hiç bir şeyde onlardan değilsin. Onların işi ancak Allah'adır. Sonra O, işlemekte olduklarını kendilerine haber verecektir." [12]

"Gönülden katıksız bağlılar olarak, O'na yönelin ve O'ndan korkup-sakının, dosdoğru namazı kılın ve müşriklerden olmayın. ***(O müşrikler ki,) Kendi dinlerini fırkalara ayırmış ve kendileri de parça parça olmuşlardır;*** *ki her grup kendi elindekiyle övünüp sevinç duymaktadır."* [13]

Ancak hepimiz biliriz ki; ihtilafın tabiatı ayrılığı gerektirir. İnsanlar anlaşabildikleri ve uyum içerisinde yaşadıkları insanlarla bir arada olmak isterler. Düşünce, söz ve amelde ihtilaf ettikleri insanlarla zaruri haller dışında beraberlik istemezler. İhtilaf noktalarında insanlar kendi hallerine terkedilir ve vahyin gözettiği ihtilaf fıkhı uygulanmazsa, insanlar her ihtilafı bölünme vesilesi kılarlar. Bu sebepten, Müslümanların İslam'ın gözettiği en önemli maslahatlardan olan beraberlik ve cemaat maslahatını koruyabilmek adına ihtilaf fıkhını öğrenmeleri ve amel etmeleri gerekir.

İhtilafın Kısımları

Yukarıda vahyin nazarında her ihtilafın bir olmadığını, cinsine göre muamele yapılması gerektiğine değindik. İslam alimlerinin sözlerine

baktığımızda ihtilafı bir mertebede görmeyip farklı açılardan ele aldıklarını görürüz. Bunun nedeni nasların ihtilafa ve ihtilafta takınılması gereken tutumda gösterdiği farklılıktır. Bazı naslar ihtilafı yermiş ve ihtilaf ehlini ağır yaptırımlarla tehdit etmiştir. Bazı naslar ihtilafa sûkut etmiş ve ehline müsamahayla yaklaşmıştır. Örneğin;

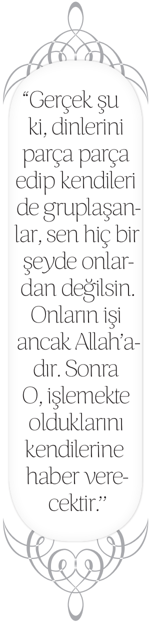
"Davud ve Süleyman da; hani kavmin hayvanlarının içine girip yayıldığı ekin-tarlaları konusunda hüküm yürütüyorlardı. Biz onların hükmüne şahit idik. Biz bunu (hükmü) Süleyman'a kavrattık, her birine hüküm ve ilim verdik. Davud ile birlikte tesbih etsinler diye, dağlara ve kuşlara boyun eğdirdik. (Bunları) Yapanlar biz idik." [14]

Bu ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* hükümde Süleyman'ın *aleyhisselam* isabet ettiğini bildiriyor. Buradan anladığımız, verilen hükümde Süleyman ve Davud'un *aleyhimusselam* ihtilaf ettikleridir. Buna rağmen Allah *subhanehu ve teâlâ* onları kınamamış *"...her birine hüküm ve ilim verdik"* diyerek ikisini de övmüştür.

Yine Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadisinde;

"Hakim hüküm verdiğinde içtihad eder ve isabet ederse ona iki ecir vardır. İctihad eder ve hata ederse bir ecir alır." [15] buyurmuştur.

Bu hadisten anladığımız içtihad eden bir alimin hata yapması halinde dahi ecir alacağıdır. Elbette isabet etmeyen alim, bu konuda isabet edenlere muhalefet etmiş olacaktır. Bu muhale-

11. 8/Enfal, 63
12. 6/En'am, 159
13. 30/Rum, 31-32
14. 21/Enbiya, 78-79
15. Buhari, Müslim

fete rağmen Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* onu kınamamış, aksine ecir alacağını belirtmiştir.

Allah Rasûlü, Ben-i Kureyza Yahudilerinin üzerine yürürken sahabesini uyarmıştı;

"Sizden herhangi biri Ben-i Kureyza yurduna ulaşmadan ikindi namazını kılmasın."

Ashab ihtilaf etti. Kimisi namazı yolda kıldı, kimi de Allah Rasûlü'nün emrine uyup kılmadı. Bu durum Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* intikal edince hiçbirine kızmadı...[16]

Ashabın ihtilaf etme nedeni; iki delilin çakışmasıydı. Kimisi; Allah Rasûlü'nün gayesi *'acele etmemizdir'* düşüncesiyle namazını kıldı. Namazı vaktinde kılma delilini mutlak, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* emrini bir illete binaen söylenmiş olarak kabul etti. Kimisi Allah Rasûlü'nün sözünü mutlak olarak alıp, namazı kılmadı. İhtilaf ettiler. Ve bu ihtilafın vakıada tesiri vardı. Bir grup namazı kıldı, bir diğeri namazı vaktinden erteledi. Allah Rasûlü her iki gruba da bir şey demedi. Yani bu ihtilafı ikrar etti.

Bunun yanında bir takım naslar görüyoruz ki ihtilafı ve ehlini şiddetle kınamıştır.

"İnsanlar tek bir ümmetti. Allah, müjdeciler ve uyarıcılar olarak Peygamberler gönderdi ve beraberlerinde, insanların anlaşmazlığa düştükleri şeyler konusunda, aralarında hüküm vermek üzere hak kitaplar indirdi. Oysa kendilerine apaçık ayetler geldikten sonra, birbirlerine karşı olan azgınlık ve kıskançlıkları yüzünden anlaşmazlığa düşenler, o, (Kitap) verilenlerden başkası değildir. Böylece Allah, iman edenleri, hakkında ayrılığa düştükleri gerçeğe kendi izniyle eriştirdi. Allah, kimi dilerse onu doğruya yöneltir." [17]

"Biz Kitab'ı ancak, hakkında ihtilafa düştükleri şeyi onlara açıklaman ve inanan bir kavme rahmet ve hidayet olması dışında (başka bir amaçla) indirmedik." [18]

Bu ayetlerde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* insanları ihtilaf üzere terk etmediğini, Peygamber ve kitap indirmek suretiyle aralarında hükmettiğini görüyoruz. Bununla beraber bu ihtilaf çeşidinde Allah ve Rasûlü, ihtilaf ehlini kınamıştır ve elim verici azapla tehdit etmiştir.

"Bu, Allah'ın Kitabı şüphesiz hak olarak indirmesindendir. Kitap konusunda ihtilafa düşenler ise uzak bir ayrılık içindedirler." [19]

"İsa, açık belgelerle gelince, dedi ki: 'Ben size bir hikmetle geldim ve hakkında ihtilafa düştüklerinizin bir kısmını size açıklamak için de. Öyleyse Allah'tan sakının ve bana itaat edin. Şüphesiz Allah, O, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir; şu halde O'na kulluk edin. Dosdoğru yol budur.' ***Sonra, içlerinden birtakım fırkalar ihtilafa düştü. Artık, acı bir günün azabından vay o zulmetmiş olanlara****."* [20]

"Öğlen vakti Rasûlullah'a gittim. İki adamın bir ayet hakkında ihtilaf ettiklerini işitti. Allah Rasûlü yanımıza geldi. Kızgınlığı yüzünden okunuyordu, 'Sizden öncekiler kitapta ihtilafa düştükleri için helak oldular.' buyurdu." (Müslim)

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* hadislerinde;

"Herhangi bir şeyi size yasaklamadığım müddetçe beni kendi halime bırakınız (çokça soru sormayın). Sizden önceki ümmetler çok soru sormaları ve ***Peygamberleriyle ihtilaf ettikleri için helak oldular****."* [21]

Abdullah bin Amr *radıyallahu anh* anlatıyor;

*"Öğlen vakti Rasûlullah'a gittim. İki adamın bir ayet hakkında ihtilaf ettiklerini işitti. Allah Rasûlü yanımıza geldi. Kızgınlığı yüzünden okunuyordu, '****Sizden öncekiler kitapta ihtilafa düştükleri için helak oldular****.' buyurdu."* [22]

Önümüzde iki yol vardır. Ya bu nasların çelişkili olduğunu söyleyeceğiz. Ki bu imana zarar

16. Buhari, Müslim
17. 2/Bakara, 213
18. 16/Nahl, 64
19. 2/Bakara, 176
20. 43/Zuhruf, 63-65
21. Buhari, Müslim
22. Müslim

veren bir iddia olur ya da naslarda zikredilen ihtilafların farklı sınıflar olduğunu ikrar edeceğiz. İslam alimlerinin ihtilafı kısımlara ayırması bu sebepledir.

İmam Şafii *rahimehullah* Er-Risale kitabında:

'(Dedi ki): Ben ilim ehlinin geçmişte ve günümüzde bazı konularda ihtilaf ettiklerini görüyorum.'

(Ben de dedim ki -cevap imam Şafii'ye aittir-): İhtilaf iki kısımdır. Biri haramdır. Diğeri için aynısını söyleyemem.

(Dedi ki): Hangi ihtilaftır haram olan?

(Dedim (Şafii)): Allah'ın kitabında açıkça beyan ettiği veya Rasûlü'nün dilinden nas kıldığı şeylerde ihtilaf caiz değildir. Ama bu naslardan tevili kabul eden ve kıyasın mümkün olduklarında aynı şeyi söyleyemem.' [23]

İmam Hattabi: *'Dinde ihtilaf üç kısımdır;*

1. *Allah'ın subhanehu ve teâlâ varlığının ispatı ve birliği. Bunun inkarı küfürdür.*

2. *Allah'ın subhanehu ve teâlâ sıfatları ve dilemesi. Bunun inkarı bidattir.*

3. *Farklı yönleri olan furuata dair ahkam… Allah subhanehu ve teâlâ bu kısmı alimlere rahmet ve değer kılmıştır. Rasûllullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem "ümmetimin ihtilafı rahmettir" hadisinin de manası budur.'* [24] [25]

İmam Sem'ani: *'Bil ki; bir hadisede vuku bulan ihtilaf iki kısımdır. Birinci kısımda ihtilaf olmaz. Diğerinde ise ihtilafın vukuu mümkündür.*

İhtilafın mümkün olmadığı; Allah'ın subhanehu ve teâlâ tevhidi ve sıfatları gibi dinin usulünden olan kısımdır. Yine bunun gibi dinin füruundan olup, ancak kat'i delillerle sabit olan emir ve nehiylerde de ihtilaf olmaz.

İhtilafın mümkün olduğu kısım; dinin furuatından olup, alimlerin hükümleri içtihad ve istinbatla elde edilen meselelerdir.' [26]

İbni Teymiyye *rahimehullah* ise ihtilafı iki kısma ayırmıştır:

'1. İhtilaf-ı tenevvu' (çeşit ihtilafı): Görüşler zahirinde farklı olsa da ya aslında aynı şeyi farklı ibarelerle anlatıyordur ya da birbirine zıt olmayan manalardır. Bunun misali Fatiha suresinde "sıratı mustakim" kelimesinde vuku bulan ihtilaftır. Kimisi bu İslam diye tarif etmiştir, kimi de Kur'an diye... Lafızlar farklı olsa da İslam da, Kur'an da aynı şeydir.

2. İhtilaf-ı tudad (zıtlık ihtilafı): Burada görüşler birbirine zıttır. Aynı anlam altında toplamak mümkün değildir.' [27]

İbni Kayyım *rahimehullah*: *'Allah'ın subhanehu ve teâlâ kitabında ihtilaf iki kısımdır. Birinci kısım; ihtilaf edenlerin hepsinin yerildiği ihtilaftır.*

"Bu, Allah'ın kitabı şüphesiz hak olarak indirmesindendir. Kitap konusunda anlaşmazlığa düşenler ise uzak bir ayrılık içindedirler." [28]

İkinci kısım; ihtilaf ehli yerilenler ve övülenler diye ayrılır. Kim hakka isabet ederse o övülmüştür. Kim de hakka ulaşmak için çabalar, buna rağmen hata ederse ondan yergi düşürülmüş, çabasından dolayı övülmüştür. Hakka ulaşmada çabalamadığından dolayı hata ederse yerilmiş olur.' [29]

Alimlerden yaptığımız bu nakillerden sonra;

İhtilaf Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* takdir ettiği ve

---

23. *Er-Risale, s. 560.*
24. *El-Minhac Şerhi; Sahihi Müslim, 6/100; Kitabu'l Vasiyye.*
25. *İmam Hattabi'nin zikrettiği hadiste racih olan zayıf olmasıdır.*
26. *Kavatiu'l Edille, 5/62, özetle.*
27. *Şeyhu'l İslam bu ayırımı İktida Sıratal Müstakim, Mukaddime fi Usul Tefsir ve başka kitaplarında yazmıştır. Uzun ve çok örnekli olduğu için muhtasar bir şekilde sundum.*
28. *2/Bakara, 176*
29. *Savaiku'l Mursele, 2/513-514, özetle.*

önünde durmanın mümkün olmadığı bir hakikattir. Naslar her ihtilafı yermemiş bazısını zenginlik olarak kabul etmiş bazısını ise mutlak olarak yermiştir. İslam'ın ihtilaf fıkhını bilmeyenler iki mahzurla karşı karşıyadırlar.

1. Aşırılık

Zenginlik olarak kabul edilen ihtilafı ayrılık sebebi olarak görmek aşırılıktır. Aşırılar, en basit fıkhi ve içtihadi meselelerde dahi ayrılığa ve düşmanlığa davet ederler. Böylece şeriatın ihtilafta gözettiği maslahatları mefsedete çevirip, Müslümanlara zarar verirler. Bunun vakıadaki örneklerinden en belirgin olanı, haramlığında veya müstehaplığında ihtilaf olan konularda Müslümanların çekişmesi birbirlerine tavır almasıdır. Peygamberin namaz kılma şekillerinde ihtilaf eden bazı Müslümanların, birbirlerini bidatçilik ve sünnete muhalefetle suçlamaları da bunun gibidir. Oysa Allah Rasûlü'nün en önemli sünneti hatta farzı, Müslümanların birliğini sağlamak ve onların bölünmesine engel olmaktır. Bu konunun tafsilatına daha sonraki yazılarda değineceğimiz için erteliyoruz.

2. Çarpık vahdet anlayışı

Her ihtilafı rahmet kabul edip, Allah'ın ve Rasûlü'nün tavır alınmasını istediği konularda müsamahakâr davranmak çarpık bir zihniyetin ürünüdür. Bu da şeriatın mefsedet kabul ettiği bir hususu, maslahata çevirmeye çalışmaktır ki; bunu ne şeriat ne de akıl kabul eder. Allah *subhanehu ve teâlâ* böyle bir tutumun fayda yerine zarar getireceğini açık bir şekilde kitabında belirtmiştir.

"İnkâr edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur." [30]

Geçmiş dönemlerde İslam alimleri ihtilaf fıkhını anlatırken, birinci grubun aşırılığına vurgu yapmışlardır. İslam şeriatı yürürlükten kaldırıldıktan ve yerine beşeri küfür ahkamları konduktan sonra durum tersine dönmüştür. Zındıklar ve heva ehli, İslam adına pervasızca konuşmaya başlamışlardır. İslamî yaptırımların uygulanmadığı yerler, heva ehlinin hareket alanıdır. Aslı küfür ehlinden alınmış olan çarpık vahdet anlayışına insanları davet etmeye başlamışlardır.

Doğal olarak bu konularda ilim ehlinin sözlerini tahkik edenler dikkatli olmalıdır. İslamî bir yönetimde, Müslümanların birliğini korumak ve ihtilafı ayrılığa dönüştürmemek için sarf edilen sözler; Rasûller'in, şerrinden Allah'a sığındığı bir zaman dilimine hamledilmemelidir. Bugün insanlar dinin aslından olan meselelerde ihtilafı görmezlikten gelip, adına vahdet dedikleri bir çoğulculuğa davet ediyorlar. Kimi yasama hakkını Rabbinden başkasına veren, kimi Allah'tan başka kabirlere, taşlara, ağaçlara ibadet eden, kimi tüm dinlerin hak olduğunu iddia eden ya da İslam'ın açık şiarlarını inkar edenlerle beraber olmayı, onlara müsamahayı din diye takdim ediyorlar. Bunu yaparken de İslam alimlerinin belli zaman diliminde ve muayyen meseleleri kast ederek zikrettikleri ihtilaf fıkhına dair sözleri kalkan olarak kullanıyorlar.

İhtilafın çeşitlerini, fıkhını ve adabını bilmemek ya ifratın ya da tefritin pençesine düşürür insanı. Bu iki durum da, şeytanın kuldan elde etmek istediği paydır. Çünkü ifrat ve tefritle beraber doğru bir din tasavvuru, buna bağlı olarak da sahih amel mümkün değildir.

İfrat ve tefritten kurtulmak, dinimizde basiret üzere olmak adına ihtilafı üç kısımda inceleyeceğiz.

1. İtikatta ihtilaf
2. Fıkhi ve ameli konularda ihtilaf
3. Menheci ihtilaflar (kastımız İslamî sahada çalışma yapan cemaatlerin ihtilafı)

Her bir kısmı; kitap, sünnet ve selefimizin anlayışı üzere tafsilatlandırıp, konumumuzu belirleyeceğiz. Çaba bizden başarı Allah'tandır.

Selam ve dua ile…

İhtilafın çeşitlerini, fıkhını ve adabını bilmemek ya ifratın ya da tefritin pençesine düşürür insanı. Bu iki durum da, şeytanın kuldan elde etmek istediği paydır. Çünkü ifrat ve tefritle beraber doğru bir din tasavvuru, buna bağlı olarak da sahih amel mümkün değildir.

30. 8/Enfal, 73

Kirli Gündem

Suriye'de devam eden cihadı diğerlerinden ayıran bir takım özellikler vardır. İsrail'i asıl ürküten ve Türkiye'den özür dilemeye iten, bu cihadın manevi ve coğrafi özellikleridir.

İsrail sonunda Türkiye'den özür diledi.

Bu özür vahyin bize tanıttığı Yahudi portresiyle uyuşmuyor. Daha büyük bir çıkar gözetmeden, hakkaniyet duygusuyla Yahudi'nin özür dilemesi düşünülemez.

Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* kendi öz evlatlarından daha iyi tanımalarına rağmen inkar eden; sordukları soruların cevabını aldıkları takdirde iman edeceklerini ilan edip, her seferinde imtina eden bir kavimden söz ediyoruz. Hatalı olanın özür dilemesi erdemdir. Ancak vahyin çizdiği Yahudi portresi bu erdemi taşıyamaz.

Bu olayı yorumlayanlar genel itibari ile iki noktaya vurgu yapıyorlar:

Gecikmeli de olsa özrün sebebi, Türkiye'nin bölgede güç haline gelmesi, İsrail'in kuşatılmışlık hissi ve güvenlik endişesidir.

Kanaatimizce birinci yorum ergen duygularla kalem oynatanların yorumudur.

Ergenlik dönemini hepimiz biliriz. Dönem değişikliği, sahibine ölçüsü olmayan bir kuvvet duygusu verir. Ergen bu duyguyla isyan eder, kafa kaldırır.

Bu duygularla yapılan davranışlar da genelde sahibine zarar verir. Türkiye'nin AKP hükümetiyle girdiği göreceli refah ortamı, bazı yorumculara ergen yorumlar yaptırıyor. Ekonomide, askeri ve siyasi sahada yapılanlara olduğundan fazla anlam yükleme ve temennilerle, hakikatin karşılaştırıldığını görüyoruz.

Bir ülkenin bulunduğu konum ile, bulunması istenilen konumun karıştırılması söz konusu burada.

İkinci yorum tarzı birinciye nispeten daha makul olsa da eksiktir.

Eksiklik, güvenlik sorununun izah ediliş biçiminde veya izah edilmeyişindendir.

Suriye'de devam eden cihadı diğerlerinden ayıran bir takım özellikler vardır. İsrail'i asıl ürküten ve Türkiye'den özür dilemeye iten, bu cihadın manevi ve coğrafi özellikleridir.

Cihadın Şam Bölgesinde Olması

İsrail tahrif edilmiş olsa da dini naslara bağlıdır. Şam bölgesinde bulunan her türlü hareketliliğin sonunun *'Yahudi-Müslüman'* savaşına dönüşeceğini biliyor. Bu nedenle şu an cihadın Şam'ın merkezinde cereyan etmesi, İsrail'in asıl korku nedenidir!

Bunun yanında küresel dünya cihadının hedef olarak Mescid-i Aksa'nın kurtarılmasına vurgu yapması söz konusudur. Afgan ve Irak cephesinin beyanatları, İsrail'in kulağına çalınan fakat onu korkutmayan boyuttaydı. Aynı nidânin aralarını ayıran tel örgülerin ardından yapılması, İsrail'i tahmin edilenin ötesinde ürkütmüştür.

Vahyin tanıttığı Yahudi, korkak ve dünyaya düşkündür. Kulağının dibinde Filistin'in ve Mescid-i Aksa'nın kurtarılacağı yankısı onu Türkiye'den özür dilemeye itmiştir.

Halkın Bilinçlendirilmesi

Mücadele ortamında eğitim zordur. Gerek güvenlik problemleri, gerek yoğunluk eğitim faaliyetlerinin istenilen düzeyde olmasına engeldir.

Suriye cihadında tevhid bayrağını dalgalandıran kardeşler bu eksiği fark etmiş, gerekli çalışmalara başlamışlardır.

Bu durum başta İsrail olmak üzere küresel tuğyanı düşündürmeye başlamıştır. Birçok bölgede cihadın halka mâl olmayıp, seçkin bir zümrenin eliyle yürümesi, cihadın seyrini olumsuz etkilemiştir. Var olan cihad bölgelerinde bu eksikliği fark eden Müslümanlar, halkı tevhid ve sünnet merkezli din anlayışı noktasında bilinçlendirme gayreti içerisindedirler.

Bu şekilde bir mücadeleye destek veren halkın saf değiştirmesi, şeriat-ı garrayı ve onların namuslarını muhafaza eden mücahidleri yarı yolda bırakmaları düşünülemez.

Basın Araçlarının Kullanımı

Dünya cihadının en büyük problemlerinden biri, basının kullanılamaması ve küresel tuğyanın kamuoyunu yanlış bilgilendirmesidir. Bu yolla cihadın amacı ve stratejisi çarptırılmış, yanlış algı oluşması sağlanmıştır.

Bu durum sahada aktif cihad edenlerin ve cihadı sevenlerin psikolojilerini olumsuz etkilemiştir.

Suriye cihadında tevhidi çizgiyi temsil eden Müslümanlar yaptıkları eylemleri dünyaya duyurma, hedeflerini açıklama konusunda oldukça profesyonel davranıyorlar.

Bu durum Suriye cihadının gelecek va'd ettiğini göstermekte ve küfrü korkutmaktadır.

Coğrafik Durum

Irak cihadını istisna tutarsak, sair cihad bölgeleri dış dünyaya kapalı ve yayılması mümkün olmayan coğrafi bölgelerde icra edilmekteydi.

Afganistan, Çeçenya cihadının bir bölgede hapsolması buna örnektir.

Ancak Suriye cihadı dört bir yandan gelişmeye müsait ve yayılmaya açıktır. Cihadın yayılma ihtimali olan ülkelerden biri Filistin diğeri İsrail'in karakolu konumunda olan Ürdün'dür.

Suriye cihadını benzerlerinden ayıran bu durum, İsrail'i ürkütmüş ve hissettiği güvenlik

sıkıntısı nedeniyle Türkiye'den özür dilemeye itmiştir.

Bu noktada cevaplanması gereken *'Neden Türkiye'* sorusudur?

Suriye cihadının başarısında, Türkiye faktörü küçümsenmeyecek boyuttadır.

Avrupa başta olmak üzere dünyanın birçok yerinden cihada bedeni; maddi ve askeri yardım yapmak isteyenler, Türkiye'yi kullanmaktadır. Türkiye'nin bugün göz yumduğu birçok şeyi, yarın engellemesi, cihadın durmasına neden olmasa da, olumsuz etkilenmesine sebep olacaktır.

Bu sebepten Küresel Tuğyan ve İsrail Türkiye'yle ilişkileri iyi tutmak istemekte ve taviz vermeyi göze almaktadır.

Anlaşıldığı üzere bu özür, kirli bir özürdür. Ancak Allah'ın İsrail'e takdir ettiği dünya rezilliği ve ahiret azabına engel olmayacaktır.

Diyarbakır'da Yaşanan Gerginlik

PKK ideolojik bir örgüttür. Marksist-Leninist bir çizgiye sahiptir. Sol örgütlerin karakteri olan *'dine düşmanlık'* bu örgütte had safhadadır.

Bunun yanında, tahammülsüzlüğüyle var olmuş bir yapıdır. Ortaya çıkış yıllarında sol örgütlerle çarpışmış, Kürdistan bölgesinde var olan sol menşe'li örgütleri tasfiye etmiştir. Bölgede 'tek güç' olma sevdası bu tasfiyeyle dinmemiş, İslamî kesime yaptığı saldırılarla devam etmiştir.

Bölgede var olan İslamî yapılara *'Bize katılın veya bölgeyi terk edin. Aksi takdirde sizi öldürürüz.'* tehdidini savurdular. Tehdidin üzerinden kısa bir zaman geçtikten sonra fiiliyata geçtiler. Bölgede bulunan İslamî hareket mensuplarını hunharca katletmeye başladılar. Bu saldırılara karşılık veren ve Allah'ın yardımıyla PKK'yı püskürten Hizbullah oldu. Birkaç yıllık çalışma neticesinde PKK ağır bir yenilgi alarak sahadan çekildi. O günden bu yana İslam'a olan kini her geçen gün arttı.

Şu bir gerçektir ki; Hizbullah cemaatinin savunma ve davet çalışması vesilesiyle büyük bir kitle, ateist olmaktan kurtuldu. 2000 sonrası, Hizbullah cemaati sivil toplum kuruluşu olarak yoluna devam etme kararı aldı. Şartların ve ortamın bunu gerektirdiği kanaatine vardılar. Birçok beyanlarında silahla aralarına mesafe koyduklarını, barış ve selam içerisinde çalışma yapmak istediklerini açıkladılar. Çatışma ve gerginlik dilinden şiddetle kaçındılar.

> *İslamî camiada faaliyet gösteren gruplarla aramızda itikadi ve menheci farklar bulunabilir. Ancak küfür, bu insanlara İslamlarından dolayı saldırırsa; İslam'ı müdafaa adına aynı safta bulunuruz.*

Hizbullah doksanlı yılların bölgeye verdiği zararı hesaba katıp, sağduyu çağrısında bulundukça, PKK'lılar azdılar. Nihayetinde Ubeydullah Durna adında bir şahsı mazlumca katlettiler.

Dicle Üniversitesi'nde yaşanan olaylar, bu kinin sahaya yansımasıdır...

Bir grup genç Kutlu Doğum etkinlikleri münasebeti ile afiş asmak istiyorlar. Bu etkinlik için rektörlükten izin alıyorlar. PKK taraftarları *'Bu bölgede bizden izin almadan iş yapılamaz.'* diyerek gençlere müdahale ediyor, afişleri yırtıyorlar. PKK güç ve baskıyla var olmaya çalışan bir örgüt olması nedeniyle; ancak karşı duruş ve tepki dilinden anlıyor. *'Vahşi bir hayvandan ürkmek, sadece onun saldırganlığını arttırır.'* özlü sözü mucibince gençler karşı duruyorlar. İki grup arasında kavga çıkıyor. Gerginlik, polis müdahalesiyle yatıştıktan sonra, iki camianın temsilcileri konuşuyorlar. Gerginlik çıkmaması ve yaşanılan hadisenin kapatılması üzere sözleşiliyor. Gençler bu söze güvenerek okula tedbirsiz gidiyorlar. Kışkırtma ve gerginlik vesilesi olmasın diye toplu değil dağınık geziyorlar. PKK taraftarları sayılarının az olmasını ve tedbirsizliklerini fırsat bilip, bıçaklarla gençlere saldırıyorlar. İkisi ağır yaralı olmak üzere dört genç yaralanıyor.

Bu ve buna benzer yaşanmış muhtemel hadiselerde duruşumuz şudur;

İslamî camiada faaliyet gösteren gruplarla

aramızda itikadi ve menheci farklar bulunabilir. Ancak küfür, bu insanlara İslamlarından dolayı saldırırsa; İslam'ı müdafaa adına aynı safta bulunuruz. Saldıran kişi, karşıda bulunan grubun ismine ve ayrıştığımız noktaya saldırmıyorsa, Allah'a ve Rasûlü'ne düşmanlık ve İslam'a olan kininden bunu yapıyorsa -Van'da bulunan PKK yanlılarının *'Kahrolsun Şeriat'* diye slogan atarak Diyarbakır'daki İslam düşmanlarına destek vermesi bunun kanıtıdır- onlara destek olmamızda hiçbir sakınca yoktur.

Bunun gibi dininden dolayı saldırıya uğrayan tüm halklara da bakışımız böyledir.

Bize göre itikad ve ameli anlamda hayatlarında şirk bulunabilir. Bu durum bizim onlara yardım etmememize engel değildir.

Çünkü; onlara saldıran ve mağdur eden kafir, İslam'a olan düşmanlığından ve o insanları Müslüman kabul ettiğinden bunu yapıyor.

Buralarda bulunmak, mazlumlara destek olmak; İslam'ın yanında yer almak ve kafirlerin karşısında durmak demektir.

Kirli Son

Ramazan el-Buti'nin kötü sonuna şahid olduk. Adalet sıfatıyla herkese yaşadığı hayata uygun bir son takdir eden Rabbimize hamdolsun.

El-Buti yazdığı kitaplar, ilmi seviyesi ve dünyada var olan ilmi faaliyetlere iştiraki nedeniyle, Müslümanlar tarafından gerçek yüzü bilinmeyen bir ilim adamıdır. Onu, *'Fıkhu es-Sire'*siyle tanıyan Müslümanlar, onun rabbani bir alim olduğunu zannettiler. Hakikatte, Suriye tağutu baba Esad'a destek veren, dilini, minberini ve kalemini onun tahtını sağlamlaştırmaya adamış bir bel'amdı.

Hama olaylarında dünya bu zulme ağlarken, o Esad ailesini savunup, mazlumlara lanet okudu. Düzeni koruma adına mücadele ehlini harici olarak ilan etti.

Baba Esad vefat edince, cenaze namazını kıldırdı. Gözyaşları içerisinde kıldırdığı cenaze namazının ardından Esad'ı öven, onun Allah tarafından ilhamla desteklenen bir şahıs olduğunu anlatan bir konuşma yaptı.

Sonra oğul Esad'a destek vermeye devam etti.

Suriye olayları patlak verince, safını net bir şekilde belli etti. Esad'ın meşruiyyetini ilan ederken, karşı tarafın gayri İslamî bir işe kalkıştıklarına dair hutbeler irad etti. Nihayetinde zahiri patlama gibi görünen bir Esad operasyonunda öldü. Rabbimiz ona yaşadığı hayata yakışır bir kirli sonu layık gördü. Her hadise güzel ve kirli son başlıkları altında incelenebilir. Ve her durumda biz Müslümanların alması gereken dersler vardır.

İlk olarak; saflarımızı kontrol etmeli, hangi safta olduğumuza dikkat etmeliyiz. İnsanın yer aldığı saf sonunun belirleyicisidir. Allah adaleti gereği insanın bulunduğu konuma uygun bir sonla onu karşılar. Meleklerin mücadelenin var olduğu ortamlarda canlarını aldıkları insanlara sordukları ilk soru *'Neredeydiniz? Hangi safta yer alıyordunuz?'* sorusudur. Nisa suresi 97. ayet bunu desteklemektedir.

Bir başka ders, tâbi olmamız gereken alim portresinin ne olduğudur. Allah Kur'an'da alimleri, rabbani olanlar ve rabbani olmayanlar olarak iki kısma ayırmıştır. Bu Kur'ani öğreti ve yaşadığımız vakıa, sözüne itibar edip ümmetin önüne geçirilen alimlerin seçiminin basit bir mesele olmadığını göstermektedir.

Yazımıza kirli bir özürle başlayıp, tezgahlanmış kirli bir senaryo ile devam ettik. Ve sözde bir alimin kirli sonunu dile getirip yazımızı sonlandırıyoruz.

Rabbimizden basiret ve güzel bir sonla, razı olunmuş bir şekilde bu dünyadan ayrılmayı diliyoruz.

ebunuseybe@tevhiddergisi.com | EBU NUSEYBE

Allah'a Kulluk Ettiğinde...

Sen Allah'a karşı muamelende ihlasını yakaladıktan sonra bir kimsenin seni övmesi, karşılık vermesi asla önemli değildir. Önemli olan senin burada da Allah'ın rızasını gözetmendir. Zira kulluk sadece belirli amellerle değil, Allah'ın sevip razı olduğu bütün amellerledir.

Kendisine ibadet etme şerefini bizlere veren Allah'a hamd olsun. Salat ve Selam O'nun Rasûlü'ne, pak ailesine ve ashabının üzerine olsun…

Her gün, güne başladığımız andan itibaren yaratılan varlıkların birçoğu ile muamelede bulunmaktayız. İnsanlarla konuştuğumuzda da onların teşekkürlerini alıp, sevgilerini kazanmaktayız. Hayatta birçok muamele şekli vardır. Fakat bir tanesi var ki, sadece Allah'tan başkasına yapılmaz. O da yalnızca O'na ibadet etmendir. Çünkü O'ndan başka ilah yoktur. Tüm övgüler O'na layıktır. Kafirler istemese de halis din ancak O'nundur.

Allah'a kulluk ettiğinde O'nunla nasıl muamele etmelisin?

Allah'ın en çirkin gördüğü amel şirktir. Şirk ise, ibadeti Allah'tan başkasına sarf etmektir. Müslüman bir kimsenin iman ettikten sonraki en büyük yanılgısı, kendisini şirkten emin görmesidir. Yani hiçbir zaman şirke bulaşmayacağının bir garantisi olduğunu düşünmesidir. Hâlbuki İbrahim *aleyhisselam* Rabbi'ne öyle bir dua ediyor ki, insanın şirkten emin olamayacağını anlamasını sağlıyor.

İbrahim *aleyhisselam* şöyle dua ediyor:

"Beni ve çocuklarımı putlara tapmaktan uzak tut." [1]

İbrahim *aleyhisselam* Peygamberlerin babası olmasına rağmen putlara tapmaktan, şirke bulaşmaktan korkarken biz bu korkunun neresindeyiz?

Müslümanlar görüntüde şirkten olabildiğince uzaklaşmışlar. Oysa belki birçoğumuzun içine düştüğü, Müslümanlar arasında sinsice yayılan ve şirke düşmemize sebep olan bir husus var.

O da Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* gizli şirk diye isimlendirdiği riyadır. Çünkü birçok in-

1. *14/İbrahim, 35*

sandan gizlenen bir tür olmasının yanında, Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmeti için en çok korktuğu şeydir.

"Muhakkak ki, sizin için en çok korktuğum şey, küçük şirk yani riyadır." [2]

Peki, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* neden bizim için riyadan korkmaktadır?

Riyada şöyle bir müşkül durum söz konusudur: Riya sahibi, salih amel yapmakta ve bazen de bu konuda yorulmaktadır. Fakat sonuç olarak tüm sevapları ve ecri bitmektedir. Sebep ise, insanların iltifat ve övgülerini istemesi, beklemesidir.

Rabbimiz kullarına yaptıklarının karşılığını ahirette verdiği zaman riyakârlara *'dünyada riya yaptıklarınıza gidin ve onların yanında bir sevap var mı bakın'* diyecektir. Riya sahibi, dünyada yorulmuş ve ahirette hiçbir ecir alamamış, kalbine Allah ile beraber başka bir niyet yerleştirmiş, sadece Allah'ı kastetmemiştir. Allah *subhanehu ve teâlâ* ise bundan müstağni olan ve amelde kendi zatından başkasının olmasına asla razı olmayandır.

"Ben kendisine ortak koşulmaktan en çok uzak olanım. Kim işlediği herhangi bir amelde başkasını bana ortak koşarsa, onu bana koştuğu ortakla baş başa bırakırım." [3]

Hüsran… Evet, insanın geri dönemeyeceği gündeki en kötü pozisyonu, bu olsa gerek. Bu sebeple bazı âlimler *'İhlaslı olmayan insanlara, 'boşuna yorulmayın' deyiniz.'* demişlerdir.

Şeytan'ın Riya ile Kişiye Vesvese Vermesi

Bugün çözmemiz gereken başka bir sorun ise, bazı insanlar riyadan korkmakla beraber sürekli riya yaptığını hissetmektedir. Şeytan sürekli ona *'sen riyakârsın'* demektedir. Bu kimse de artık bundan dolayı yorulmaktadır. Peki, bu kimsenin ne yapması gerekir?

Şu üç soruyu sorarsak mesele çözülmüş olacaktır:

Birinci Soru: İbadetlerden birini yaptığında, riya yaptığına veya ihlaslı olduğuna sen mi niyet ediyorsun? Yoksa şeytan senin yerine mi ediyor? İhlasa kanaat edecek olan sen misin yoksa şeytan mı? Tabi ki sensin…

İkinci Soru: Şeytan sana vesvese verip sen riyakârsın dediğinde, ibadette senin huşunu bozar. Bunu sana telkin eden melek mi, yoksa şeytanlardan bir şeytan mı? Tabi ki şeytanlardandır…

Üçüncü Soru: İbadetlerde Allah seni niyetine göre mi hesaba çekecek, yoksa şeytanın sana verdiği vesveseye göre mi? Elbette niyetine göre hesaba çekileceksin.

O zaman durum bu ise kardeşim, hesaba çekilmeyeceğin bir durumdan neden korkuyorsun?

2. *Tirmizi*
3. *İmam Ahmed*

İhlas

Kardeşim, senin niyetin sadece Allah *subhanehu ve teâlâ* olsun. Hep ihlasa niyet et. Şeytan sana bin defa da sen riyakârsın dese, sen Allah katında riyakâr olmayacağın için sorun da kalmayacaktır.

Riyadan uzaklaşıp, ihlası hissettiğin zaman çok güzel bir hayat yaşayacaksın. İhlas, kalbin kirlerden arınıp, El-Cemil olan Rabbe arz edilmesidir. Kalbi çepeçevre kuşatan, kalp için ondan daha güzeli olmayan şeyin adıdır ihlas…

İhlas, tüm amellerinin sadece Allah için olmasıdır. Gösteriş veya duyulmak için değil, sadece Allah için yapmaktır...

Örneğin, sen tasaddukta/infakta bulunuyorsun. İnsanlar bunu bilsin veya bilmesin, senin için önemli olan şey Allah'ın seni bilmesi, meleklerin bunu salih amel olarak yazmasıdır. Bundan başkası senin için önemli değildir.

Dava arkadaşlarının, ailenin, eşinin yanında sana güzel davransınlar, sana saygı göstersinler diye güzel ahlakla muamele etme. Bilakis onlara ister sana iyi davransınlar ister davranmasınlar, her halde güzel davran. Burada asıl önemli olan, Allah'ın senden razı olmasıdır. Allah senden razı olmuşsa gerisi beyhudedir.

Hayatının tümünde ihlası yakalamak senin elindedir. Nefsinin muhasebesini etraflıca yap. Acaba ben hayatımın her alanında insanlarla muamele ederken rıza-i ilahiyi mi, yoksa rıza-i mahlûku mu istiyorum?

Kardeşim en basit gördüğümüz bir amel dahi olsa ihlası asla göz ardı etme. İhlas, her amelin rengini ortaya koyan yegâne şeydir. Örneğin, bir tebessüm… Kardeşlerine tebessüm ettiğinde, seni güleryüzlü bilmeleri, senden razı olmaları için asla tebessüm etme. Bunda dahi ihlası ara. Diğer amelleri de var sen muhasebe et. Ders almak, ders vermek, hoca olmak, öğrenci olmak, mücahid veya komutan olmak… Örnekler belki bir yığın, fakat muhasebe de bu kadar yoğun mu acaba?

Sen Allah'a karşı muamelende ihlasını yakaladıktan sonra bir kimsenin seni övmesi, karşılık vermesi asla önemli değildir. Önemli olan

İhlas, tüm amellerinin sadece Allah için olmasıdır. Gösteriş veya duyulmak için değil, sadece Allah için yapmaktır...

senin burada da Allah'ın rızasını gözetmendir. Zira kulluk sadece belirli amellerle değil, Allah'ın sevip razı olduğu bütün amellerledir.

"Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun" duamız ile bir sonraki sayımızda görüşmek üzere.

Not: Geçen ayki *'Allah'ın Evine Girdiğinde'* başlıklı yazımızın yanlış anlaşıldığı duyumu aldık. Yazıda kastetiğimiz asla bugünkü tağutların emniyet sibobu görevini icra eden, onların minberleri olan camiler/devlet daireleri değildir. Bilakis yazıda kastetiğimiz, Müslümanların kontrolünde olan, Müslümanların manevi havayı tesis ettikleri, içinde sadece Allah'a kulluk ettikleri mescidlerdir.

ENES YELGÜN enesyelgun@tevhiddergisi.com

Vesveseler Karşısında Müslümanın Sığınağı: **Tefekkür**

İnsan zihninde canlanan düşünceleri tefekkür süzgecinden geçirmelidir. O zaman kulluk yolunda daha sağlam adımlar atacak, vesveselere karşı sürekli teyakkuz halinde olacaktır.

Siyer kitaplarında 'Nuh kavminin putları' diye bilinen birtakım putlar mevcuttur. Allah subhanehu ve teâlâ Nuh Suresi 25. ayette bunların isimlerini zikretmektedir.

Bir rivayette ise şöyle geçer: 'Nuh'un aleyhisselam kavminin putlarının gömülü olduğu yeri, cinler Amr Bin Luhayy'a haber vermiş; o da onları oradan çıkartmıştır. Daha sonra da hac mevsiminde Mekke'ye gelen Arap kabilelerine bu putları dağıtmıştır.'

Ortaya çıkış şekli nasıl olursa olsun, sonuç itibari ile Araplar, İbrahim'in aleyhisselam davetinden yüz çevirmişler ve her geçen gün sapıklıklarına sapıklık ekleyip tevhitten uzaklaşmışlardı.

Allah'ın subhanehu ve teâlâ dini ile aralarına mesafe girdikçe de, taptıkları şeylere niye taptıklarını bilmez bir halde hayatlarını sürdürmeye devam etmişlerdir.

Geçen yazılarımızda Müslümanı cahilî toplumun fertlerinden ayıran en önemli özelliklerinden bir tanesinin tefekkür oluğunu anlatmıştık. Daha sonra da umumi olarak tefekkürü emreden nasları zikrettik. Hemen akabinde de Allah'ın özellikle *'Şunları, şunları tefekkür edin'* diye hususileştirdiği şeyleri madde madde zikretmeye başladık. Bugün de Kur'an tarafından tefekkür edilmesi bize emredilen diğer bir başlığa bakmaya çalışacağız.

Şeytanın Vesveselerini Tefekkür

İnsan fıtrat icabı unutkan ve gafildir. Fıtratta olan hasletler ancak mücahede yolu ile kontrol altına alınıp, hayır yönüne çevrilebilir. Eğer insan bu çabayı göstermez ise hayatını Rahman'dan ve O'nun dininden bihaber olarak geçirmeye mahkum olacaktır.

İşte bu gafleti ortadan kaldıracak en önemli silah tefekkürdür. Tefekkür insanın bilinç düzeyini en üst seviyelere çıkartır. Fiillerinde şuurlu olmasını sağlar. Allah'a kulluğunda önündeki

engellere takılmadan istikrarlı bir şekilde ilerlemesine vesile olur.

Evet! Zikrettiğimiz son nokta çok önemlidir. Genellikle insanlar hidayete ulaşmanın zor olduğuna inanırlar. Ancak asıl zor olan hidayete erişmek değil, hidayette sebat edebilmektir. Çünkü kişi Müslüman olduktan sonra sürekli olarak şeytanın şüphe ve şehvet kanalından ona yönelteceği saldırılara maruz kalacaktır. Bunlara Allah ve Rasûlü'nün gösterdiği şekilde karşılık veremez, tedbirini almaz ise sıratı müstakimden yavaş yavaş uzaklaşacaktır.

Tefekkür bu tedbirlerin başında gelir. İnsan şunu hiçbir zaman aklından çıkartmamalıdır:

'Şeytan benim en büyük düşmanım. O gece ve gündüz her daim beni kulluktan uzaklaştıracak fiiller peşinde. Acaba şu anda benim ayaklarımı kaydırmak için ne planlıyor?'

Bu şuuru Allah takva sahiplerinin özelliklerinden bir tanesi olarak zikretmektedir:

"Takva sahiplerine şeytandan bir vesvese geldiğinde iyice düşünürler. Bakarsın ki onlar görüp bilmişler bile. Kardeşleri (olan şeytanlar) ise onları sapıklığa sürükler, sonra da ellerini yakalarından çekmezler." [1]

Ayeti çok dikkatli incelemek gerekir. Allah *'Şeytan takva sahiplerine vesvese veremez.'* demiyor. Çünkü vesveselerden ebediyen korunmuş hiçbir insan yoktur. Şeytanın vesveselerine muhatap olan bir grubu takva sahibi kılan şey tefekkürdür. Diğer taife ise kendilerini dahi düşünmedikleri için şeytanın elinde oyuncak haline gelmişlerdir.

Bu mesele gerçekten önemlidir. Çünkü insanın aklına gelen düşünceler rahmanî mi şeytanî mi olduğunu anlayabilmek ancak -Allah'ın yardımıyla beraber- tefekkürle mümkündür. Çünkü şeytan insana sağdan yaklaşıp da vesvese verdiğinde kişi bunu hayırlı bir amel olarak düşünebilir. Ona hiç düşünmeden dalıp gidebilir.

Genellikle insanlar hidayete ulaşmanın zor olduğuna inanırlar. Ancak asıl zor olan hidayete erişmek değil, hidayette sebat edebilmektir.

Mesela kişi cihad ediyordur. Fakat hayallerinde cihadı sadece kafirlerle göğüs göğüse çarpışma olarak sınırlandırdığı için cephe gerisinde patates soymak, su taşıyıp bulaşık yıkamak onu sıkar. Şeytan hemen ona başka amelleri süslü göstermeye başlar. İnsanın aklına bir anda bir kişinin hidayetine vesile olmanın, dünya ve içindekilerden daha hayırlı olduğu gelir. Ya da ilmin faziletiyle ile ilgili unuttuğu bir çok hadis o anda aklında canlanmaya başlar.

Halbuki bunlar şeytanın sağdan yaklaşmalarının soncudur. O kulluktaki istikrarı bozmak için insana içinde bulunduğu amelin dışındaki fiilleri süslü gösterir. Buna kanan kişi de daldan dala atlar gibi amelden başka bir amele geçiş yapar. Bu ruh haliyle hiçbir amel onu tatmin edemediği için sonunda amelin hepsini terkeder.

Oysa ki kişi şunu düşünse sorun çözülecektir:

'Emir bana patates soymayı, kardeşime nöbet tutmayı, diğerine savaşmayı emretti. Allah Rasûlü cihada çıktığında ashabına, Medine de oturan ve onlarla bulunmayan bazı Müslümanların da cihada çıkanlarla aynı ecri aldığını söylemiştir. Çünkü onlar ya bir özür nedeniyle ya da Peygamberin emriyle Medinede oturuyorlardı. Eğer Allah Rasûlü onlara da çıkın deseydi onlar da ordu içinde yer alacaklardı.

Öyleyse asıl mesele benim ne yaptığım değil yaptığım işi ihlaslı ve dört dörtlük (ihsan ile) yapıp-yapmadığımdır. Ben ona dikkat edeyim.'

Şeytanın vesveselerinin en yoğun olduğu cihad meydanında ancak tefekkür silahı ile silahlanan bir mücahid şeytana karşı Allah'ın izniyle galip gelebilir. Zaten asıl tedbir alınması gereken düşman da odur.

Konuyu daha iyi anlyabilmek için başka bir örnek daha vermeye çalışalım.

Bir kardeşimizin yanlış bir fiil yaptığını gör-

1. *7/Araf, 201-202*

dük ya da duyduk. Hemen aklımıza çeşitli fikirler gelmeye başlar. Deriz ki:

'Gideyim ve bu kardeşimi uyarayım. Ki bu fiili bir daha yapmasın.'

İlk bakışta bu düşünce gayet güzel gözükmektedir. Hatta münker görüldüğünde düzeltilmesi gerektiğini bize söyleyen naslarla da uyuşmaktadır.

Fakat emri bi'l maruf neyhi ani'l müner ile ilgili sadece bir nas yoktur. Ben böyle birşey ile karşılaştığımda öncelikle şunu düşünmeliyim:

'Ben böyle bir uyarı yapmaya ehil birisi miyim? Eğer benden daha ilim sahibi, nasihat etmenin usülünü bilen birisi varsa, orada bana söz düşmez.'

Çünkü cahilce ve kaba bir üslupla yanlışı düzeltmeye çalışırsak daha büyük hatalara kapı aralayabiliriz. Adem'den *aleyhisselam* beri bizler gibi milyarlarca elinden geçirmiş olan şeytan, bizim bu durumda nasıl davranacağımızı tahmin edebilir. Ve hayırlı bir amelmiş gibi bizi uyarı yapmaya sevk edebilir. Bunu farketmek ise ancak tefekkürle mümkündür.

Ya da bu olayla ilgili aklımıza şöyle birşey gelebilir:

'Ben bu yanlışı insanlara anlatayım ki insanlar amelin sahibinden sakınsınlar. Böylece insanları onun şerrinden koruyayım.'

Bu düşünce de görünürde gayet makul olarak gözükmektedir. Fakat İslam toplumunda böyle bir işe ancak emir sahipleri ve ilim ehli karar verebilir. Bu herkesin kendi kafasından içtihad edip de ortaya koyacağı birşey değildir. Çünkü gördüğümüz bir münker *'korku'* başlığı altında değerlendirilip şu ayetin kapsamına girer:

"Kendilerine güven veya korkuya dair bir haber geldiğinde onu hemen yayıverirler. Halbuki bunu Rasûlüne veya içlerinden emir sahiplerine döndürmüş olsalardı, içlerinden işin iç yüzünü araştırıp çıkaranlar, onun ne olduğunu elbette bilirlerdi. Allah'ın üzerinizdeki lutfu ve rahmeti olmasaydı pek azınız müstesnâ, şeytana uymuş gitmiştiniz." [2]

Şeytanın rahmani bir görüntü ile bize yaptırmaya çalıştığı şey Allah tarafından münafıkların özelliklerinden biri olarak zikrediliyor. Kişi yanlış bir fiili, sahibiyle beraber insanlar arasında yayarken, aslında farkına varmadan nifak ehli olma tehlikesine giriyor.

Bundan kurtuluşun yolu ise bellidir. İnsan zihninde canlanan düşünceleri tefekkür süzgecinden geçirmelidir. O zaman kulluk yolunda daha sağlam adımlar atacak, vesveselere karşı sürekli teyakkuz halinde olacaktır.

2. 4/Nisa, 83

ferhatcura@tevhiddergisi.com | Ferhat Cura

Karmaşıklığın İçinde -2- 'Ehli Sünnet Ve'l Cemaat'

Ehli Sünnet kavramının alametlerine değil de tanımına ve bunun üzerinden yapılan uzun tahlillere bakan herkes kendini Ehli Sünnet olarak vasıflandırmıştır. Oysa bu şekilde birinin Ehli Sünnet'ten olduğu kesinlikle anlaşılamaz. Ehli Sünnet olabilmek için, Ehli Sünnet'in özelliklerini ve sıfatlarını kendinde bulundurması gerekir.

Allah ve Rasûlü neredeyse hiçbir kavramın hakikati ve tanımı üzerinde durmamış, sıfatları ve alametleri üzerinde durmuş ve bu mefhumların neler olduğunu detaylı olarak açıklamıştır. Yani İslam'ın *'İman şudur...', 'İslam'ın tanımı şudur...', 'İnfakın, kibrin tanımı şudur...'* gibi bir yaklaşımı olmamış bunun yerine *'Müminlerin ve münafıkların alametleri şudur...'* gibi kavramların alametleri üzerinde durmuş ve bunların neler olduğunu belirtmiştir.

Bunun sebebi ise insan fıtratının sürekli kendi nefsini yüceltmeye meyilli olarak yaratılmış olmasıdır. Şöyle ki; tanımlar üzerinde durulsaydı, tanımlar her zaman geneldir ve tanımların kapsama alanı çok dardır. Bundan dolayı insan, istediği tanımı kendine uyarlayıp, nefsini temize çıkarabilir veya tanımlar üzerinde durup o kavramın yanlış anlaşılmasına sebep olabilir. Her iki durum da dinin selameti için çok tehlikelidir. Ancak alametler ve sıfatlar böyle değildir. Daha açıklayıcı ve kapsama alanı daha geniştir. İnsanlar o alametlere bakıp kendinde o vasfın olup-olmadığını bilir. Onun için yol tanımlarla değil, alametlerle bilinir ve netleşir.

Buna örnek olarak iman/mümin ve nifak/münafık kavramlarını zikredebiliriz. Tanım olarak iman, tasdik etmek, mümin ise Allah'ın varlığını tasdik edip buna inanan demektir. Bir kişi bu tanıma bakarak: *'Ben Allah'a iman ettim'* demekle kendini mümin zannedebilir. Kelime-i şehadet getirip, ben Müslümanım diyerek, İslam'la taban tabana zıt olmasına rağmen kendilerini yüce İslam dinine mensup sayarlar. Bundan dolayı yaşadığımız coğrafyada insanların İslam'ın neredeyse bütün ahkâmının (itikadî, amelî ve ahlakî olarak) yanlış anlaşıldığını görmekteyiz.

Yine nifak/münafıklık kavramı da yanlış anlaşılan kavramlardan bir tanesidir. Şüphesiz ki nifak; Allah'ın Müslümanları en çok sakındırdığı, kendisinden kaçınılması için de Kur'an'da alametlerin tafsilatlı olarak açıkladığı ve kafirlerden daha şiddetli azaba sebep olan amellerdendir. Yeryüzünün en değerli insanları olan Sahabe-i Kiram'ın da kendi nefisleri için en çok korktukları olgu, nifak olmuştur. Bu kadar tehlikeli olan bu kavram, tanımlar üzerinde yoğunlaşıldığından dolayı, doğru anlaşılamamıştır. Nifakı sadece *'Batınında inkar eden, zahirinde kabul eden insan'* gibi çok dar alana sığdırınca, çoğu insan kendisi için bunu tehlikeli olarak görmemekte ve kendinden emin bir halde yaşamaktadır.

Bu kısa açıklamadan sonra asıl konumuza dönecek olursak; hiç şüphesiz kavramlar üzerinde oluşturulan bu problemin Ehli Sünnet ve'l Cemaat mefhumunda da rahatlıkla yaşandığını söyleyebiliriz. Yani Ehli Sünnet kavramının alametlerine değil de tanımına ve bunun üzerinden yapılan uzun tahlillere bakan herkes kendini Ehli Sünnet olarak vasıflandırmıştır. Oysa bu şekilde birinin Ehli Sünnet'ten olduğu kesinlikle anlaşılamaz. Ehli Sünnet olabilmek için, Ehli Sünnet'in özelliklerini ve sıfatlarını kendinde bulundurması gerekir.

Birinci Özellik: Kur'an ve Sünnet'i Selefin Anlayışı Üzere Anlamak

Ehli Sünnet'i diğer fırkalardan ayıran en belirgin özelliği Kur'an ve Sünnet'i anlama ve yaşantıda takip etme metodudur. Bu metod, nasları sahabe ve selefin anlayışı üzere anlamayı ve yaşamayı gerektirir.

İnsanların kurtuluşu ancak Kur'an ve Sünnet'e sarılmakla gerçekleşir. Nitekim Allah Bakara suresinde bu hakikati şöyle belirtiyor:

"Dedik ki: 'Hepiniz cennetten inin! Eğer benden size bir hidayet gelir de her kim hidayetime tabi olursa onlar için herhangi bir korku yoktur ve onlar üzüntü çekmezler.' " [1]

Ayette dikkat edilirse Allah insanların kurtuluşu için *"...hidayete tabi olma"*yı emrediyor. Aynı şekilde Rasûlullah'ta *sallallahu aleyhi ve sellem* sapmanın olmaması için yol olarak Kur'an ve Sünnet'e sarılmayı emrediyor:

"Benden sonra sizlere iki şey bıraktım kim ona sarılırsa o sapmaz. O da Allah'ın kitabı ve benim sünnetim." [2]

O zaman insanların felahı için mutlak şekilde Kur'an ve Sünnet'e sarılmaları şarttır.

Lakin burada sorun olan Kur'an ve Sünnet'e nasıl sarılacağımızdır. Bunun anlaşılması için izlenecek olan metod, yolların net ayrılması anlamına gelir. Çünkü Kur'an ve Sünnet'e sarılmayı kabul eden her taife onları anlamada farklı yollar takip etmişlerdir. Kimisi metod olarak aklı ön plana almış, akla uyanı almış uymayanları ise bir şekilde reddetmiş. Kimisi mezhep taassupçuluğunu, kimisi heva ve heveslerini, kimisi şeyhinin, üstadının, hocasının söylediklerini (bir bildiği vardır diyerek), kimileri maslahatı esas alarak Kur'an ve Sünnet'e yaklaşmışlardır.

Ehli Sünnet ise Kur'an ve Sünnet'i anlarken en hayırlı olan üç asrın yani sahabe ve selefin anlayışını asıl kabul etmiştir.

Bunun nedenini iki şekilde beyan edebiliriz;

İlk olarak şunu belirtmek gerekir. Yazılı olan her metin, ihtimali ve birçok manayı kendinde bulundurabilir. Her insanın, aldığı eğitim ve meseleleri anlayışı farklı olduğu için, o yazılı metinlerdeki ihtimali kendine göre anlaması da çok doğaldır. Bu şekilde tek bir metinden, birçok anlayış ortaya çıkmış olur. O metnin doğru anlaşılması ise; ancak o sözlerin söylendiği zamanda yaşayıp, sözleri söyleyenlerin ne durumda, ne için ve neden söylediklerini bilmekle veya tüm bunları bilenin aktardıklarına ulaşmakla mümkündür.

Kur'an ve Sünnet de aynı şekilde yazılı birer metindir. Yazılı olması hasebiyle müstakil olarak alındığında kendinde farklı anlayışlara neden olacak ihtimalleri bulundurabilir. Allah ve Rasûlü'nün istediklerinin doğru bir şekilde anlaşılması için sahabenin anlayışına başvurulması gerekir. Çünkü sahabe Kur'an'ın indiği dönemde yaşamaktaydı. Dolayısıyla hangi ayetin, ne zaman, ne için indiğini en iyi bilenler onlardı. Yine Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* birebir dinin nasıl yaşanacağını pratik olarak öğrendi-

1. 2/Bakara, 38

2. Tirmizi

ler. Rasûlullah'ın bir şeyi emrederken ve yasaklarken neden ve hangi durumda bunu yaptığına şahit oldular. Bundan dolayı sahabenin Kur'an ve Sünnet anlayışı bütün anlayışların önünde olmalıdır. Bu şekilde olmazsa kaynak bir olsa da anlayışlar farklı olacaktır. Geçmişte Ehli Kitab, elinde kitapları olmasına rağmen birçok fırkalara ayrıldı. Sebep ise kaynağın bir olmasına rağmen anlayışın doğru olmayışıdır. Bu gün de Kur'an ve Sünnet herkesin elindedir. Ancak herkes bu kaynakları farklı anlamakta ve yaşamaktadır.

İkinci olarak, Allah ve Rasûl'ü sahabeyi hem imanda hem de amelde insanlara ölçü olarak belirlemiştir. Yani Allah'ın insanlardan razı olması için gerekli olan iman ve amelin, sahabenin iman ve amelleri gibi olması gerekir. Çünkü gelen birçok nasta Allah *subhanehu ve teâlâ* sahabeyi temize çıkarmış ve onlardan razı olduğunu belirtmiştir. Aynı şekilde Rasûlullah sahabesinin en hayırlı topluluk olduğunu, kendinden sonra yaşanacak ihtilaflarda ashabının yolunu takip etmeyi emretmiştir.

Allah ehli kitaba iman etmeleri ve imanlarının geçerli olması için, sahabenin imanını ölçü koymuştur.

"Eğer onlar da sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse doğru yolu bulmuş olurlar; dönerlerse mutlaka anlaşmazlık içine düşmüş olurlar. Onlara karşı Allah sana yeter. O işitendir, bilendir." [3]

Yine başka bir ayette:

"(İslâm dinine girme hususunda) öne geçen ilk muhacirler ve ensar ile onlara ihsan üzere tabi olanlar var ya, işte Allah onlardan razı olmuştur, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Allah onlara, içinde ebedî kalacakları, zemininden ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte bu büyük kurtuluştur." [4]

Allah ve Rasûl'ü sahabeyi hem imanda hem de amelde insanlara ölçü olarak belirlemiştir. Yani Allah'ın insanlardan razı olması için gerekli olan iman ve amelin, sahabenin iman ve amelleri gibi olması gerekir.

Allah sahabeden razı olduğunu söylüyor. Ayette Allah sadece sahabeden razı olmamış, onlara *"...ihsan üzere tabi olanlar"*dan da razı olmuştur. İhsan; İslamî bir kavramdır. İşini çok güzel yapmak, itkan olmaktır. Allah bu ayetle; sahabeden ve onlarla beraber olanlardan razı olduğunu beyan etmiştir. Onlardan razı olması onların dini doğru bir şekilde anlayıp, yaşadıklarının kanıtıdır.

" 'Yahudiler 71 fırkaya ayrıldı. Biri cennette yetmişi ateştedir. Hristiyanlar 72 fırkaya ayrıldı. Yetmiş biri ateşte, biri cennettedir. Benim ümmetim 73 fırkaya ayrılacak. Yetmiş ikisi ateşte, biri cennettedir.', 'Kimdir onlar ey Allah'ın Rasûlü?', 'Cemaattir'. " [5] buyurdu.

Tirmizi rivayetinde:

"Benim ve ashabımın üzere olduğudur." buyurdular.

"Benden sonra yaşayacak olanlarınız çokça ihtilaflar görecektir. Sizler benim sünnetim ve Raşid halifelerimin sünneti üzere olunuz. Ona azı dişlerinizle yapışın. Sonradan çıkan şeylerden sakının. Sonradan çıkan her şey bidat, her bidat sapıklıktır." [6]

Bu hadisler ve ayetler Kur'an ve Sünnet'in doğru anlaşılmasında sahabe anlayışının ne kadar önemli olduğu teyit etmektedir. Nitekim İbni Mesud *radıyallahu anh* bu hakikatin önemini ifade etmek için şöyle demektedir:

"Sizden bir yol izleyecek olanlar, ölmüş olanların yolunu izlesin(sahabeyi kast ediyor). Çünkü dirinin fitnesinden emin olunmaz. İşte bunlar Allah Rasûlü'nün ashabıdır. Onlar bu ümmetin en hayırlıları idi. Kalpleri en iyi, ilimleri en derin, gereksiz tekellüfleri olmayan insanlardı. Allah, onları nebisine arkadaş ve dinini nakledenler olarak seçti. Onların yolu ve ahlakıyla ahlaklanın. Onlar sırat-ı müstakim üzereydiler."

"Benden sonra yaşayacak olanlarınız çokça ihtilaflar görecektir. Sizler benim sünnetim ve Raşid halifelerimin sünneti üzere olunuz. Ona azı dişlerinizle yapışın. Sonradan çıkan şeylerden sakının. Sonradan çıkan her şey bidat, her bidat sapıklıktır."

3. *2/Bakara, 137*
4. *9/Tevbe, 100*
5. *İbni Mace, Ebu Davud*
6. *Ebu Davud, Tirmizi*

ekrembulca@tevhiddergisi.com

EKREM BULCA

Göz Zinasından Sakınmak

Birçok kişinin zinaya düşme sebebi, gözlerini koruma altına alamamalarıdır. 'Bir bakıştan bir şey olmaz' denmemelidir. Her şey ilk bakışla başlar. Harama bakmak zinanın başlangıcıdır.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun…

İnsanı hem dünyada hem de ahirette zelil kılan, hüsrana uğramasına sebep olan iki şey vardır. Bu ikisini düzelten, Rabbine karşı hakiki bir kul olur. Bu ikisinde problem yaşayan, kulluğunu yerine getirme noktasında problem yaşar. Ondan dolayı bu iki şeyin öğrenilmesi ve güzel bir şekilde düzeltilmesi gerekir. Bunlar; şehvetler ve şüphelerdir. İtikadının veya menhecinin doğruluğunda şüphe duyan kimse sağlıklı hiçbir şey yapamaz. Kafası sürekli karışıktır. Ortaya atılan en küçük itikadî veya menhecî bir fitnede hemen meyledenlerden olur. Hakeza kalbi şehvetlerle çepeçevre kuşatılmış olan kimsede böyledir. Şehevi duyguları, onun dinini güzel bir şekilde yaşamasına veya sorumluluklarını ihsan üzerine yerine getirmesine müsade etmez. Bu yazıda kulluğu zedeleyen şehvetler üzerinde durmaya çalışacağız inşallah.

Şehevi duygular kişinin ayağının kaymasında etkin rol oynar. Bu sebepten ötürü son derece dikkat edip kontrol altına almak gerekir. Şehevi duygular kişinin kendi kontrolünde değilse şeytanın kontrolündedir. Şeytanın kontrolünde olan şehevî duygular ise insanı hüsrana uğratır.

Şehevi duyguları kontrol altına almanın birçok yolu vardır. Her birimizin ihtiyaç oranında bunları öğrenmesi gerekir. Bunlardan bir tanesi gözü koruma altına almaktır. Göz, bir nevi kalbin penceresidir. Gördüğü ve şehveti tahrik eden şeyleri kalbe aktarır. Kalp eğer arınmış salih bir kalp ise gözü uyarır ve ondan yüz çevirmesini sağlar. Eğer kalp salih değilse, bundan etkilenir ve vücudu haram işlemeye sevk eder. Yani göz bir nevi zinanın mukaddimesi görevini görür. Gözlerini koruma altına alan zinadan korunur.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Müminlere de ki: 'Gözlerini (harama bakmaktan) sakınsınlar, mahrem yerlerini de korusunlar, böylesi onlar için daha temizdir.' " [1]

"Mümin kadınlara da de ki: 'Gözlerini (haramdan) sakınsınlar.' " [2]

Peygamber *sallalahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Ademoğluna zinadan nasibi takdir olunmuştur. O mutlaka buna erişir. Gözlerin zinası bakmak, kulakların zinası dinlemek, dilin zinası konuşmak, elin zinası tutmak, ayakların zinası yürümektir. Kalbe gelince o, arzu eder ister. Cin-

1. 24/Nur, 30
2. 24/Nur, 31

sel organı ise bunu ya gerçekleştirir ya da boşa çıkarır." [3]

Bu naslar hem mümin erkeğe hem de mümin kadına gözlerini koruma altına almaları gerektiğini öğretiyor. Birçok kişinin zinaya düşme sebebi, gözlerini koruma altına alamamalarıdır. *'Bir bakıştan bir şey olmaz'* denmemelidir. Her şey ilk bakışla başlar. Harama bakmak zinanın başlangıcıdır. Zina ise onun akabinde gerçekleşen bir eylemdir.

Kasıtsız olarak gerçekleşen ilk bakıştan kişi sorumlu tutulmaz. Tekrar dönüp bakmak ise kişiyi Allah katında sorumlu tutar. Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* Ali'ye *radıyallahu anh* şöyle diyor:

"Harama arka arkaya bakma. Birinci bakış hakkındır. Fakat ikinci bakış hakkın değildir." [4]

Allah *subhanehu ve teâlâ* dinde bir şeyi yasakladığında, beraberinde ona götüren şeyleri de yasaklamıştır. Haram olan şeylerden sakınmamız gerektiği gibi ona götüren şeylerden de sakınmamız gerekir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

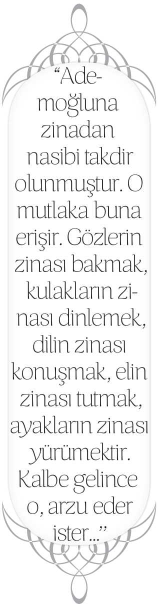
"Zinaya yaklaşmayın. Zira o, bir hayasızlıktır ve çok kötü bir yoldur." [5]

Ayete dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ 'zina etmeyin'* demiyor, *"Zinaya yaklaşmayın"* diyor. O zaman bizim, bizi zinaya yaklaştıran şeylerden sakınmamız gerekir. Zaten zinanın mukaddimelerinden sakınan, zinadan da sakınmıştır.

Göz Zinasıyla En Çok Karşılaştığımız Yerler

İçerisinde yaşadığımız toplum İslamî bir toplum olmadığı için birçok yerde göz zinası ile karşılaşmamız mümkündür. Ondan dolayı tek tek göz zinası ile karşılaştığımız yerleri anlatmamız mümkün değildir. Fakat bunların içerisinde önemli gördüğümüz bazı yerleri zikredelim inşallah.

Televizyon: Dinine ve ailesine karşı hassas olan ve buna önem veren bir kimsenin evinde televizyonun bulunması düşünülemez. Çünkü televizyon toplumun hem itikadının hem de ahlakının bozulması konusunda etkin rol oynuyor. Birçok itikadî, menhecî ve ahlakî bozukluğu insanlar televizyondan öğreniyorlar. Bu haramlardan bir tanesi de göz zinasıdır. Televizyonla ilgili özellikle şeytanın sağdan yaklaştığı bir noktaya dikkat çekmek gerekir. Bazen gündemden haberdar olmak gerekir düşüncesi ile haber izliyoruz. Fakat farkında olmadan haber izlerken göz zinasına düşüyoruz. Çünkü haber sunuculuğu yapanlar genellikle bayan oluyor. Veya haberi verilen olay kadınlar hakkında olabiliyor. Buna gazeteyi de örnek verebiliriz. Gazetede haberlere bakarken kadınların resimlerine bakmamamız gerekir. Bu göz zinasıdır. Eğer haber okumak bizi göz zinasına düşürüyorsa haber izlemeyeceğiz veya okumayacağız. Çünkü haber izlemek veya gazete okumak gözün zinasını meşrulaştırmaz. Ondan dolayı kendimizi kandırmamamız gerekir.

İnternet: Bugün birçok âlim televizyonun zararlarını, insanlar üzerinde olumsuz etkilerini anlatınca Müslümanlar evlerinde olan o putu attılar. Bunun yerine bilgisayar alıp, internete bağlandılar. Bu ise daha büyük bir şerri beraberinde getirdi. Çünkü internet ortamı küfür ve haramlarla doludur. Bu haramlardan bir tanesi de göz zinasıdır. İnternetin her sayfası göz zinasıyla karşılaşmaya müsait. Hele bir de insan tek başına internet ile baş başa kalırsa çok büyük bir imtihanla karşı karşıya kalmış demektir.

İnsanı günah işlemekten alıkoyan iki ahlak vardır. Bunlar; Allah korkusu ve hayadır. Allah korkusu her yerde insanı günahtan alıkoyar. Haya ise Allah korkusunun olmadığı fakat yanında Müslüman kardeşleri olduğu zaman kişiyi günah işlemekten alıkoyar. İnternette tek başına kalanın Allah korkusu zayıf ise harama düşmesi kaçınılmazdır. Çünkü Allah korkusu bitmiş ve yanında haya edeceği herhangi biri olmayan kimseyi günahtan alıkoyacak hiçbir şey yoktur.

Sokaklar: Sokakların kötü durumunu anlatmaya gerek yok sanırım. Hayatında bir kere sokağa çıkmış birisi dahi sokakların kötülüğünü, mevcut olan ahlaksızlıkları rahatlıkla farkedebilir. Sokaklarda en çok karşılaştığımız günahlardan bir tanesi de göz zinasıdır. Parklar,

---
3. Buhari
4. Tirmizi
5. 17/İsra, 32

caddeler, marketler, pastaneler vs. göz zinasına maruz kaldığımız yerlere örnek verilebilir.

Ebu Saîd El-Hudrî'den rivayet edilen sahîh bir hadîste Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

" 'Yollarda oturmaktan sakının', buyurmuştur. Onlar: 'Ey Allah'ın elçisi, yollarda oturmamız bizim için bir ihtiyaçtır, oralarda konuşuruz', dediler de, Allah Rasûlü: 'Eğer mutlaka oturacaksanız yolun hakkını verin', buyurdu. Onlar: 'Ey Allah'ın elçisi, yolun hakkı nedir?' diye sordular, şöyle buyurdu: 'Gözü sakınmak, eziyeti defetmek, selama karşılık vermek, iyilikle emredip kötülükten menetmektir.' " [6]

Taşıma araçları: Bugün birçok işimizi otobüse, metrobüse, minibüse, tramvaya vs. binerek hallediyoruz. İşe giderken, gelirken, ziyaretlere giderken vs. arabası olan araba ile arabası olmayan ise toplu taşıma araçlarını kullanarak işlerini hallediyor. Bunlarla yolculuk yapanlar bilir. Durakta bekleyişten ta araçtan ininceye kadar göz zinası ile karşı karşıyayız.

Rabbim bizi korusun.

Çözüm:

Bunları okuduktan sonra şunu düşünüyor olabilirsin. *'Peki, ne yapacağız evden çıkmayalım mı?'* Eğer işimiz yoksa evimizden çıkmanın bir gereği yok zaten. Eğer çıkmaya mecbur isek şunlara dikkat edebiliriz;

1. Hassasiyet/Dert edinme: Bu konuyu kendimize gündem edinmeliyiz. Sürekli kendimize göz zinasına karşı dikkatli ol diye telkinde bulunmalıyız. Bunu kendimize dert edinirsek azaltmamız mümkün olur. Derdi olmayanın ise bunlardan kaçınması mümkün değildir. Dert edinecek olan da ancak ahiretini düşünendir. Ahiret ile ilgili bir derdi olmayanın buna önem göstermesi mümkün değildir.

2. Tek kalmamak: Mümkünse tek başımıza gezmemeye, bir yere gitmemeye dikkat etmeliyiz. Her daim yanımızda salih kardeşlerimiz olmalı ki ayağımızın kayacağı yerde bize *'dur'* desinler. Tek olan kişi ile şeytan beraberdir. İki ve daha fazlasından ise şeytan uzaktır. Eğer düşünürsek şunu fark ederiz ki, hepimizin en çok günah işlediği zamanlar tek olduğu zamanlardır. Salih ortamlarda veya salih arkadaşımızla beraber olduğumuz zaman genellikle günah işlemeyiz. Ondan dolayı tek kalmamaya, tek gezmemeye dikkat etmemiz gerekir.

3. Zikir: Normal zamanlarda dilimiz zikirle ıslak olmalı. Fırsat buldukça Allah'ı zikretmeliyiz. Ta ki bu gibi durumlarda Allah'ı hatırlayıp günahtan vazgeçebilelim. Eğer biz Allah'ı normal zamanlarda hatırlarsak Allah *subhanehu ve teâlâ* da bu gibi durumlarda bizi hatırlar ve şeytana karşı bize yardım eder.

4. Mushaf veya kitap taşımak: Her daim Kur'an'ımız veya kitabımız yanımızda olsun, ta ki böyle bir tehlike ile karşılaştığımızda açalım ve onları okuyalım. Gözümüz onunla meşgul olduğu için başka şeyleri görmeyecektir. Veya umulur ki okuduğumuz şeyler bize etki eder ve harama bakmaktan vazgeçeriz.

5. Dua etmek: Dua, müminin silahıdır. Dua, şeytana karşı korunmanın en etkili yollarından bir tanesidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* kuluna yardım edince şeytan da dahil kimse ona galebe çalamaz. Bu tür haramlara düşmemek için Allah'ın yardımına çok ihtiyacımız var. Bazen Allah *subhanehu ve teâlâ* kuluna yardım ederken bazı şeyleri vesile kılar. Dua da o vesilelerden bir tanesidir. Dua ederek Allah'tan yardım talep edip acziyetimizi ona yönlendirmemiz gerekir Allah kendisine kalkan elleri boş çevirmez. Sözlü olarak sürekli Allah'a şu duayı yapabiliriz:

'Rabbim gözümü zinadan alıkoymam için bana yardım et. Senin yardımın olmadan benim bunu başarmam mümkün değildir.'

Tıpkı Yusuf'un *aleyhisselam* Aziz'in karısı kapıları kapatıp onunla baş başa kaldığında Allah'a sığındığı gibi...

Rabbimden diliyorum ki bu yazıyla ilk başta benim amel etmemi, sonrada bunu okuyan kardeşlerimin amel etmesini sağlasın.

Duamızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

6. *Buhari, Müslim*

abdulmetinaksoy@tevhiddergisi.com

ABDULMETİN AKSOY

Cennetin Hurmalıkları, Müslüman Kardeşini Ziyaret Edenlerin Mükâfatıdır -1-

Bu dava uğruna omuz omuza fedakârlık yaptığın, İslam'a olan hizmetlerde yarıştığın ve bilhassa varlığı kafire korku olan Müslüman kardeşlerimizi ziyaret etmek, Allah'ın katında cennetin hurmalıklarına bedel ve kişi için verilen en büyük mükâfattır.

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. O'na sonsuz şükreder ve O'nu sena ederiz.

Salât ve selam, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem*, ailesinin, ashabının ve onlara ihsan ilkesi üzere tabi olan siz Müslüman kardeşlerimin üzerine olsun.

Hükmün en güzeli Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hükmüdür. O ki, *"Muhakkak ki müminler kardeştir"* [1] ahkamını koymuştur.

Sadık ve mesduk olan Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* teşri ettiği kardeşliği şu sözleriyle teyit etmiştir:

> *"Müminler birbirlerine karşı sevgi, şefkat ve merhamette tek bir vücut gibidir. Vücudun bir azası rahatsız olunca bütün vücut rahatsız olur ve uykusuz geceler."* [2]

İslam bizden tek vücut olmamızı istemiştir. Çünkü iman çerçevesinde tek vücut anlayışı Müslümanları bir araya toplar, dayanışmalarını güçlendirir. Pratikte böyle bir topluluğa sahip olan İslam, her yerde kuvvetini ve hâkimiyetini

1. *9/Hucurat, 10*

2. *Buhari*

korur. Tek vücut şuuru kardeşliğin bir parçası ve sembolüdür.

Müslümanların kardeşliği, tamamen Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dilemesiyle gerçekleşen bir olgudur. Adem'den *aleyhisselam* bu yana Müslümanların arasındaki ülfet ve kardeşlik, kişilerin çabasıyla oluşmamıştır. Bilakis kardeşlik, Rabbimizin bize olan ihsanı ve nimetidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Hani siz birbirinize düşmandınız da biz sizleri kardeş kılmıştık." [3]

İnsan yaratılış itibariyle başkalarına düşmanlık ve kin besleyen canlıdır. Fakat Allah *subhanehu ve teâlâ* hâkimiyetiyle uhuvvet anayasasını koyunca, Müslümanlar ülfeti ve dayanışmayı elde ettiler. Kardeşlik nimeti sayesinde İslam'a hizmet etme, toplu bir halde iş yapma şerefine ulaştılar. Tanımadığı, farklı ırklara mensup olan insanları sevip, onları yakın akrabalarına tercih ettiler. İşte bunların hepsi kardeşlik hukuku sayesinde oluşan şeylerdir.

Bunlarla beraber, kardeşlik nimetini yıkan iki unsur vardır:

Birincisi, kişinin: *'Müslümanlarla aramdaki bu kardeşlik ve ülfet, tamamen benim çabamla oluşan bir sevgidir'* düşüncesine sahip olup; Allah'a *subhanehu ve teâlâ* nankörlük yapmasıdır. Bu düşünce insanın her şeyde kendisini faal görmesinden kaynaklanmaktadır. Bu da Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kabul etmediği bir eylemdir.

İkincisi ise, kişinin mümin kardeşine karşı manevi ve zahiri haklarını yerine getirmemesidir.

Müslümanların, Kur'an'a konu olan kardeşlik nimetini muhafaza etmeleri gerekir. Bu ancak Allah'a *subhanehu ve teâlâ* şükredip, birbirlerine karşı var olan haklara dikkat etmeleri ile gerçekleşir. Müminlerin birbirlerine karşı olan hakları ise çoktur. Biz bu yazımızda Müslümanların birbirlerine karşı hakkı olup, İslam'ın önem verdiği, fakat vakıamızda göz ardı edilen *"Müslüman kardeşlerimizi ziyaret etmek"* konusuna değineceğiz.

Müslüman'ı Ziyaret Etmenin Sosyal Dayanışmada ve İslamî Sahada Önemi

İslam temiz ve temizlemeyi seven bir dindir. Ki imanın yarısı temizliktir. Müslümanların biraraya gelmesi ise birbirini temizleyen iki elin biraraya gelmesi gibidir. Bu bakımdan Müslüman kardeşimizi ziyaret etmenin bizlere ve ümmete kazandırdığı birçok faydası vardır. Bir eylemin hem hususi hem de umumi maslahatı varsa; bu o amelin öneminin ve konumunun büyük olduğunu gösterir. Nitekim ziyaret etmek de bu kabildendir.

Din kardeşlerimizi ziyaret etmek kişinin İslam'ının ve imanın kemaliyetini artırır. İmanda kemaliyet ise küfür devletlerinde yaşayan her Müslümanın ihtiyacıdır.

Küfür devletlerinde, Müslümanın en çok arzuladığı şey, aynı itikadı paylaştığı kardeşlerinin kendisini ziyaret etmesidir. Çünkü onu en çok ziyaret eden, evine gelip çayını, çorbasını içen müşrik akrabası, yani İslamî yaşantısı olmayan insanlardır. Kişi kendisine husumet ve adavet yaptığı kişileri görünce, haliyle istiyor ki bir gün Müslüman kardeşi kendisini ziyaret etsin, biraz ondan nasihat dinlesin, onunla dertleşsin.

Fakat burada şöyle bir yanlışlık var, herkes bunu karşıdaki din kardeşinden bekliyor. Oysa esas olan karşıdan beklemeden kişinin kendisi için istediğini kardeşi için isteyip hemen harekete geçerek ziyaretini gerçekleştirmesidir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Kişi kendisi için istediğini mümin kardeşi

3. 3/Ali İmran, 103

içinde dilemedikçe imanın kemaliyetine erişemez." [4]

Ümmet bu şuurla hareket ederse, ziyaretleşme Müslümanlar arasında yaygınlaşır. Durum tersine döner ve her Müslüman karşı tarafın harekete geçmesini beklerse Müslümanlar birbirlerini ziyaret etme konusunda sürekli sıkıntı yaşayacaklardır.

Müslüman kardeşi ziyaret etmenin faydalarından bir tanesi de, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* **sevgisine ve ziyaretin sevabına ulaşmaktır.** Allah *subhanehu ve teâlâ* için sevilen bir Müslümanı ziyaret etmenin hediyesi, ilahi muhabbet ve cennettir.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Bir kimse, köydeki arkadaşını ziyarete gider. Bir melek ona der ki:

- Böyle nereye gidiyorsun?

- Bu köyde bir arkadaşım var. Onu ziyarete gidiyorum.

- Bunun sana bir iyiliği, bir yardımı dokundu da, onun için mi gidiyorsun?

- Hayır, sırf Allah rızası için ziyaretine gidiyorum.

- Müjdeler olsun sana! Beni Hak Teâlâ gönderdi. Hiçbir menfaat ummadan arkadaşını ziyarete gittiğin için, Rabbimizin sevgisine kavuştun." [5]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Cennette öyle güzel köşkler vardır ki, bunlar, birbirini Allah için ziyaret eden, Allah için sevip yardım edenlere hazırlanmıştır." [6]

"Allah için sevdiği arkadaşının ziyaretine gidene, ardından bir melek: 'Ne güzel iş yapıyorsun, cenneti hak ettin' der." [7]

Bu dava uğruna omuz omuza fedakârlık yaptığın, İslam'a olan hizmetlerde yarıştığın ve bilhassa varlığı kafire korku olan Müslüman kardeşlerimizi ziyaret etmek, Allah'ın katında cennetin hurmalıklarına bedel ve kişi için verilen en büyük mükâfattır.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Gerçekten Müslüman, Müslüman kardeşini ziyaret ettiği zaman, dönünceye kadar cennetin hurmalıklarındadır." [8]

Kardeşini ziyaret eden kimse Allah *subhanehu ve teâlâ* **katında nura bürünür ve Peygamberler, şehidler ona gıpta ederler.**

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Arşın etrafında nurdan kürsülerde, nur gibi parlayan insanlara Peygamberler ve şehidler gıpta ederler. Bunlar, Allah için birbirini seven, Allah için buluşan, Allah için birbirini ziyaret edenlerdir." [9]

Ziyaret etme, kendisi için dua alışkanlığı olmayan insanlara bir çözüm yoludur. Kendimize dua edemiyorsak, kardeşlerimizi ziyaret ederekten hem onların duasına hem de meleklerin duasına nail olabiliriz.

Din kardeşini ziyaret edenlere melekler Rabblerine o kulundan razı olması için dua eder. Ziyaret etme, kendisi için dua alışkanlığı olmayan insanlara bir çözüm yoludur. Kendimize dua edemiyorsak, kardeşlerimizi ziyaret ederekten hem onların duasına hem de meleklerin duasına nail olabiliriz.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Bir Müslüman, Müslüman kardeşini ziyaret edince, 70 bin melek: 'Ey Rabbimiz, senin rızan için ziyaret eden bu kulundan razı ol' diye dua ederler." [10]

Din kardeşlerimizi ziyaret etmek rahmani bir uygulama ve ahlaktır. Çünkü Müslüman-

4. Ahmed, Müsned.
5. Müslim
6. Taberani
7. Tirmizi
8. Müslim
9. Nesai
10. Taberani

ları ziyaret etmek Peygamber'in sallallahu aleyhi ve sellem **de fiili uygulamasıdır. O ki vahiyden başka konuşmaz, vahiyden başkasıyla hareket etmezdi.**

Ashab-ı Kiram'dan, Kays bin Sa'd'ın anlattığına göre:

"Rasûlullah bir gün kendilerini ziyaret etmiş, evlerinde bir müddet bulunmuş, kendileri için dua etmiş ve evden ayrılmıştır. Abdullah bin Kays diyor ki: 'Rasûlullah ensarı tek tek veya topluca ziyaret ederdi. Tek tek ziyaret ettiği zaman evlerine giderdi. Topluca ziyaret etmek istediği zaman mescide gelirdi.' " [11] demiştir.

Başka bir hadiste de yine Rasûlullah'ın ensardan bir aileyi ziyaret ettiği, evlerinde yemek yediği, namaz kıldığı ve kendilerine dua ettiği haber verilmiştir. [12]

Müslümanlar sakal, namaz gibi konularda Rasûlullah'ı örnek aldığı gibi kardeşlerini ziyaret etme konusunda da örnek almalı ve dine bir bütün olarak tabi olmalıdır.

Yukarıda zikredilen faydalar ziyaretleşmenin ürünüdür. Bir de ümmete kazandırdığı faydaları vardır. Şöyle ki;

Müslümanları ziyaret etmek, birbirine sevgi, güven duyan bireylerin, birlik ve beraberlik içinde yaşayan toplumların doğmasına sebep olur. Müslümanlar, ziyaret yolu ile birbirlerini daha yakından tanıma imkanını bulurlar. Birbirlerinin sıkıntılarını, problemlerini öğrenirler.

Pek çok konuyu aralarında görüşüp, birlikte karar verme imkanına sahip olurlar. Toplum içinde yalnız olmadıkları duygusunu kazanır ve geleceğe ümit ve güvenle bakarlar. Sevinç ve üzüntülü anlarında çevrelerinde gördükleri kardeşleri, onlar için huzur kaynağı olur. İslamî sahadaki görevlerinde daha aktif ve güçlü olurlar.

Daha önemlisi müminlerin aralarında din konusundaki dayanışmayı ve kardeşliği pekiştirir. Bu sebeple Peygamberin arkadaşları: *'Ashabı Uhdud'*, *'Ashabı Kehf'* ve *'Ashabı Suffe'* sahabi kelimesiyle anılmışlardır. Çünkü *'sahabe'* kelimesi kardeşliği, arkadaşlığı tanımlayan bir kavramdır.

"(Ey iman edenler) Hepiniz, toptan Allah'ın ipine sarılın, parçalanıp ayrılmayın. Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz düşmanlar idiniz, O kalplerinizi birleştirmişti de O'nun nimetiyle kardeş oldunuz. Ve yine siz ateşten bir çukurun kenarındayken oradan da sizi O kurtardı. İşte Allah hidayet bulasınız diye size ayetlerini böylece apaçık bildiriyor." [13]

Rabbimden kardeşliğimizi kuvvetlendirmesi dileğiyle…

Davamızın sonu alemlerin Rabbine hamd etmektir.

(Devam edecek inşallah...)

11. Y. Kandehlevî, Hadislerle Müslümanlık, III, 103, 1115.
12. Buhari, Edeb, 65.
13. 3/Ali İmran, 103

İBRAHİM KAPRAN

Peygamber'in Sırdaşı Huzeyfe

Peygamber'in sırdaşı lakabı ile anılma şerefine sahip olan bu sahabe bir çok beldenin İslam toprağı haline gelmesinde bizzat katkıda bulunmuş...

Huzeyfe'nin babası El-Yeman Mekkeli bir zattı. Ancak birisini öldürdüğü için Mekke'den Medine'ye göç etmeye mecbur kalmıştı. Orada evlenmiş ve bu evlilikten Huzeyfe dünyaya gelmisti. Daha sonra El-Yeman'ın Mekke'ye girmesine engel olan sebepler ortadan kalkmış, Medine'den Mekke'ye gidip gelmeye başlamıştı.

Huzeyfe'nin babası El-Yeman, Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* davetini duyunca kavminden bir grupla beraber Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* gelip Müslüman olduklarını, onun huzurunda açıkladılar. Bu, Medine'ye hicretten önce gerçekleşmişti. El-Yeman hemen Medine'ye geri döndü ve ailesine de İslam'ı anlattı. O yüzden Huzeyfe Müslüman bir ailenin içinde yetişmiş oldu.

Huzeyfe Müslüman olduktan sonra Medine'de daha fazla duramadı. Hemen Mekke'ye Peygamber'in sa *sallallahu aleyhi ve sellem* yanına geldi. Ona bi'atını sundu. Hicretten sonra da Peygamberin yanından ayrılmamaya özel gayret gösterdi. Bedir savaşı hariç bütün muharabelerde bulundu. Bunlardan bir taneside Uhud savaşıydı.

Uhud'da Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Huzeyfe'nin babası El-Yeman'ı ve onun bir arkadaşını kadın ve çocuklarla birlikte surların içinde bırakmıştı. Çünkü onların yaşları hayli ilerlemişti. Çarpışma şiddetlenince El-Yeman arkadaşına:

" 'Biz ne bekliyoruz? İkimizin de az bir ömrü kaldı. Bir ayağımız çukurda. Niçin kılıçlarımızı alıp Rasûlullah katılmıyoruz? Belki Allah, Peygamberinin yanında şehid olmayı bize nasip eder' dedi. Ardından kılıçlarını alıp savaşanların arasına girdiler ve çarpışmaya başladılar. El-Yeman'ın arkadaşı Sabit bin Kays müşrikler tarafından şehid edildi. Huzeyfe'nin babası ise farkında olmadan müşriklerin saflarının arasına girince Müslümanlar yanlışlıkla onu vurdular. Bu sırada Huzeyfe: 'O benim babam, o benim babam!' diye bağırıyordu. Ama onu kimse duymuyordu. İhtiyar, Müslümanların kılıçlarıyla yere yıkıldı. Rabbine kavuşmuştu.

Huzeyfe babasını hataen öldüren Müslümanlara şu sözden başkasını söylemedi: 'Allah sizi bağışlasın. O merhamet edenlerin en merhametlisidir.' "

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* babasının diyetini oğluna vermek istedi ama Huzeyfe şöyle dedi: *"O zaten şehit olmayı istiyordu ve istediğine kavuştu. Allah'ım! Şahid ol. Ben onun diyetini diğer Müslümanlara bağışladım."*

Bu olay bize sahabenin kendilerine ait haklarda bir çiğneme olduğunda nasıl müsamahakâr davrandıklarını gösteren en dehşet verici hadiselerdendir. Aynı sahabeler Allah'ın haklarından en küçüğü dahi çiğnendiğinde tepkilerini en üst seviyede göstermişler, asla affedici olmamışlardır.

Şimdi insanlar bu ahlaka ne kadar da muhtaçtırlar! Artık ölçüler değişti. İnsanlar Allah'ın diniyle alakalı meselelerde bir hak ihlali olduğunda kıllarını dahi kıpırdatmıyorlar. Fakat iş kendi şahısları ile alakalı olduğunda bütün dünyayı ayağa kaldırıyorlar. Allah'ın dinini yer yüzünden silmek için elinden gelen herşeyi yapan tağutları kurtarmak için olmadık, akla hayale gelmeyen bir çok tevillere baş vuruyorlar. Bu şahıslara *'Birisi sizin hakkınzda şöyle şöyle konuşmuş.'* denildiğinde ise meselenin doğru olup olmadığını dahi tahkik etmeden ağızlarına gelen herşeyi söylüyorlar. Müslüman ise Allah'ın ve Rasûlü'nün razı olduğu sahabe gibi davranmalı, kendi haklarından feragat etmeli ama Allah'ın hakları hususunda asla taviz vermemelidir.

Bu olay Huzeyfe'yi *radıyallahu anh* Allah Rasûlü'nün yanında daha değerli kıldı. Allah Rasûlü Huzeyfe'ye Medine'deki münafıkların isimlerini vermişti. Artık o Müslümanlar tarafından *"Peygamber'in sırdaşı"* olarak anılıyordu. Böylece Huzeyfe münafıkları tanıyor, onların hal ve hareketlerini takip ediyordu. Rasûlullah'ın vefatından 16 yıl sonra vefat eden Huzeyfe *radıyallahu anh* aldığı bu emaneti hakkıyla taşımıştır. Hiç kimseye kimlerin münafık olduğuna dair bir bilgi vermemiştir.

Bu durum bize Müslümanların sırlarının açığa çıkmaması için azami gayret sarf etmenin ashaba uymak olduğunu göstermektedir. Aynı şekilde bu olay Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* insanları tanımada ne kadar da başarılı olduğunu göstermiştir. Bir insanın sır tutmak da dahil olamak üzere hangi özelliklere sahip olduğunu bilmek ancak iyi bir gözlemle mümkündür.

Ashaptan bazıları münafıkların isimlerini öğrenmek için Huzeyfe'ye *radıyallahu anh* geldiklerinde elleri boş bir şekilde geri dönmüşlerdir. Bunlardan bir taneside Ömer'i *radıyallahu anh*. Yalnız burada bir noktanın altını çizmek gerekir. Ömer *radıyallahu anh* Huzeyfe'ye gelip de sırf merak duygusunu tatmin etmek için kimlerin münafık olduğunu sormuyordu. Huzeyfe'ye yöneltdiği sual şuydu:

"Ey Huzeyfe! O listede benim ismim var mı?"

Böyle bir sual soran, bu endişeyi yaşayan kişi sıradan herhangi birisi değil. Şeytanın onunla aynı sokakta karşılaşmaktan korktuğu ve yol değiştirdiği Ömer'den bahsediyoruz. O zaman kendimize *'Bizde ki bu rahatlığın sebebi nedir?'* diye sormamızın vakti çoktan gelmiş demektir.

Huzeyfe'nin *radıyallahu anh* faziletini bize gösteren bir çok olaya sahabe hayatlarını anlatan kitaplarda rastlamak mümkündür. Bunlardan en önemlisi ise Hendek savaşındaki şu olaydır:

Huzeyfe olayı şöyle anlatmaktadır:

"O gece, saflar halinde oturuyorduk. Ebu Sufyan ve yanındaki Mekke müşrikleri üst tarafımızda, Beni Kureyza'lı yahudiler de alt tarafımızdaydılar. Onların kadın ve çocuklarımıza zarar vermelerinden korkuyorduk. Biz o güne kadar böylesine karanlık bir gece ve böylesine şiddetli bir rüzgâr görmemiştik. Rüzgârın sesi sanki gök gürültüsüne benziyordu. Karanlık ise parmağımızı görmemize engel oluyordu.

Münafıklar şöyle diyerek Rasûlullah'tan izin istiyorlardı: 'Bizim evlerimiz düşmana açıktır.'

Halbuki açık değildi. Rasûlullah izin isteyen her münafığa izin veriyordu. Onlar da hemen çekip gidiyorlardı. Nihayet üç yüz veya o civarda kişi kaldık.O sırada Rasûlullah kalkıp tek tek bizim yanımızdan geçmeye başladı. Ve şöyle dedi: 'İçinizden kim kalkıp bizim için şu topluluğun ne yaptığına bir bakıp geri dönerse, onun cennette benim arkadaşım olmasını Allah'tan dilerim.'

Fakat kimse ayağa kalkmadı. Bu sırada Allah Rasûlü benim yanıma geldi. Üzerimde soğuktan koruyucu olarak karıma ait, dizlerimi geçmeyen bir peştemalden başkası yoktu.Yanıma yaklaştı. Ben yere diz çökmüştüm. 'Bu kim?' diye sordu, 'Huzeyfe' dedim, 'Huzeyfe mi?' dedi. Açlığın ve soğuğun şiddetinden kalkmak istemiyerek yere büzülmüştüm, 'Evet ya Rasûlallah!' dedim. Rasûlullah şöyle buyurdu: 'Halk arasında bir haber dolaşıyor. Onların ordugâhına git ve bana onlarla ilgili bilgi getir.'

Dışarı çıktım ama hem çok korkuyor hem de üşüyordum. Rasûlullah şöyle buyurdu: 'Allah'ım! Onu önünden, arkasından, sağından, solundan, üstünden ve altından koru!'

Vallahi, Rasûlullah'ın duası biter bitmez Allah, içimden korku namına ne varsa çekip aldı ve vücudumdan da üşüme hissini kaldırdı.Yola

koyulup giderken, Rasûlullah beni çağırıp şöyle dedi: 'Huzeyfe! Bana gelinceye kadar hiçbir şey yapma!', 'Tamam' dedim.

Gece karanlığında gizlice yola çıktım. Müşrik ordusunun içine girdim. Artık sanki onlardan birisiydim. Az sonra Ebu Süfyan ayağa kalkarak şöyle konuştu: 'Ey Kureyş topluluğu! Şimdi ben size Muhammed'e ulaşmasından çekindiğim bir söz söyleyeceğim. Onun için her biriniz, yanındaki arkadaşının kim olduğuna dikkat etsin!'

Hemen yanımdakinin elini tutup: 'Sen kimsin?' diye sordum. O da: 'Ben falanım' diye cevap verdi.

Bu arada Ebu Sufyan konuşmasına şöyle devam etti: 'Ey Kureyş topluluğu! Siz burada kendi evlerinizde değilsiniz. Bizim hayvanlarımız kırıldı. Beni Kureyza da bizi terketti. Gördüğünüz gibi şiddetli fırtınaya tutulduk. Şimdi burayı terkedin. Ben de terk ediyorum.' dedi.

Bundan sonra kalkıp devesinin yanına gitti, bağını çözdü. Üzerine oturdu. Deveye vurdu ve deve ayağa fırladı. Eğer Rasûlullah bana, gelinceye kadar hiçbir şey yapmamamı emretmeseydi, onu bir okla mutlaka öldürürdüm.

Rasûlullah'a döndüğümde onu, hanımlarından birine ait bir peştemale bürünmüş namaz kılarken buldum. Beni görünce ayaklarına yaklaştırıp peştemalin ucunu üzerime attı ona elde ettiğim bilgileri aktardım. Buna son derece memnun oldu. Allah'a hamd ve senada bulundu."

Huzeyfe *radıyallahu anh* Allah Rasûlü'ne genellikle fitnelerle alakalı sorular sorardı. Bunun hikmetini ise kendisi şöyle açıklıyor:

"İnsanlar Rasûlullah'a hayrı sorarlardı. Ben ise, bana erişmesinden korktuğum şeyi sorardım. Bir gün Allah Rasûlü'ne: 'Ya Rasûlullah! Biz câhiliye ve şer içerisindeydik. Allah bize hayrı ihsan etti. Bu hayırdan sonra şer var mıdır?' diye sordum, Allah Rasûlü: 'Evet' dedi, ben: 'Bu şerden sonra tekrar hayır var mıdır?" dedim, Rasûlullah: 'Evet, ama içerisinde gizli fitne olan bir hayır' dedi, ben: 'Bu fitne nedir?' diye sordum, Allah Rasûlü: 'Bunlar, benim sünnetimi bırakıp, başka şeylere uyan ve hidâyeti benim dışımda arayan bir kavimdir... Sen onları tanır ve yadırgarsın (inkâr edersin).' buyurdu.'

Ben tekrar: 'Bundan sonra şer var mıdır?' dedim, Allah Rasûlü: 'Evet, cehennem kapılarında dikilip, insanları oraya çağıranlar vardır. Kim onların bu çağrısına icabet ederse, onu cehenneme atarlar...' buyurdu, ben: 'Ya Rasûlullah! onları bize tarif et.' dedim. Bunun üzerine: 'Onlar bizim görünümümüzde insanlardır. Bizim dillerimiz ile konuşurlar', ben: 'Ya Rasûlullah o vakte erişirsem, bana ne yapmamı tavsiye edersin?' diye sordum, Allah Rasûlü: 'Müslümanların cemaatine ve onların imamına bağlı kalırsın' dedi, ben: 'Peki onların bir imamları ve bir cemaatleri yoksa ne yapmalıyım?' dedim, Allah Rasûlü: 'Bütün o gruplardan uzak dur. Bir ağaç köküne tutunmuş olsan bile, ölene kadar bu halin üzere kal.' buyurdu."

Huzeyfe'nin *radıyallahu anh* fitnelerle alakalı şu sözleri ise her dönemde Müslümanların kulaklarına küpe olması gereken ifadelerdir:

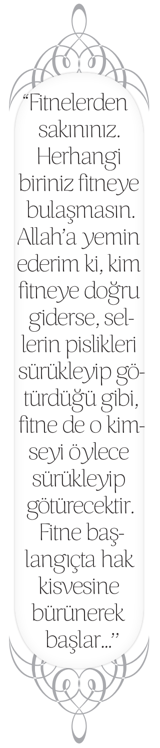
"Fitnelerden sakınınız. Herhangi biriniz fitneye bulaşmasın. Allah'a yemin ederim ki, kim fitneye doğru giderse, sellerin pislikleri sürükleyip götürdüğü gibi, fitne de o kimseyi öylece sürükleyip götürecektir. Fitne başlangıçta hak kisvesine bürünerek başlar. Öyle ki cahil kimse onu hak zanneder. Şu halde, onu gördüğünüz zaman evlerinizde oturun, kılıçlarınızı kırın ve yaylarınızın ipini kesin."

Peygamber'in sırdaşı lakabı ile anılma şerefine sahip olan bu sahabe bir çok beldenin İslam toprağı haline gelmesinde bizzat katkıda bulunmuş ve hicretin 26. senesinde Rabbine ve cennetteki arkadaşına kavuşmuştur.

Rabbim bizleri ahirette onlara komşu kılsın.

Dördüncü Sabite: **Cihad, Herhangi Bir Savaşa Bağlı Değildir**

İslam dininin şerefinin yücelmesini belirli veya özel bir savaşa bağlamak, yapılan çabaların boşa gitmesine ve bu hezimet sebebiyle cihadın terkedilmesine kadar götürür.

Cihad konusunda insanların çoğunun çarpık inançlarından bir tanesi de, cihadı herhangi bir savaşa bağlamaktır. Şöyle ki; bir savaşta galip geldiğimizde, mevcut temellerin ve prensiplerin doğru olduğu; kaybettiğimiz zaman ise yanlış olduğu kanaatine kapılmamalıyız. İşte bu inanç, hem şer'ân hem de aklen batıl olduğu gibi, yenilmişliğin, iman azlığının, sabır ve sabırda yarışmanın olmamasından da kaynaklanmaktadır.

Bunun aklen batıl olmasının izahı şudur: mantık ve akıl yönünden, prensipler/ilkeler ile sonucun hiçbir bağlantısı yoktur. Sonucun başarısız olması, prensiplerin batıl ve hatalı olmasını gerektirmez.

Şer'i izahı ise; Buhari ve Müslim'de geçen bir hadiste Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır:

"Bana ümmetler gösterildi. Bir veya iki Peygamber geçiyordu ve yanında az sayıda bir grup vardı. Başka bir Peygamberin yanında ise hiç kimse yoktu."

Yanında hiçbir kimse olmadan gelen Peygamber, davetinin bir sonucu olmadan vefat etmiştir. Yanında Müslüman bir kimsenin bulunmayışı, onun davetinin yanlış olduğunu, yanlış zamanda, yanlış yere gönderildiğini göstermez. Böyle bir şeye ancak zındık bir kimse itikad eder.

Tarihte yenilgi ile sonuçlanan öyle savaşlar var ki, Müslümanlar bundan böyle İslam'ın asla hâkim olamayacağını düşünmüştür. Bu savaşların en çetini ise, İslam'ın ve Müslümanların hezimete uğradığı Hicri 656'nın başındaki Tatar savaşlarıdır. Onlar, Irak ve Şam topraklarına saldırdıklarında, Irak'ta sadece 40 günde 1 milyondan fazla insan öldürmüşlerdi. Bu da günlük ortalama 25.000 kişiye tekabül etmektedir. Onların fesadı artmaya devam etti ve İslam beldelerine de saldırarak, Müslümanlara karşı vermiş oldukları her savaştan galip ayrıldılar. Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümanların saflarını ayıklayıp, Müslümanlar da Allah'a yalvarıp yakardığında, Ayn-ı Calut savaşında Müslümanlar ile Tatarlar karşılaştılar. Tatarlar diğer tüm savaşlarda galip gelmelerine, öncekinden daha güçlü olmalarına ve Müslümanlar da Tatarlar'ın Bağdat'a girdiği

zamandan daha zayıf olmalarına rağmen, Tatarlar bu savaşta ağır bir hezimete uğradılar.

Aynı durum, hicri üçüncü asrın başlarında Karmatilerin, Irak ve Hicaz beldelerine saldırmasında da gerçekleşmiştir.

Bundan daha da önce Uhud'da da gerçekleşmiştir. Müslümanlar kafirlerin karşısında, Uhud'da mağlup olmuşlardı. Sonra Ahzab/Hendek savaşında sıkıntılar ve musibetler başlarına gelmiş ve sarsılmışlardı. Fakat belli bir müddet sonra Hendek savaşının ardından gelen savaşlarda, galip gelmişlerdi ki, bunların en büyüğü Mekke Fethi idi.

Cihadı belli bir savaşa bağlamak psikolojik yenilginin en büyük sebeplerinden olduğu gibi, aynı zamanda bugün Müslümanların zayıflığının da en büyük sebeplerindendir. Zira biz düşmanlarımız ile -ne geçmişte ne de şimdi- ne sayımızın çokluğu ile ne de hazırlığımız ile savaşıyoruz. Yaptığımız bu savaşlarda maddi ölçülere de asla güvenmeyiz. Cihada hazırlıkta tüm gayretimizi sarf ettiğimizde hezimet gerçekleşse de, zimmet/koruma gitmiş olur.

İslam dininin şerefinin yücelmesini belirli veya özel bir savaşa bağlamak, yapılan çabaların boşa gitmesine ve bu hezimet sebebiyle cihadın terkedilmesine kadar götürür.

Şunu da bilmek gerekir ki, bizler sayımız ve teçhizatımız ile savaşmıyoruz. Bazen herhangi bir savaşta düşmanlarımızdan daha çok, daha üstün pozisyonda olabiliriz. Fakat bizler zaferin şartlarını tamamlamadığımızda, Allah *subhanehu ve teâlâ* nefisleri arındırmak, safları da ayırmak için bizleri hezimet ile imtihan edebilir. Ne zaman savaşta maddi ölçüleri esas alır ve emellerimizi buna bağlarsak, bu savaşta oluşacak hezimet/yenilgi, psikolojileri çökertecek, şevkleri kıracak ve böylece cihad da atıl kalacaktır. Fakat doğru olan yenilsek de galip gelsek de, cihad etmemizdir. Zira cihad farz olan bir ibadettir.

Önemli bir meseleye bu bölümün sonunda değinmem gerekli olacaktır. Geçen sözlerimden, Afganistan'daki İslam ile dünya küfrünün arasındaki savaşın ehemmiyetini az gördüğümün anlaşılmasından korkmaktayım. Kesinlikle böyle anlaşılmamalıdır! Afganistan savaşının

bir de sonrası vardır. Eğer galip gelirsek, Müslümanların boyunları Amerika ve batıya kölelik etmekten kurtulacaktır. Allah hezimeti takdir ederse de, Amerika'nın İslam topraklarında Müslümanları bekleyen azgınlığından dolayı dünyanın her yerindeki sadık Müslümanların en büyük temennisi, böyle bir durumdan önce ölüp, unutulup, gitmek olacaktır.

İşte bu sebepten ötürü Afganistan'da küfür ile olan savaşımız çok önemlidir. Bizim üzerimize vacip olan da, -Allah'ın izni ile zafer elde etmemiz için- bütün vesile ve olanaklarla ağırlığımızı buraya koymamızdır. Bu sözler, cihadın veya zaferin herhangi bir savaşa bağlanmasını gerektirmez. Çünkü bu anlayış ile bu savaşa giren kimsenin yenilgiye uğraması, cihad şiarının silinip, zayıflaması demektir. Bu hislerin de söz, amel veya içte gizlenerek ortaya çıkması arasında bir fark yoktur.

Allah hak olanı söyleyendir. Doğru yola iletecek olan da O'dur.

Yusuf El-Uyeyri *rahimehullah*

Tevhid Dergisi için çevrilmiştir.

Yiğit İnan | yigitinan@tevhiddergisi.com

İhlas ve Kişinin Ecrini Allah'tan Beklemesi Hakkında Bir Hatırlatma

Müslüman ister davetçi, ister mücahid, isterse de mücadelenin bir parçası olan herhangi bir kişi olsun, yaptığı ve yapacağı amellerin muhasebesini yapmalıdır. Yapmalıdır ki dünyada çekmiş olduğu çilenin ahirette bir karşılığı olabilsin.

İhlas genel itibariyle ahlak ve tezkiye ilimleri altında geniş şekilde yer alan bir konudur. Ancak biz bu ay meselenin ahlakî boyutundan ziyade menhece taalluk eden boyutunu anlatmaya çalışacağız. Başarı Allah'tandır.

Bilindiği üzere ihlas farklı birçok tanımı olan kavramdır. Ancak bütün bu tariflerin işaret etmiş olduğu ortak nokta, ihlasın bir amelin olmazsa olmazı olup, amele değer katan asıl konumunda olmasıdır.

İhlas ile alakalı deliller Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitabında ve Rasûlü'nün sünnetinde mevcuttur. Öncelikle bu delillerden birkaçını zikredelim:

"Halbuki onlara ancak, dini yalnız O'na has kılarak ve hanifler olarak Allah'a kulluk etmeleri, namaz kılmaları ve zekat vermeleri emrolunmuştu. Sağlam din de budur." [1]

1. 98/Beyyine, 5

"De ki: 'Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm hepsi alemlerin Rabbi Allah içindir.' " [2]

"Tevbe edip hallerini düzeltenler ve Allah'a sarılıp dinlerini Allah için halis kılanlar, işte onlar müminlerle beraberdir." [3]

"Kim Rabbine kavuşmayı arzu ederse salih amel işlesin ve Rabbine (yaptığı) ibadete hiç kimseyi ortak etmesin!" [4]

Hadislerden de birçok örnek zikretmek mümkündür:

"Ameller niyetlere göredir. Herkese yalnız niyet ettiğinin karşılığı vardır. Her kimin hicreti Allah ve Rasûlü'ne ise, hicreti de Allah ve Rasûlü'nedir. Her kimin hicreti de kavuşacağı

2. 6/En'am, 162
3. 4/Nisa, 146
4. 18/Kehf, 110

bir dünyalık veya evleneceği bir kadın için ise; hicreti de o göç ettiği şeyedir." [5]

"Kıyamet günü hakkında ilk karar verilenler şehitlerdir. Şehit, Rabbine gelir, ona nimetini tanıtır, o da tanır ve: 'O nimet ile ne yaptın?' denir. O da: 'Şehit oluncaya kadar senin yolunda savaştım' der. Bunun üzerine bu kişiye: 'Hayır yalan söyledin, 'cesurdur' desinler diye savaştın ve istediğin söylendi' denir. Sonra yüzüstü sürülerek cehenneme atılması emredilir ve cehenneme atılır." [6]

Yapılan amelin Allah katında sahibine fayda vermesi ancak ihlaslı bir şekilde yerine getirilmesiyle mümkündür. İhlasla yerine getirilmeyen amel, kemiyeti ne olursa olsun sahibi için yüktür. Nice amel yapan vardır ki ihlası gözetmediği için hem dünyada hem de ahirette hüsrana uğramıştır. Hüsranı kendimizden uzak etmenin yolu, amellerimizde gayeyi sadece Allah *subhanehu ve teâlâ* yapmaktır.

Bu hakikat dinin bütün alanlarında geçerli olan bir hakikattir. İhlasın, sadece şeriatın belirlediği bir takım amellerde geçerli olan bir hakikat olduğunu düşünmek büyük bir yanılgıdır. Rabbimiz bizden, bu dünyadaki mesaimiz içerisinde kendisine amel dediğimiz ne kadar şey varsa, hepsinde ihlası gözetmemizi istemiştir. Gayenin ancak O *subhanehu ve teâlâ* olduğu bir hayat, anlamlı hayattır. Hayat O'na adandığı takdirde anlam kazanacaktır. Yaşamın ve hayatın O'na has kılınması, kişiyi ebedî saadete ulaştıracak yegâne yoldur.

Menhec, dini hayata hakim kılarken mücadele sahasında takip edilen kaide ve esaslar bütünüdür. Yeryüzüne tevhidin hakim olabilmesi ve şirkin izale edilebilmesi, takip edilen İslamî menhec esasları ile gerçekleştirilecek olan mücadele ile mümkündür. İslamî olan mücadelenin merhaleler şeklinde ilerleyen ve birbiriyle bağlantılı olan basamakları vardır. Bu basamakların zirve noktası cihattır. Cihadın da bir takım mukaddimeleri vardır. Davet, cemaat ve hicret gibi mukaddimelerle beraber yapılacak cihad, Allah'ın yardımıyla beraber Müslümanların zaferi ile sonuçlanacaktır. Müslümanların zaferiyle kastedilen, Rabbimizin şu ayetinde zikretmiş olduğu vaadlerdir;

"Allah, sizlerden iman edip iyi davranışlarda bulunanlara, kendilerinden öncekileri sahip ve hakim kıldığı gibi onları da yeryüzüne sahip ve hakim kılacağını, onlar için beğenip seçtiği dini (İslam'ı) onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve (geçirdikleri) korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağlayacağını vadetti. Çünkü onlar bana kulluk ederler; hiçbir şeyi bana eş tutmazlar. Artık bundan sonra kim inkâr ederse, işte bunlar asıl büyük günahkârlardır." [7]

Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* sadece kendisi için amel yapan ve ameli yaparken kendisinden başkasının rızasını hesaba katmayan müminlere, bu vaadleri müjdelemiştir.

Ezcümle İslamî olan mücadelenin *'İslamî'* olarak kalabilmesi, yukarıda zikrettiğimiz ihlas kaidesinin gözetilmesi ile mümkündür. Aksi takdirde mücadelenin İslamî olması, isimden öteye geçemeyecektir. Mücadelenin 'ismi' olmaktan çıkıp İslamî olabilmesi için, mücadele sahasında olan şahısların ihlası ilk ders olarak beyinlerine kazımaları gerekmektedir.

Şeytanın tarihi, insanlık tarihi ile paraleldir. Şeytan, Rabbine söz verdiği andan bu zamana kadar birçok insanın ayağını kaydırmıştır. Şeytan ya insanların yapmış oldukları amelleri terk etmeleri, o amelleri yapmamaları için çaba sar-

"Ameller niyetlere göredir. Herkese yalnız niyet ettiğinin karşılığı vardır. Her kimin hicreti Allah ve Rasûlü'ne ise, hicreti de Allah ve Rasûlü'nedir. Her kimin hicreti de kavuşacağı bir dünyalık veya evleneceği bir kadın için ise; hicreti de o göç ettiği şeyedir."

(Buhari, Müslim)

5. *Buhari, Müslim*
6. *İmam Müslim'in Ebu Hureyre'den rivayet ettiği uzun bir hadisin bir bölümüdür.*
7. *24/Nur, 55*

feder, başarırsa bir kazanır; ya da kişinin amelinin bizzat kendisi ile uğraşmaz ona değer katan ihlas ile uğraşır, başarırsa iki kere kazanır. Böylece kişi, bir yığın ihlaslı yaptığını sandığı amel ile, azaba dahil edilecektir. Yani şeytan bu kişinin, hem dünyada hem de ahirette yorulmasına sebebiyet verecektir. Oruç tuttuğunuzu düşünün. Şeytanın önünde iki seçenek var. Ya sizi oruç tutma amelinden vazgeçirecek ya da başaramazsa o orucun makbul bir oruç olması için gereken ihlası zedeleyecek. Başardığını bir düşünsenize dünyada açlığa ve susuzluğa maruz kalıyorsunuz, sonra ahirette sizin amel defterinizde böyle bir amelin kayıtlı olmadığını görüyorsunuz ve dahası bu ameli Allah için yapmadığınızdan dolayı Allah'ın azarına maruz kalıyorsunuz. Yani iki cihanda da rahat edemiyorsunuz.

Anlatılan bu meseleyi bir de kanların, malların mevzu bahis olduğu ameller için düşünün. Dünyada en kıymetliniz olan kanınızı veriyorsunuz, Rabbinizin huzuruna kanlarınız akar bir vaziyette çıkıyorsunuz: *'Rabbim bu kanı senin için ve dinin için feda ettim'* diyorsunuz. Rabbiniz size: *"Yalan söylüyorsun cesurdur desinler diye kanını akıttın. Sen de, benim için yapmadığın amelin de benden uzak olsun"* diyor. Bu ne büyük bir felakettir. Sebep, amelin başlangıcından sonucuna kadar ihlasın muhafaza edilememesi…

O halde, dünyasını ve ahiretini düşünen akıllı Müslüman, sadece Allah için amel yapan kişidir.

Şurası bir gerçektir ki Müslümanın dünya hayatı son nefesini verinceye kadar mücadelelerle doludur. Müslüman şeytana, nefsî hastalıklarına karşı, kafirlere karşı sürekli mücadele içerisinde olması gereken kişidir. Düşmanın çok olduğu yerde, mücadelenin olmaması gibi bir şey düşünülemez. Bu düşmanlara karşı verilen mücadele esnasında kimilerimiz canından, kimilerimiz malından, kimilerimiz en sevdiklerinden, kimilerimiz vakitlerinden, kimilerimiz uykularından, kimilerimiz de başka başka şeylerinden feragat etme durumuyla karşı karşıya kalmaktayız. Yani mücadele neye karşı olursa olsun yorucu bir iştir.

Davet ve cihad. İhlas bütün amellerde önemli bir yere sahiptir. Ancak bu amellerde ihlas diğer amellere nazaran daha kıymetlidir. Çünkü her ikisi de insanın genel bilinen özelliklerini zorlayan amellerdir.

Bunlardan feragat etmiş olan iki Müslüman düşünelim. Bu iki Müslüman da dünyada fazlasıyla yorulmuş. Ecelin, takdir edildiği vakit geldiği zaman, bu iki Müslümana uğruyor, iki Müslümanda vefat ediyor. Gelin Allah ve Rasûlü'nün bize haber vermiş olduğu haberler ışığında bu Müslümanların ahirette karşı karşıya kalacağı muameleye bir bakalım.

Bu iki müslümandan biri dünyada yorulmuştur, belki canından belki malından belki eşinden belki kardeşinden, vaktinden, uykusundan vazgeçmiş ve gelmiş huzura…

"Cennetliklerden dünyadayken en çok sefalete maruz kalmış biri getirilip cennete konulur ve kendisine şöyle sorulur: 'Ey Ademoğlu! Hiç sefalete maruz kaldın mı? Hiç sıkıntı çektin mi?', O da şöyle cevap verir: 'Hayır vallahi ya Rabb. Hiç sefalete maruz kalmadım ve hiç sıkıntı çekmedim.' " [8]

Diğer Müslüman da ter akıtmıştır, kan dökmüştür, sıkıntı çekmiştir, dünyalık arzuları elinin tersiyle itmiştir ve gelmiştir huzuru ilahiye…

Ameline güvenir bu Müslüman ve Rabbine: *" 'Ya Rabbi insanlar senin dinin için bir şey yapmaya tenezzül etmezken ben genç yaşımda senin dinine hizmet ettim, insanlar batıl davalar uğruna terlerini, vakitlerini, kanlarını verirken ben senin için bunlardan vazgeçtim' der. Yalnız Rabbinin cevabı beklediği gibi olmaz. Rabbi der ki: 'Yalan söylüyorsun sen falanca Müslüman ne kadar da fedakârdır desinler diye bunca şeyi feda ettin. Sen de, benim için yapmadığın amelin de benden uzak olun.' "*

Aynı amel ama ayrı olan iki akıbet… Çekilen onca cefa, akıtılan onca ter ve kan, feda edilen onca vakit… Hepsi boşa gitti. İhlasın olmaması, o kadar amelin yok olmasına sebebiyet verdi.

---

8. *Müslim*

Bu sebeple Müslüman ister davetçi, ister mücahid, isterse de mücadelenin bir parçası olan herhangi bir kişi olsun, yaptığı ve yapacağı amellerin muhasebesini yapmalıdır. Yapmalıdır ki dünyada çekmiş olduğu çilenin ahirette bir karşılığı olabilsin.

Şimdi bu anlatılanları biraz daha somut hale getirelim ve örnekler verelim. Mücadelenin iki önemli sacayağı vardır; Davet ve cihad. İhlas bütün amellerde önemli bir yere sahiptir. Ancak bu amellerde ihlas diğer amellere nazaran daha kıymetlidir. Çünkü her ikisi de insanın genel bilinen özelliklerini zorlayan amellerdir.

Daveti ele alalım mesela. Davet öyle bir ameliyedir ki; herkesin doğru olduğuna inandığı şeylerin aslında yanlış olduğunu beyan etmek ve bunu ilan etmektir. Bunu gerçekleştirmek ise tabir caizse her yiğidin harcı değildir. Çünkü biz biliyoruz ki insanların doğru bildikleri yanlışları, onları hatırlatmanın götürüsü çoktur. Bu götürünün toplumsal boyutu, beraber yaşanılan insanlardan görülen sıkıntı, psikolojik veya fiziksel saldırılar, hakaretler olduğu gibi; devletsel boyutu da hapsedilmek, sürgün edilmek, işkenceye maruz bırakılmak gibi saldırılardan ibarettir. Bunu dünyanın dört bir yanındaki Müslüman davetçileri görerek öğrenmekteyiz. Bu kadar çekilen çile ihlasla taçlandığında değerlidir; ama ihlas ile süslenmediğinde ahirette kişiye yüktür.

Peki, insanın ihlası ne şekilde zedelenebilir?

Bunun belli bir kaidesi mevcut değildir. Ancak bazı tecrübî bilgiler yolumuzu aydınlatabilir.

Mesela, Müslüman ve aynı zamanda muvahhid olan bir davetçi düşünelim. Girdiği her toplulukta insanları tevhide davet ediyor ve şirkten uzaklaşmalarını telkin ediyor. Ama Sünnetullah gereği kendisini en fazla sevenler artık kendisinden en fazla nefret eden insanlar oluyor, konuştuğu insanlar artık kendisiyle konuşmamaya başlıyor, artık olmadık kötü sıfatlarla damgalanıyor, cezaevlerinde senelerini geçiriyor, işkencelere maruz kalıyor belki de öldürülüyor. Hayatı tamamen çile ile geçiyor. İhlas muhafaza edildiği zaman bu sıkıntıların hepsini unutuyor ve kendisine deniliyor ki:

"Haydi, katıl salih kullarıma ve gir cennetime!" [9]

İhlas nasıl zedeleniyor peki? Davetçi, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dininin davetçisi olması gerekirken kendi hizbinin, cemaatinin davetçisi oluyor. Belki de davetteki becerisini insanlar nazarında kanıtlamak gayesi de güdebiliyor, insanların *'Müslümana bak ne kadar güzel meseleleri izah ediyor'* demesini, kendisi için sevimli olarak görebiliyor. Katlandığı sıkıntıların neticesinde kardeşlerinin kendisini takdir etmesini bekleyebiliyor ya da *'insanlar bir şey yapıyordu ben de yapayım dedim'* diye düşünebiliyor.

Mücahidi düşünelim. Cihad, canların mevzu bahis olduğu bir ameldir. Mücahid kendisi için en sevimli olan şeyden vazgeçtiği için mukaddestir. Bundan dolayı da zor bir ameldir. Buna karar vermek bile insanın kalbine korku düşürmeye yetecektir. Bu amel ihlas ile taçlandığında kurtuluşa erilmiştir. Bir de bu amel şehadetle süslendi mi, işte o zaman nur üstüne nur olmuştur. Kişi Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*, korku ve hüznü olmayan kullarından olmuştur. Artık bu kişi için dünyada çekilen sıkıntının ne önemi vardır ki?

Bir de bu ameli ihlas ile taçlandırmayanları düşünelim. Mesela bugün dünyanın dört bir yanında Müslümanlar kâfirlere karşı cihadı sürdürmektedir -Rabbimiz onların ayaklarını sabit kılsın-. Lakin bazı Müslümanlara şahit olmaktayız ki bu Müslümanların cihad tasavvuru çok farklıdır. Cihadı sadece aylık olarak yerine getirilmesi gereken bir vazife olarak görür veya

---

9. 89/Fecr, 29-30

Münafıkları düşünün. Namaz kılıyorlar, infak ediyorlar hatta cihada da katılıyorlar. Ama bu onları münafıklıktan kurtarmıyor. Sebep ihlasın içselleştirilememiş olması ve günü kurtarmak peşinde olmalarıydı.

izlediği birkaç videodan ibaret sanırlar. Eline silah verilip mevzilere sürüleceğini zannedip de, eline bulaşık verildiğinde cihad yolundan geri dönerler. Bu ihlasın olmamasından kaynaklanır. Yoksa kişi ihlaslı yaptığı bir ameli, küçük meseleler yüzünden neden yerle bir etsin ki?

Cihatta kişinin ihlasının olmadığının alametlerinden biri de, kişinin kendi cemaati için cihad etmesidir. Sahip olunan cemaat anlayışı, kişinin ihlasına etki ediyorsa; burada bir problem var demektir. Bu cemaat anlayışı, İslam'ın genel kaidelerine aykırı olan bir cemaat anlayışıdır. Bu sebeple insanlara şu fikrin aşılanması gerekmektedir; aynı esaslara iman etmiş olan insanlar, aynı davanın altına elini koymuş olan insanlardır ve aynı davada birleşmeleri gerekmektedir. Eğer bugün var olan cemaat anlayışı, kişileri bu düşüncelere sevk ediyorsa bunun ismi cemaatçilik değil hizipçilik ve fırkacılıktır. Bunun göstergesi de bugün bazı Müslümanların: *'Ben kendi cemaatimin dışındaki hiçbir cemaatin safında cihad etmem'* demeleridir. Bu da ihlasın öldüğü yerlerden bir tanesidir.

Bütün bunlarla beraber şunu da söyleyebiliriz; çok amel yapmak mesele değildir. Mesele bu amelleri ihlas kaydını gözeterek yapmaktır. Münafıkları düşünün. Namaz kılıyorlar, infak ediyorlar hatta cihada da katılıyorlar. Ama bu onları münafıklıktan kurtarmıyor. Sebep ihlasın içselleştirilememiş olması ve günü kurtarmak peşinde olmalarıydı.

Evet, ihlas elde edilmesi, muhafaza edilmesi zor olan bir ameldir. İhlası elde etmede veya onu muhafaza etmede bize yardımcı olacak bazı etkenleri zikredip yazımıza son verelim;

1. Rabbimizi isim ve sıfatlarıyla çok iyi tanımalıyız.

2. Ahiret bilincine sahip olmalıyız ve bu konudaki nasları sürekli mütalaa etmeliyiz.

3. İhsan bilinciyle, yani sanki Allah'ı görüyormuşçasına hareket etmemiz lazım. En azından Allah'ın bizi gördüğünü bilmemiz gerekir.

4. Her amelin öncesinde ve sonrasında muhasebe yapmalıyız. Çünkü akıllı olan kişi hesaba çekilmeden önce kendisini hesaba çeken kimsedir.

5. İnsanların yanında yaptığımız amellerle, yalnız başımıza yaptığımız amelleri gözden geçirmeliyiz.

Rabbimizden dileğimiz bizi muhlis olan kulları arasına dahil etmesidir.

Dualarımızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

keremcaglar@tevhiddergisi.com | Kerem Çağlar

'Makbul' Tağut ve Deve Yürekli Raiyeti

Yıkımlar ve ölümler dünya hayatında karşılaşılabilecek en büyük musibetlerdendir. Ancak hiçbir musibet ahiret hayatındaki ebedî cehennem azabına müstahak kılacak şirk ve irtidat musibetinden daha ağır ve daha büyük değildir.

Müslümanlar, tarihte birçok kez küfür ordularıyla, ideolojileriyle karşı karşıya geldi. Küfür ordularının, İslam beldelerine yönelik saldırılarında şiddetin ve ölümlerin hesabının dahi yapılamadığı devirler oldu. Öldürmek ve yıkmak için dahi olsa geldikleri İslam beldelerinde şahit oldukları yüksek medeniyetin tesiriyle az da olsa *'yontulmuş'* olabilecekleri düşünülen ehli küfrün, kendine has karakterini kaybetmediği her vesileyle ortaya çıkmaktadır. Yerli ya da yabancı olması bir şey değiştirmiyor. Küfür, değiştire değiştire şu ana dek ancak gömlek değiştirebilmiştir. Zihniyeti, tıyneti ve temel ideolojisi aynıdır. Bu karakteri hiçbir zaman değişmez. Zira bu, onun varlık nedenidir. Varlığını devam ettiği gibi hakkın varlığına muhtaçtır. Hiçbir değeri ve ağırlığı olmayan çer-çöp ve köpüğün suyun üzerinde durması gibi batıl da bir tarafta hakkı örtmeye çalışırken diğer taraftan kendisini hak suretinde göstermeye gayret eder.

Uluslararası küfrün yerli ortakları da kendi adlarına adeta vaziyetten vazife çıkarırlar. Hakları ve hadleri olmadığı halde hakkın temsiliyetinde, hemen hemen bütün yetkilere sahip olduklarını iddia ederler. Demokrasi veya son dönemde dolaşıma sokulan demokratik modernite düşüncesinin girmediği mesken ve zonklatmadığı zihin kalmasın diye karıncaları dahi kıskandıracak yoğun bir tempo ve hareketlilik içerisinde, ömür tüketmektedirler.

Demokrasi düşüncesi ya da demokratik modernite gibi nevzuhur bir proje geçmişte yaşanmış olup, günümüzde de devam eden uluslararası haçlı ittifakı ile şirk güçlerinin İslam beldelerine yaptıkları vahşi saldırılardan dolayı, çok daha tehlikeli ve yıkıcıdır. Nesiller boyu sürecek yaygın bir ifsada neden olacağı için, bu açıdan sürekliliği itibariyle de vahim yıkımlara sebep olacaktır.

PEÇE

Şüphesiz ki, anne kucağında ve babanın koruyucu kanatları altında olmayan bir yavru, ya yaşayamaz ya da bir tarafı sakat kalır.

Bu asrın en büyük fitnesi olan demokrasi aldatmacasına kurban edilen nesiller de ruhen ya ölürler ya da bir tarafları eksik veya sakattır. Görünüşte sağlıklı, gürbüz ve hayat dolu gibidirler. Hakikatte ise hem itikadî olarak, hem de manevî olarak ağır hasarlıdırlar. Çünkü kendilerine, Vahidu'l Kahhar Allah *subhanehu ve teâlâ* ile beraber sayısız birçok *'tanrı'* ya da *'yarı tanrılaştırılan'* sahtekar önderlere kulluk etme özgürlüğünü bahşedildiğine inanmışlardır. Beslendikleri kaynak demokrasi olunca, böyle bir sonuç elbette ki kaçınılmazdır.

Uluslararası küfrün İslam beldelerinde yeşerterek kökleştirip derinleştirdiği bu şirk ideolojisi zemininde, güçlerin bürokraside, STK'larda, üniversitelerde ve diğer alanlardaki örgütlenmelerinde en büyük yardımcı güç olarak kadınlar kullanılmaktadır. Hatta kadınların bir çok alanda ön almaları sağlanarak tağutî sistem ile tağutî örgütlerin himaye ve teşvikleriyle fesadın toplumun geniş kesimlerine yaygınlaştırılması hedeflenmektedir.

Kadının önemini, değerini ve hürmetini İslam'dan duymuş öğrenmiş bu batık taifeler, bir sömürü (emek, asker, militan alanlarında) üretim aracı olarak gördükleri kadına değer veriyormuş gibi, onu aşağılıkların aşağısı bir derekeye düşürmektedirler. Nihayetinde demokratik yelpazenin her tarafındaki beşeri ideoloji sahiplerinin topunun ağababası olan iblis, kulaklarına şunu fısıldamıştır: *'Ümmetin kadınlarını itikatlarından ve hicaplarından sıyırmadan başarılı olamayacak, meydanları dolduramayacak, onları köleleştiremeyecek ve kaleleri fethedemeyeceksiniz!'*

Bakınız ve görünüz. Devir değişti, köprünün altından çok sular geçti, itikadlar bozuldu, hicaplar dağıldı/dağıtıldı. İffet timsali olup, çocuk ve insan yetiştiren hanımefendiler *'iş kadını'*, ailenin koruyucu kanadı anneler *'bayan'* oldular. Fiziksel ve ruhsal olgunluk itibariyle fıtrî olarak evlilik çağına gelen genç kızlar *'çocuk gelinler olmasın'* kampanyalarıyla meşru ve maruf aile yuvası kurmaktan uzak tutulmaktadırlar.

Bizzat *'demokratik sistem'*in teşvik, planlama ve koordinasyonuyla yapılan bu ifsat çalışmalarında kendilerine sunulan şey ise iffet, hicap ve itikattan soyutlanmış şirk ve yozlaşma mecralarıdır.

Eğer bu çalışmalar, batılı küfür güçlerinin eliyle yapılıyor olsaydı, *'din, vatan ve namus elden gidiyor'* diye naralanacakların ekseriyeti, aynı nitelikteki bu çirkefliklere sırf başlarındaki tağutu kendilerinden bildikleri için gönüllü olarak katılmaktadırlar. Tağut *'makbul'* olunca her şey mubah görülüyor!

Bugün Müslümanlara yönelik saldırılar *'işgalci'* keskinliğinde, beldelerin yıkımı ve insanların hayat hakkının ortadan kaldırılması şeklinde yerli kafirler eliyle sürmektedir. Küresel küfür güçlerinin yaptığı kıyım ve yıkımlar, kısmen de olsa artık bölgesel ve yerel şirk düzenlerinin taşeronluğunda icra edilmektedir.

Bu cürümlerden çok daha yıkıcı olanını da yine aynı yerli tağutî düzenler işlemektedirler. İslam'ın başı, özü ve esası olan tevhid akidesini bozmak ya da ortadan kaldırmaya çalışmak yukarıda geçen yıkım ve ölüm gibi cürümlerden çok daha büyüktür.

Yıkımlar ve ölümler dünya hayatında karşılaşılabilecek en büyük musibetlerdendir. Ancak hiçbir musibet ahiret hayatındaki ebedî cehennem azabına müstahak kılacak şirk ve irtidat musibetinden daha ağır ve daha büyük değildir.

İslam beldelerinde iktidarda bulunan *'musibet yöneticiler'*, halklarını işte bu geri dönüşü olmayan, zahiren *'hafif'* gibi görünen böylesi büyük musibetlere yöneltmektedirler.

Düşününüz. Ülkemiz bu gün isimleri George, John veya Alexander olan yabancı küfür güçlerince işgal altında olsaydı, yurtseverlik ve

milliyetperverlik hisleri tüm vatan sathını dolduracak kadar cuş-u huruşa gelecek, insanlar varını yoğunu ehli küfrün defedilmesi için ortaya koymaktan geri durmayacaklardı. Bunun sebebini anlatmaya lüzum bile yok aslında.

Öncelikle bir İslam beldesinin işgali söz konusudur. Ondan daha önemli olan ise Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dininin, İslam şeriatının meriyetten/yürürlükten kaldırılmış olmasıdır.

Din-i mubin-i İslam'ın müdafaası için vakti zamanında yedi düvele karşı ceng-u cihad eylemiş ecdadın torunlarının bugünkü durumu ağlamaya, ağıt yakmaya dahi mecalleri olmayan meskenet halidir.

Acaba bugün ülkeyi yönetme yetkisini ellerinde bulunduran iktidar ve güç sahiplerini, aziz İslam'ın varlık nedeni olan tevhid akidesinden, arslandan kaçan yaban eşeği gibi uzaklaştıran nedir?

Bir *'acaba'* daha:

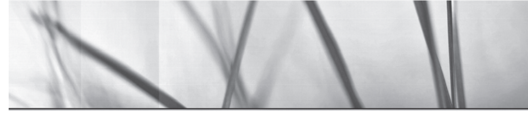
Acaba, bahsettiğimiz bugünkü iktidar sahipleri üzerlerine *'bizim derimizden'* gelenmiş ve dilimizi de öğrenmiş George, Tony, François ya da Vladimir olabilir mi?...

Onlar olmadığından eminiz. O zaman şunu da öğrenmemiz gerekecek:

Her insanın öğrenip yaşamakla sorumlu olduğu tevhid akidesini tek fertlerin, ailenin, öğrencilerin, köylülerin, şehirlilerin, eğitimlilerin ve toplumun diğer kesimlerinin hayatından, devletin somutlaşmış hali olan kamu kurumlarının da işleyişinden ayrı ve uzak tutun. Bu iktidar sahiplerinin itikadî aidiyetleri nedir?

Aziz ve celil olan Allah'ın tek bir ayetinin[1] on yıllarca göz ardı edilmesinin ne denli acılara sebep olduğu ve toplum içerisinde nasıl derin yaralar açtığını hepimiz biliyoruz. Özellikle son otuz yıllık süreçte adeta bir alt üst oluş yaşandı bu ülkede.

Bir tek ayetin dahi göz ardı edilmesinin sonucunda, siyasal alanlarda adeta kitlenme

"O'nun delillerinden biri de, gökleri ve yeri yaratması, lisanlarınızın ve renklerinizin değişik olmasıdır. Şüphesiz bunda bilenler için (alınacak) dersler vardır."
(30/Rum, 22)

noktasına gelinmişti. İnsanları Rabbleriyle barışık olmaya, en güzel şekilde kulluk etmeye ve birbirleriyle de karışık yaşamaya yöneltip cesaretlendiren tek bir ayetin göz ardı edilmesinin dünya hayatındaki neticesi böyleyken; fıtratı ve otoriteyi, kainatın tevhide dayalı düzenine uygun yapısından uzaklaştırmanın şirk, anarşi ve ebedî azaba sebep olması kaçınılmazdır.

Özü itibariyle tevhid inancına zıt olan demokrasiyi sahiplenerek ev ve zihin bırakmayan günümüz yöneticileri, İslam'a ve fıtrata aykırı bazı yanlış uygulamaları ortadan kaldırıp kısmi ıslah çalışmalarında bulunmakla *'bir çiçekle baharı getirmek'* gibi bir çabaya girişmektedirler.

Esas itibariyle şirkin ta kendisi olan demokratik bir sistem içerisinde kimi yöneticilerin üstün gayretler göstererek toplumda kısmi bir refah kıpırdamasına vesile olmalarının bu küfür ideolojisinin tabii neticesi olarak görülmesi büyük bir aldanıştır. Öyle ki İslam'ın özü olan tevhid akidesinden yüz çevirmiş ve ne idüğü belirsiz bir miktar muhafazakarlık parasını *'İslam'* diye yutturmaya çalışan iktidar sahiplerinin işte bu deve yürekli toplumun içerisinde *'İslam'ın hamisi ümmetin gururu'* diye yüceltilmesi hiç de şaşırtıcı gelmemektedir.

Hakikatte ise halkın itikaden ve manen içine düşürüldüğü zillet ortadadır. Eğer yönetimde yabancı küfür güçleri olmuş olsaydı, şu an içinde bulunulan zillet halinin çok daha kötü olabileceği varsayılsa da, tevhid akidesi gibi hayatî bir eşik aşıldıktan sonra ötesinin pek de önemi olmazdı.

Hatta tevhidî diriliş, bilinçlenme, örgütlenme ve cihad için çok kuvvetli somut gerekçeler olurdu.

1. *"O'nun delillerinden biri de, gökleri ve yeri yaratması, lisanlarınızın ve renklerinizin değişik olmasıdır. Şüphesiz bunda bilenler için (alınacak) dersler vardır." (30/Rum, 22)*

Gerekçelerden de öte zorunluluktan söz edilebilirdi.

Bugün kendileriyle beraber demokrasiye iman ettirdikleri, mescid (u'd Dırar) cemaatinin diliyle zikreden, dünyevî hassasiyetlerine ihtimam gösteren ve duygusal frekanslarını yakalayan *'Dine saygılı, abdestli, makbul'* tağutların bu icraatlarına en büyük övgü, beğeni ve dayanışma da batılılardan gelmektedir.

Hakkı batıl ile karıştıran, hakkın içini boşaltan ve hakkı katleden *'cellat tağutlar'* eğer yeriyse yabancı olanlara karşı gösterilen cevvaliyet ve hamiyet-i diniyyeden eser kalmıyor. İnsanlar bu durumda hak-batıl ayrımı yapmayan, Allah'a kullukta sınırları kaybolmuşlara, derbeder ve umursamaz yığınlara dönüşüyorlar. Yerli ya da yabancı olsun *'adil'* veya *'zalim'* olsun, tüm tağutlar İslam'ın temeli olan tevhid akidesini toplum hayatında önemsizleştirmeye yönelik ciddi, kapsamlı ve ayrıntılı bir şekilde süreklilik arz eden sistemli bir çalışma yürütürken, Allah için ahiretini düşünerek bu şirk selinin karşısında durmaya cesaret eden yiğit muvahhidler her devirde olduğu gibi günümüzde de hakkı haykırmaya devam edeceklerdir.

İnsanları Allah'a çağıran ve ben Müslümanlardanım diyen güzel sözlü tevhid davetçilerini ve mücahidleri terörist ilan edenler, ele geçirebildiklerinden bir kısmını zindanlara dolduran, bir kısmını da direkt ya da dolaylı yollarla CIA'ya teslim ederek Guantanamo'ya *'paket'*leyenler aynı zamanda raiyetleri tarafından *'İsrail'i dize getiren adam'* diye *'21. yüzyılın fatih'*i olarak övülüp yüceltilmektedirler.

Oysa çok açıktır ki işbirliği yaptıkları yabancı küfür güçleri Afganistan'dan Mali'ye, Çeçenistan'dan Yemen'e kadar Müslüman kanını dökmekte, Müslüman bacılarımızın ırzlarına dokunmakta, hürmetlerini çiğnemekte, kadınları dul, çocukları yetim bırakmakta, köyleri-beldeleri bombalarla adeta moloz yığınlarına çevirmektedirler.

Tüm bunlar herkesin gözleri önünde cereyan ederken, dünya hayatımızı ve ahiretteki akıbetimizi ilgilendiren tevhid akidesi gibi mutlak bir hakikati dile getirmek ve buna davet etmek elbette ki tağutları da tağutların yamacında toplaşıp ihsanlarından nemalanan bel'amların da hoşuna gitmeyecektir. Tevhid davetini ve muvahhidleri *'uç, ayrıştırıcı, ifrat'* etiketleriyle yaftalamalarla itibarsızlaştırmaya gayret etmektedirler.

Allah'a ortak koşulan şirk ideolojilerinin temsilcisi ve uygulayıcısı yöneticiler hakkında dahi *'yerli-yabancı'* ayrımı yapabilen deve yürekli toplumda hakikat, layık oldukları ve bizzat tercih ettikleri *'musibet yöneticiler'* tarafından idare edilmektedir.

Yönetici olsun raiyeti olsun; buzağısı *'demokrasi'* olanların nice yıllar şaşkınlık vadilerinde dönüp dolaşmaları ya da bu hal üzere helak olmaları mukadderdir.

"Küfürleri yüzünden buzağı (sevgisi) kalplerine içirilmiş (sindirilmiş) idi. De ki: 'Eğer müminler iseniz imanınızın size emrettiği şey, ne kötüdür!' " [2]

2. *2/Bakara, 93*

okuma parçası

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

Mehlika

Başını tekrar cama dayadı. Otobüs bir durakta durdu. Bir çok yolcu indi. Mehlika sessizce mırıldandı... Kendi kararlarımı verdim de ne oldu! Özgürlüğüm pişmanlığım oldu...

Hava çok soğuktu. Yağmur aralıksız yağıyordu. Ders biter bitmez durağa çıkmış, otobüs bekliyordu. Ama nafile… Büyük şehirlerden nefret ediyordu. İnsanı dert, trafiği dert... Anneannesini arayarak gecikeceğini söyledi. Bu trafikte otobüsün bir saatlik gecikme yapacağını varsayarak hareket etse dahi eve en erken hava karardığında varabilirdi. Derin bir of çekti. Telefonunu çıkararak bugünkü dersin ses kaydını dinlemek için tuşlara dokunuyordu ki o da ne? Karşıdan peçeli bir kız grubu geliyordu... Dondu kaldı. Gözlerini onlardan alamıyordu. Ankara gibi bir yerde peçeli insanları ilk kez görüyordu. Adımlarını sayıyordu adeta kızların. Ona yaklaştıkça kalbi daha da hızla atmaya başlamıştı. Kimdi bunlar? Ne işleri vardı burada? Meraktan yerinde duramıyordu. Kızlar durağa doğru yanaştılar ve beklemeye başladılar. Kendi aralarında konuşuyorlardı. Kulak kabarttı. Ankara'nın çok değiştiğinden bahsediyordu biri. Bir diğeri *'Ankara değişmedi biz değiştik. Önceden hayran olduğumuz bu şehir şimdi bize çirkef geliyor bence'* deyince irkildi Mehlika... Başkası lafa girdi: *'Çok özledim İstanbul'u... Hele kursu.'* Mehlika'nın başı dönmeye başladı... Cümlelerin arasında geçen tevhid, tağut kelimeleri kızların kim olabileceğini daha da netleştiriyordu. Eğer yanılmıyorsa bu kızlar, bir zamanlar kıymetini idrak edemeyip ayrıldığı medrese gibi tevhid üzere eğitim veren bir kursun öğrencilerindendi. Artık hiçbir şey duymuyordu.

İçini çekti derin derin... Kendine dahi itiraf edemediği pişmanlığı yudumladı acı acı; fakat gitmiyordu. Boğazında düğümlü kaldı. Ağlamak istedi. Yine yapamadı. Eski günlerin hayaline çoktan dalmış, otobüsün en arka koltuğunda, başını buğulanmış cama dayayarak çoktan yolculuğu başlamıştı... Bugün asıl yolculuk içine doğruydu... Kendini ve duygularını kaybettiği, hocasının değimiyle kalbini mühürlettiği o günlere doğru…

Şirin, müstakil bir evde oturuyorlardı. Annesi, babasız büyütmüştü onu. Babası Afgan cihadında şehit olmuş, onu ve annesini dava ar-

kadaşlarına emanet etmişti. Anneannesi başka bir şehirde oturuyor, ara sıra kendilerini ziyarete geliyor; ancak ne maddi ne de manevi destek oluyordu. Bunun en büyük nedeni, anneannesi eski bir öğretmendi ve kızının yaşam tarzından hiç haz etmiyordu. Her geldiğinde büyük bir kavga çıkıyor ve anneanne tasını tarağını toplayarak bir daha gelmemek üzere memleketine geri dönüyordu. Tabi bu kararı siniri geçene kadar sürüyordu. Yatışınca hemen uçağa atlayıp soluğu tekrar İzmir'de alıyordu. Kızını kurtaramamıştı; hiç değilse torununu bu anlamsız hayat tarzından kurtarmaktı gayesi.

Küçüklüğü babasız olsa da güzel geçmişti. Annesi onu gittiği her yere götürüyor, onunla çok güzel ilgileniyor, babasının yokluğunu aratmamaya gayret ediyordu. Çok güzel bir arkadaş çevreleri vardı. Sohbetlere gidiyorlar, Kur'an eğitimi alıyorlardı. Küçük Mehlika, annesini taklit ediyor, eline aldığı rengarenk elif ba cüzü ile ortalıkta dolaşıyordu. Görenler ona hayran oluyordu. Küçücük bedenini saran siyah feracesi ve başörtüsü ile küçük bir hanımefendi görüntüsü vardı. Hele namaza durunca cemaatle saf tutup tekbir alması, ayaklarını yanındakinin ayaklarına birleştirmesi, dudaklarını sure okuyormuşçasına kıpır kıpır kıpırdatması yok muydu?

Alır minik seccadesini, uzun uzun kıyamda dururdu. Arada göz ucuyla bakıyor mu diye annesini gözetler, selam verir vermez de kucağına otururdu... Belki de namaz kılmayı bu nedenle seviyordu. Sonu anneyle kucaklaşarak bittiği için...

Evde de bundan faklı değildi halleri. Alır minik seccadesini, uzun uzun kıyamda dururdu. Arada göz ucuyla bakıyor mu diye annesini gözetler, selam verir vermez de kucağına otururdu... Belki de namaz kılmayı bu nedenle seviyordu. Sonu anneyle kucaklaşarak bittiği için...

Okul yaşı gelince anneannesinin tüm itirazlarına rağmen herkesten farklı bir eğitim almaya başlamıştı. Hem beşeri ilimler alıyor, hem de Kur'an hafızlığı yapıyordu. Harika bir hafızaya sahipti. Sınıf arkadaşları arasında hep en öndeydi. Tüm bunlar olurken karar verme yaşında olmadığı için, annesinin kararlarına uyum sağlıyordu. Her ne kadar çantalarını sırtlarına takıp büyük büyük binalarda ders görmeye giden, okulun bahçesinde istedikleri gibi hoplayıp zıplayan, zilin çalmasıyla eve gitmek için arı gibi yollara dağılan çocukları görünce içi gitse de; kendi okulunu ve öğretmenlerini de çok seviyordu. Hem ayrıca yalnız da değildi. Onun gibi onlarca çocuk vardı. Hep başarılı olduğu için aldığı övgüler, hediyeler de onu motive ediyordu.

Nihayet 4 yıllık okul eğitimi bittikten sonra, İslamî ilimlerde ihtisaslaşmak için bir medrese arayışı içine girdiler. Babasının arkadaşları onun için uygun bir yer bulmuşlardı. Fakat bu medreseye gidebilmek için hem annesi hem de o, bir çok fedakarlık yapmalıydı. Çünkü medrese İstanbul'daydı. Evlerini, arkadaşlarını, alışık oldukları her şeyi değiştirmeleri gerekiyordu. Annesi kararlıydı. Onlarla ilgilenen ağabeylerine de bu kararı bildirdiler.

Nakliye şirketi tüm eşyaları toplamıştı. Evin önü çok kalabalıktı, tüm tanıdıkları onları uğurlamaya gelmişti. Okul arkadaşlarından ayrılmak bu dramdaki en etkileyici sahneydi.

Ve İstanbul... Ağabeyler onlar gelmeden ev tutmuş, temizletmişlerdi bile. Geriye şahsi eşyaları yerleştirmek kalmıştı. Hiç vakit kaybetmeden medrese kaydı da tamamlandı. Eve döndüğünde masanın üzerindeki ambalajı açılmamış kitapları görünce şaşırdı. Okul kitapları, ondan önce eve gelmişti. O zamanlar ne bu ilgiyi, ne de kendine verilen değeri bu örneklerden anlayamadı. Tüm bunları şimdi fark ediyordu...

Medrese... Orada ilk günü, oldukça renkli geçmişti. Herkes onu neşe içinde karşılamış, onunla çok ilgilenmişti. Bu durum, çocukluğundan beri ilgiden hoşlanan Mehlika'nın, ortamı sevmesi için en önemli nedenlerden biriydi.

Burayı sevmesinin bir başka nedeni ise diğer öğrencilerle çok fazla ortak yanının olmasıydı.

Kiminin babası tıpkı kendi babası gibi şehadet şerbetini yudumlamış, kimi cihada gitmiş, kimi İslamî kimliği nedeniyle cezaevine girmiş, kimi de davaya hizmet ettikleri için çocuklarını çok sık göremiyorlardı. Tüm bu ortak noktalar onların arkadaşlıklarını daha da pekiştirmişti.

Günler birbirini kovalıyor, medrese dersleri hızla devam ediyordu. Öğrenciler arasında güzel bir muhabbet oluşmuştu. Dersler çok verimli geçiyordu. Herkes halinden memnundu. Ama öyle biri vardı ki aralarında, olanlardan son derece hoşnutsuzdu. Gidişata çomak sokmak, iyiliği kötülüğe, doğruluğu yalana, ibadeti de isyana çevirmek için fırsat kolluyordu. Ufak tefek şüpheler, vesveseler kâr etmiyordu. Daha büyük bir ateş, daha derin bir gedik, daha köklü ve zincirleme bir yanlışın peşindeydi. Kimse onun farkında değildi. O ise herkesi takipteydi.

Medresede 2. yılını doldurmuştu. Mehlika artık bir ergendi. Bu dönemin gelişiyle birlikte yaşadığı fiziksel değişikliklerden maalesef duyguları da nasibini almıştı. Sessiz, itaatkar, çalışkan Mehlika gitmiş; yerine bambaşka bir kız gelmişti sanki. Annesi bu durumdan son derece şikayetçi olsa da hocaları bunun bir süreç olduğunu söyleyerek onu frenliyorlardı. Zira biliyorlardı ki baskı Mehlika'yı dinginleştirmeyecek bilakis isyankar yapacaktı.

Ne istiyordu ki Mehlika annesini bu kadar kızdıracak? Sadece kendi kararlarını verebilme özgürlüğü idi istediği...

Başını tekrar cama dayadı. Otobüs bir durakta durdu. Bir çok yolcu indi. Mehlika sessizce mırıldandı... Kendi kararlarımı verdim de ne oldu! Özgürlüğüm pişmanlığım oldu...

Sömestr tatili yaklaşmıştı. Mehlika bu tatilde anneannesine gitmek istiyordu. Annesi gönülsüzdü. Yaşadıkları çatışmayı daha da arttırmak istemiyordu, yalnız gitmesini de... Zira annesine güvenmiyordu. Kızını daha da olumsuz etkileyebileceğini düşünüyordu. Kendi de yoğun ders programı nedeniyle kızına eşlik edemiyordu. Fakat Mehlika'nın ısrarlarına dayanamayarak onu Müslüman bir aile refakatinde Ankara'ya anneannesine yolladı.

Anneannesi onu çok güzel karşıladı. Harika bir sofra hazırlamıştı. Bir haftalık da gezi programı yapmıştı. Yemekten sonra program üzerinde konuştular. Akşama doğru büyük bir alışveriş merkezine gittiler. Gördüğü her şey o kadar cazipti ki hepsini almak istiyordu. Anneannesi bunu fark edince neyi beğendiyse, hangi dükkanın önünde biraz fazla durduysa onu almadan çıkmamıştı. Eve geldiklerinde bir şeyler atıştırıp yattılar. Mehlika çok mutluydu. Yattı yatmasına ama uyku tutmadı. Kalkıp ışığı yaktı. Aldıklarını bir kez daha deneyerek, aynada uzun uzun kendine baktı. Rengarenk cıvıl cıvıl kıyafetlerdi aldıkları. Her birini özenle katlayıp kaldırdı. Tekrar yatağa girdi. Bir anda gün boyu hiçbir namazı kılmadığı aklına geldi. İrkildi. Hemen kalktı. Unutmuş olduğu için hepsini kılabileceğini düşündü. Abdeste giderken birden durakladı. *'Yok ya toplam beş vakit namaz. Hangi birini kılacağım. Allah kabul eder mi ki? Kılma, kılma yatarken kıl. Hiç olur mu'* diyerek söylendi ve geri döndü. İçinde bir sıkıntı oluştu. Anlam vermedi. Bu fasit bilgiye kendini inandırmaya çalışıyordu. *'Tabi tabi kılınmaz. O kadar vakit geçti. Hem vakit, namazın şartı. Şart yoksa, namaz da yok.'* Bu düşünceler eşliğinde uyudu kaldı. Sabah dolmuş öğleyi yaşıyordu insanlar. Mehlika ise daha yeni gözlerini açıyordu. Esneyerek yataktan kalktı. Mutfaktan harika kokular geliyordu. Yüzünü yıkayıp sofraya oturdu. Anneannesiyle sohbet ederek biraz derslerden, biraz annesinden, biraz da gelecek üzerine konuştular. Sohbet çok güzeldi. Bir anda annesi geldi aklına. Neden anneannesiyle hiç anlaşamıyordu ki? Oysa anneannesi çok iyi bir kadındı. Cevabını bulamadı.

O gün programda sinema vardı. Mehlika ha-

yatında hiç sinemaya gitmemişti. Gitmek istiyor fakat doğru olmayacağını düşünüyordu. Annesinin telkinleri geldi aklına. *'Gayri İslamî hiçbir davranışa onay verme. Allah'ın razı olmadığı hiçbir şey yapma.'* demişti annesi. Gerçi annesi son dönemde sadece nasihat ediyordu. Hiç dinlemiyordu...

Anneannesi izleyecekleri filmde açık sahnelerin olmadığını, müziğin ise çok az olduğunu, hem zaten sokakta, alış veriş merkezinde, radyoda haber dinlerken, mecburen müzik sesine maruz kaldıklarını, dolayısıyla görüntünün ardındaki müziğin de hiçbir sakıncasının olmayacağını söylemesiyle içi rahatladı. Ve biletleri aldılar. İzleyecekleri film bir gençlik dizisinin sinemaya uyarlanmış haliydi. Kızlardan ve erkeklerden oluşan iki farklı grubun hikayesini konu ediyordu. Tertipledikleri eğlenceler, aralarındaki rekabet, hayattan beklentileri, giyim kuşam şekilleri ve birbirlerinden habersiz platonik aşkları çok etkilemişti Mehlika'yı... Filmin hareketli ve romantik sahneleri olduğu kadar, hüzün dolu sahneleri de vardı elbet. Bu sahnelerde de hüngür hüngür ağlamıştı.

Sinema çıkışı yemeğe gittiler. Masadaki sohbet, filmde izledikleri hayat ile Mehlika'nın hayatının kıyasıydı.

Anneannesi torununu çok seviyor, onun kızı gibi olmasını istemiyordu. Yaşam tarzından uzaklaşması için onu dört bir koldan etkilemeye çalışıyordu. Ayrıca Mehlika'nın gelişiyle ev şenlenmiş, yalnızlık nedeniyle yaşadığı sıkıntı hafiflemişti. Bu nedenle Mehlika'nın hoşlanabileceği her şeyi yapıyordu.

Asıl sürpriz eve döndüklerinde Mehlika'yı bekliyordu... Küçük bir hediye paketi vardı masanın üzerinde. Güzelce süslenmişti. Anneannesi bu paketi Mehlika'ya takdim etti. Heyecanla paketi açtı. Son model akıllı telefondu. Mehlika gözlerine inanamıyordu. Anneannesine geldiğinde tüm bunları hayal dahi etmemişti. Şimdi çevresinde kimsede olmayan en lüks telefona sahipti. Hem de hattıyla beraber alınmıştı.

Otobüsün camından dışarı baktı... Tatilde yaşadığı her şey onu son derece mutlu etmişti. Oysa şimdi yaşadığı pişmanlığın bir başka sebebinin bu kısacık tatilinde yaşadıklarının olduğunu daha iyi anlıyordu. Yeniden geçmişe döndü.

Tatil dönüşü annesine yaşadıklarının sadece bir bölümünü anlatmıştı Mehlika. Neden mi? Zira tamamını anlatsa idi ikinci bir tatil şansı olmayacağını çok iyi biliyordu. Telefon aralarında çok büyük bir sorun oldu anne kızın. Ancak medresede telefon kullanılmadığı için içi rahattı annesinin, nasıl olsa götüremeyecekti. Tartışmayı çok uzatmadı. Nihayet Pazar akşamı servisle kızını kursa yolladı.

Dolu dolu gelmişti Mehlika... Arkadaşlarına anlatacağı çok şey vardı. Telefonu da annesinden gizli getirmişti kursa. Gündüz kesinlikle çıkarmıyor, gece hocalar ve belletmenler odalarına çekilince birkaç arkadaşı ile beraber sabaha kadar internetin başında sabahlıyordu. Gençlik dizisinin tekrarlarını internetten izliyorlar, onların ağızlarıyla konuşuyor, defterlerine onların simgelerini karalıyorlardı.

Oturduğu yerden doğruldu. Çevresine baktı. Eve daha yaklaşmamıştı bile. Bir an düşündü. Nasıl bir virüstü. Anneannesine gittiğinde kaptığı bu virüsü kursa gider gitmez en samimi arkadaşlarına nasıl bulaştırmıştı. Bu kadar dini ders alıyorlar, kötü ortamlardan uzak duruyorlardı. Nasıl yenilmişlerdi, bu virüsle neden hiç savaşmamışlardı..? Cevap derste ezberlediği bir ayetti. Kesin ve netti: *"Muhakkak ki nefis kötülüğü emreder…"*

Nefis kötülüğe meyilliydi... Fırsatını bulunca hemen papatya gibi açıverdi.

Ah diye içinden geçirdi! Ahlak dersinde ezberlediği bir hadis düştü zihnine:

"Kim bir kötülüğe yol açarsa, onu işlemiş gibidir."

'Eyvahlar olsun' dedi, *'eyvahlar olsun! Bu virüsü bulaştırdığım tüm arkadaşlarımın işlediği kötülüklerden nasipleneceğim öyle mi?'*

(Devam edecek inşallah...)

MİRSAD AĞINT

Davetçiler ve Yargıçlar

Doğru ve kesin bilgi, kalbi marazlı olanlara ulaştığında onlara ıstırap verir. Çünkü bilgi acıtıcıdır. İlim, değerini bilenin konforunu bozar. Tevhid'in hiza ve istikametine çeker ve çekmelidir de.

Bütün bağlılarına her işlerini ve sözlerini Kur'an ve Sünnet'e göre yapıp söylemelerini ısrarla salık veriyordu. Hayra dâî ve şerre dâfi bir çocuk, bir genç, bir adam, bir aile, bir köy, bir kasaba, bir şehir, bir ülke, bir dünya, bir insanlık alemi arzusu o ufak tefek, narin ve zarif adamın ruhunu kasıp kavuruyordu.

— Nubuvvet nesli evet, insanlığı ancak ve ancak yeni bir nubuvvet muttaki önderliği sahil-i selamete ulaştırabilir.

Orta yerde büyük bir dava ve kutsal bir gaye vardı. Gösterilen yoğun ve samimi gayretler hiç umulmadık semereler veriyordu. Allah bilir ya, bu gayretler tam da toplumun eşref saatine gelmişti sanki.

Toplum, nadasa bırakılmış verimli toprak gibiydi. Münbit bir iklimde bereketli, temiz ve bol ürün alınıyordu şimdi. Her geçen gün genişleyen halkalara en geniş mekanlar dahi artık dar geliyordu. Halkalar, mekanlara sığabilmek için halka halka halkalara ayrılmak zorunda kalıyordu.

Bu sesin nefaseti ve bu nefesin sıcaklığını duyan ve hisseden geliyordu. Gören geliyor, duyan koşuyordu. Evet, galiba bu sefer olacaktı. Aman ya Rabbi! Bunu hayal etmek bile çok güzel.

İnsanlar kuraklıktan çatlamış toprağın, bir yağmur damlasına hasret kalışı gibi bu sesi, bu daveti beklemişlerdi. Sanki yıllardır içinde bir meftunluk titreyişi sezilen müştâk bir sesle *'Ben de varım!', 'Biz de varız'* haykırışlarına yanık yüreklerine serin gözyaşları tanıklık ediyordu.

Gözleri nemli, dili ıslaktı daima, narin ve zarif adamın. İçi su dolu havuza atılan çakıl taşlarıyla oluşan ve çok kısa zamanda halka halka yayılan haleler gibi çalışmalar gayet iyi gidiyordu.

Ezberler bozuluyor, at gözlükleri atılıyor ve bagajlar indiriliyordu. Bulanık zihinler netleşiyor, kalplere itminan ve ruhlara dinginlik geliyordu. Sis bulutları dağılıyor, toz duman diniyor ve hakikatlerin üzerindeki kat kat perdeler kalkıyordu.

İslam'ı, etkili bir yapıştırıcı ve sağlam bir çimento olarak görenler onu her çatlağa zamk, her kanala küng olarak kullanabileceklerini zannediyorlardı.

İslam'ı, mümkün değerini bilmeyen, elindekini, avcundakini hesapsızca ve düşüncesizce harcayan savurgan ve müsrif mirasyedinin yaptığı gibi hem kendisinin hem de başkalarının menfaatleri uğruna kullanma cüretinde bulu-

nanların rahatı bozulmuş, keyifleri kaçmıştı.

Herkese, her keyfe, her keseye, her meşrebe, her kafaya göre İslam uyduranların hayat ve geçim kaynaklarının kuruması ihtimali belirmişti artık.

Doğru ve kesin bilgi, kalbi marazlı olanlara ulaştığında onlara ıstırap verir. Çünkü bilgi acıtıcıdır. İlim, değerini bilenin konforunu bozar. Tevhid'in hiza ve istikametine çeker ve çekmelidir de.

Cihanın en derin âlimleri ve dirayetli devlet adamları divanhanede toplantı tertip etmişler de ehemmu'l muhim meselelerin müzakerelerine başlamışlardı sanki. Birçoğunun kaleminden kitaplara, dillerinde meydanlara aktarılmış hakikatleri dile getiren başkaları da vardı? Ama bunlar sadece dile getirmekle kalmıyor, satır satır amel etmeye gayret ediyorlardı. Hedefte Tevhid'i; Bilal'in kızgın çöllerdeki *'ehad!'* haykırışı gibi törpülenmeden ve yumuşatmadan açık bir şekilde izhar eden narin ve zarif adam ve müminler vardı.

'Kubbealtı', divanhane halkasında toplantılar başladı mı öneriler, müzakereler, tertipler, tedbirler ve istişarelerin sonu gelmezdi… Yargıç konuşuyordu sanki.

— Efendi, ne diyorsunuz? Hangi asırda yaşıyorsunuz? Hakikaten pür taaccüp merak eyledim!

— Takvime bakınız efendim lütfen, takvime bakınız.

— Ne yapmamızı tavsiye ve telkin buyurursunuz? Çöllere çıkıpda *'Tevhid'*i mi haykıralım istiyorsunuz?

— Müslümanların önünde ve karşısında işte bu anlayış olduğu müddetçe başkaca muarıza ihtiyacımız yoktur, fesuphanallah!

— Sizleri hemen ve derhal tevbeye davet ediyorum, sizin haddinize mi bu işler?

— Muhterem, biz bunları yaparken Lat'ı veya Menat'ı tazim etmiyoruz ya! Bırakınız o beton ya da bronz kalıpları şuracıkta dikili dursun, ne olucak yani?

— Sevgili gençler. Gençlik, ezeli bir baharın ilk çiçekli günlerine benzer. Bilgi ve birikiminiz yeterli değil. Böyle deli dolu bir toylukla ciddi meselelere dalmayın. Tehlikeli sulara açılan acemi yüzücü gibi, bir girdaba kapılırsınız Allah korusun!

— Bizler, himmet, hizmet ve uhhuvet ehliyiz. Her halükarda birlik ve beraberlik elzemdir. Sen de her sözüne tevhid ile başlıyor menhec ile bitiriyorsun. Halkımızın da değerlerini de görmezden gelemezsin. Böyle devam edersen Nebi Nuh *aleyhisselam* gibi ömrün olsa korkarım yine tek başına kalırsın evlat... Evet öyle.

— Lütfen biraz tutarlı olunuz. Modern asrın her türlü nimetlerinden istifade ediyorsunuz fakat bu nasıl bir çelişkidir ki yine modernizmin ürünü olan demokrasi ve serbestlikten sakınıyor ve sakındırıyorsunuz!

— Tamam Hocam! Bu haram, o haram. Peki lütfen söyler misiniz. Bunların alternatifi nedir? Bulamadınız mı külliyattan bir alternatif? Delikanlı sözü, ne zaman bir alternatif öneriniz olursa biz de telli tokmaklı zımbırtıları atarız, hatta yakarız! Söz yahu!

— Kardeşim sen ne diyorsun ki Musa'nın *aleyhisselam* elindeki asayı alalım! E, öyle olur mu? Ne olacak o zaman ben sana söyleyeyim. Çağın sihirbazları Firavun'u insanlara Musa'nın *aleyhisselam* suretinde takdim ederler, edebilirler de. Hem neden bu asayı atalım ki? La havle vela kuvvete illa billahil alliyul azim!

— Bırakın şu lakırdıları yahu! Sırf siz gibiler

yüzünden adımız gerici, yobaz, bağnaz oldu… cıık… cıık… cıık!

— Azizim, çok haklısınız, ama… Yani şimdi… Ehm… Evet, akide diyorsunuz, güzel. İlke diyorsunuz bu da çok güzel… Fakat nasıl desem ki. Günümüz şartlarını biliyorsunuz değil mi? Biz daima ilke desek ülkede tek başımıza kalırız, vallahul azim!

— Değerli kardeşim. Gayet tabii ki haklı olabilirsiniz, bir şey diyemem. Bizde vakti zamanında en cevval yıllarımızı şimdi savunduğunuz değerler uğruna harcadık. Bilmiyorum, belki de harcandık!... Aslında bundan pek de emin değilim. Lakin şundan eminim ki bizden çok daha takvalı derli toplu cemaatler dahi yelkenlerini bu rüzgarla dolduruyorlar. Sadece biz olsak canım feda!

— Bu dava o kadar yücedir ki ona ulaştıran yollar da nice nicedir. Mesela sen döne döne seyr-u suluk eylersin bir başkası yuvarlana yuvarlana vasıl olmaya çalışır maksada. Maksat hâsıl olduktan sonra maslahat her neyi icap ettiriyorsa onun yapılması gereklidir. Zaten herşey istediğimiz gibi olsa niye bu zahmet, niye bu mücadele? Bu kadar gayret ve eziyet n'oldu? Değil mi ama? Hı… Hacı abi… Neden öyle bakıyorsun abi? Yan… Yanlış bir şey mi söyledim acaba?

— Dini zorlaştırmayınız, insanlar haram da işleyebilir… Allah *subhanehu ve teâlâ* Ğafur'dur, Rahim'dir. Sizin dahi günah işleme özgürlüğünüz vardır. Devir kendini aşmak devridir! Çabuk davranın yoksa bu tünelden çıkamayacaksınız ona göre..

— Beyefendi, şairin dediği gibi *'Asarın idrakine söyletmeliyiz Kur'an'ı'.* İşte tıpkı bunun gibi Efendimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnet-i seniyyesini de modern bir bilinçle değerlendirmeli değil mi? İki cihan serveri Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* toprak, belki de kagir bir evde yaşıyordu. Sizin menhec anlayışınızla hareket edecek olursak biz de böyle evlerde ve böyle mekânlarda yaşamak mecburiyetinde kalabiliriz.

— Öf be birader! Böyle de olmaz ki! Din sanki sizin tekelinizdeymiş gibi kesin ve buyurgan bir edayla konuşuyorsunuz. Biraz nezaket lütfen. Size kalırsa hepimiz helak olduk mahvolduk.

— Ağalar, kendinize gelin! Bakınız bugün sistemin ta merkezine kadar girmişiz, fena mı oldu? Hiç meraklanmayın üç beş seneye kalmaz yeryüzü hilafetinin yeniden tesisini konuşuyor olacağız. O zaman sizinle yine görüşürüz. Balkım hala meşru vasıtalar, Nebevi menhec vs. diyebiliyor musunuz?

— Bakınız dostlarım. Tabiat asla boşluk kabul etmez. Ulvi ve mukaddes davamızın muvaffakiyeti ve muzafferiyeti gayesiyle ehli küfrün tatbik eylediği usul ve vasıtalarından neden istifade etmeyelim? Bir kısım fukaha haram libas ile namaz kılmak caizdir derler. Hal böyleyken yüce davamız uğruna azıcık da olsa niçin esnek davranmayacakmışız? Allah niyetlerimizi biliyor ya!

— Size bir şey söyleyeyim mi? Sizler bu kafayla on yıl yirmi yıl sonra dahi böyle göz göze, diz dize dar ve marjinal bir çevre olmaktan öteye gidemezsiniz.

— Hocam, elimizi neye atsak *'Şirk!'* O değilse *'Haram!'* O da olmazsa *'Bidat!'* yetmezse *'Hurafe!'* Ya sabır!... Bir de hepsinin başında bir itikad ve menhec müdafaası var ki yerimizden kıpraşamıyoruz yahu!..

Çocuğu Olmayanlar! Bu yazıyı Mutlaka Okuyun!

بسم الله الرحمن الرحيم

Hiç şüphe yok ki çocuk, Allah'ın kullarına bahşettiği nimetlerin en büyüklerinden birisidir. Evliliğin en temel amaçlarından birisi çocuk sahibi olmak ve neslin devamını sağlamaktır. Bu bakımdan evlenen çiftlerin çocukla rızıklandırılmaları evliliklerin sağlıklı bir şekilde devam edebilmesi için çok önemlidir.

Lakin her evlenen, Allah'ın muradı gereği bu nimete mazhar olamayabilir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bazen kullarına çocuk verirken, bazen de onları çocuksuzlukla imtihan edebilir. Bu, sadece O'nun bileceği ve O'nun karara bağlayacağı bir husustur. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Göklerin ve yerin hâkimiyeti Allah'ındır. O, dilediğini yaratır. Dilediğine kız çocukları, dilediğine erkek çocukları verir. Yahut o çocukları erkekler, dişiler olmak üzere çift verir, dilediği kimseyi de kısır yapar. Şüphesiz O, her şeyi hakkıyla bilendir, hakkıyla gücü yetendir." [1]

Ayette de açıkça belirtildiği gibi kullarına çocuk bahşetmek yalnız Allah'ın elinde olan bir husustur; çünkü *"Göklerin ve yerin hâkimiyeti yalnız O'nundur…"* Gökte ve yerde söz sahibi olan ancak çocuk bahşeder, evlat verebilir. O'nun dışındakilerin bu konuda en ufak bir yetki ve salahiyetleri yoktur. Bu nedenle bu gün türbelere giderek *"Al sana bi göbek, ver bana bi bebek!"* demek sureti ile orada yatan zevattan çocuk dilenenler, -bilerek veya bilmeyerek- aslında şirke düşmekte ve gök ve yerde hâkimiyeti geçerli olan Allah'a bu zevatı ortak koşmaktalar.

Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* bu konuda halkımıza şuur vermesini ve hatalarını kendilerine göstererek düşmüş oldukları şirkten bir an önce kendilerini kurtarmasını niyaz ediyoruz.

Gelelim sadede;

Kaleme almış olduğumuz bu yazımızda, çocuğu olmayanlara Kur'an ve Sünnet'ten delillerle çok önemli bir nasihatte bulunmak istiyoruz. Bu nasihatimizi dikkate alan ve gereğince amel edenlerin, en kısa zamanda salih bir çocuk sahibi olmalarını Rabbimizden ümit ediyoruz. Bununla birlikte her şeyi takdir edenin O olduğunu da aklımızdan çıkarmıyoruz. O dilerse, dilediğine hesap edilmesi mümkün olmayan bir rızık verir.

"…Allah, dilediğine hesapsız rızık verir." [2]

Çocuğu olmayanlara Kur'an ve Sünnet'ten aktaracağımız *'üç'* nasihatimiz var.

1. Bunlardan birincisi Meryem Suresi 48 ve 49. ayetlerde İbrahim *aleyhisselam* ile alakalı bir olay. İbrahim *aleyhisselam*, yıllarca çocuk hasreti ile yanmış ve kendisine salih bir çocuk ihsan etme-

1. 42/Şura, 49-50

2. 2/Bakara, 212

si için uzun süre Rabbine dua etmişti. Üstelik hanımı da kısırdı. Rabbi bir imtihan gereği ona çocuk ihsan etmemiş ve bunu bir süreye kadar tehir etmişti. Lakin o, Rabbine sözlü olarak dua etmesine birde fiili duayı ilave edince, Rabbi ona bir değil binler çocuk ihsan etti.

Neydi atamız İbrahim'in kendisine çocuk bahşedilmesine sebep olan fiilî duası?

Ne yaptı da Rabbi kısır olan hanımını ıslah edip kendisine çocuk ihsan etti?

Acaba hangi ameli işledi de kendisine hem de Peygamber olan bir zürriyet verildi?

Evet… Bunlar gerçektende çok önemli sorular. Eğer biz bu soruların cevabını doğru verirsek, o zaman çocuğu olmayanlara buradan önemli bir ipucu çıkarabiliriz.

Meryem suresindeki ayetleri dikkatlice okuduğumuzda İbrahim'e *aleyhisselam* çocuk verilmesine sebep olan yegâne amelin *'Allah'ın dışında kendisine kulluk edilen tağutları reddetmek ve onlara itaat edenlerden tamamıyla uzaklaşmak'* olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Şimdi gelin, ayetleri dikkatlice beraber okuyalım ve üzerinde yeniden düşünelim. Rabbimiz, İbrahim'in *aleyhisselam* dili ile şöyle buyurur:

وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُو رَبِّي عَسَى أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا فَلَمَّا اعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا

"Sizi ve sizin Allah'tan başka dua/kulluk ettiklerinizi (putlarınızı) terk ediyorum ve ben, Rabbime yalvarıyorum. Umulur ki Rabbine dua etmekle bedbaht olmam. (İbrahim) Onlardan ve Allah'tan başka kulluk ettikleri şeylerden uzaklaşınca, O'na İshak'ı ve Yakub'u bahşettik. Hepsini de Peygamber yaptık." [3]

Ayetlerde İbrahim'e *aleyhisselam* İshak'ın ve torun olarak Yakub'un bahşedilmesi, ancak İbrahim'in kavminden ve onların kulluk ettikleri putlardan/tağutlardan uzaklaşmasından sonra olmuştu. O, tağutlara ve tağutlara kulköle olanlara karşı net tavır alıp kendilerinden bütünüyle teberri edince, Rabbi bu amelinden hoşnut oldu ve kendisine çocuk ihsan etti.

İbrahim *aleyhisselam*, sadece *"Ya Rabbi! Bana çocuk ihsan et!"* diyerek sözlü dua ile yetinmedi; aksine bu isteğini amelî dua ile de destekleyerek Allah'a yalvarmaya devam etti. Ve Rabbi onun bu samimiyetini tağutlardan ve tağutlara tapanlardan uzaklaştığında bir kere daha gördü ve işte o zaman kendisine çocuk bahşetti.

Biz de bu ayetlerden elde ettiğimiz çıkarımdan hareketle diyoruz ki: Çocuğu olmayan ve *'Ya Rabbi! Bana da bir çocuk ihsan eyle!'* diye niyazda bulunanlar, tıpkı İbrahim gibi kendi dönemlerinin tağutlarından ve ona kulluk edenlerden uzaklaşırlarsa -inşallah- Rableri de onlara İbrahim'e verdiği gibi salih ve dindar çocuklar verir.

Hemen altını çizelim ki, biz böyle demekle elbette ki Allah'ın yüz de yüz çocuk vereceğini iddia etmiyoruz. Zaten böyle demek, Allah'ı tanıyan bir Müslüman için olacak şey değildir. Bizim bu sözümüz sadece bir temenni ve ümitten ibarettir. Dilediğini veren ve alan sadece Allah'tır. Ama Allah, işleri bazı sebeplere bağlamıştır. İşte sebeplerden biriside budur. Bu sebebi işleyene Allah'ın çocuk vermesi ümit edilir.

Burada okuyucu *'Hocam, peki tağut ne demektir? Tağuttan ve tağuta kulluk etmekten nasıl uzak durabilirim?'* diye sorabilir. Buna şu şekilde kısaca cevap verebiliriz:

Tağut kelimesi sözlükte *'haddi aşmak, azmak, belirlenmiş sınırı geçmek'* gibi anlamlara gelir. Istılahta ise, Allah'ın dışında ya da Allah ile beraber kendisine ibadet ve itaat edilen, onun hükümlerini tanımayan ve insanları Allah'ın dininden uzaklaştıran tüm varlıklardır.

Şeyhu'l İslâm İbni Teymiyye der ki: *'Allah'a isyanı gerektiren hususlarda ve bir de hidayetin ve hak dinin dışında kendisine itaat olunan her şey tağuttur. İşte Allah'ın kitabından başkası ile hükmeden ve bu maksatla hükmüne başvurulan kimseye 'tağut' adının verilişi bundan dolayıdır.'* [4]

Şeyh Muhammed El-Faki de şöyle der: *'İslam şeriatına muhalif kanunlarla hükmetmek, insanın kan, mal ve ırzları konusunda hüküm vermek için konulan bütün kanunlar, Allah'ın subhanehu ve teâlâ şeriatı olan hadleri kaldıran, faizin, zinanın ve iç-*

---

3. 19/Meryem, 48-49

4. Mecmuu'l Fetâva, 28/200.

kinin yasaklığını iptal eden bütün beşeri kanunlar tağut kavramına girerler. Zaten böyle kanunların her biri başlı başına birer tağuttur.' [5]

Âlimlerimizin ifadelerinden anlaşıldığına göre tağut, Allah'ın kanunlarını bir tarafa koyup yerine kendi arzu ve isteklerine göre kanun yapan, yasa çıkaran her türlü şahıs, kurum veya müessesedir. Heva-heves, milliyetçilik, ırkçılık, demokrasi, laiklik Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler ve anayasaları Kur'an olmayan meclisler de çağımız âlimlerinin *'tağut'* olarak nitelendirdikleri şeylerden bazılarıdır.

Şeytan, putlar, sihirbazlar ve kâhinlerde aynı şekilde âlimlerimizin beyanatlarına göre tağutlardan sayılır.

Bugün şu koca yeryüzüne baktığımızda orada hep tağutların hükmettiğini ve insanları Allah'ın kanunları ile değil de kendi kanunları ile idare ettiklerini görürüz. Onlar adeta Allah ile bir iktidar mücadelesi içerisine girmekte ve Allah neyi kural olarak koymuşsa neredeyse tamamıyla ona aykırı kanun ve yasa çıkarmaktalar.

Bugünün putları işte bu insanlar, bu kurumlar ve bu düzenlerdir. Kaynağı İlahî olmayan her kanun, reddetmekle emrolunduğumuz putlardan sayılır. İbrahim Peygamber belki kendi döneminde taştan, altından ve bronzdan yapılmış putlarla mücadele etmişti. Bizler ise 21. yüzyılın Müslümanları ve İbrahim Peygamberin takipçileri olarak günümüzün putları olan bu sistemlerle mücadele etmek zorundayız.

İşte çocuğu olmayan bir kimse, tıpkı İbrahim Peygamber gibi gününün tağutlarından ve onların destekçilerinden beri olarak Rabbini razı etmelidir. Tağutlardan bütünüyle beri olduğunda kulu İbrahim'e çocuk bahşeden Allah, inşallah kendisine de çocuk bahşedecek ve ona verdiği nimetlerin bir benzerini kendisine de verecektir.

Ey okuyucu! Sen de İbrahim *aleyhisselam* gibi tağutlardan ve onların destekçilerinden beri olup uzaklaştın mı?

2. Çocuğu olmayanların dikkat etmesi gereken ikinci husus Rasûlullah'ın *aleyhisselam* tavsiyesinden öğrendiğimize göre 'istiğfar'ı artırmaktır. İstiğfar: 'Günahların bağışlanması için Allah'tan af dileğinde bulunmak' demektir.

جاء رجل من الأنصار إلى النبي صلى الله عليه وسلم فقال يا رسول الله ما رزقت ولدا قط ولا ولد لي قال فأين أنت عن كثرة الاستغفار والصدقة يرزق الله بها الولد قال فكان الرجل يكثر الصدقة ويكثر الاستغفار فولد له تسعة من الذكور

Ebu Hanife'nin Müsnedi'nde geçtiği üzere Ensar'dan bir şahıs Rasûlullah'a *aleyhisselam* gelerek:

" – Ey Allah'ın Rasûlü! Henüz bir çocukla rızıklandırılmadım ve benim bir çocuğum olmadı, diye serzenişte bulundu. Bunu duyan Rasûlullah aleyhisselam adama:

– Sen neden çokça istiğfarda bulunmuyor ve çokça sadaka vermiyorsun? Allah bunlar sayesinde sana çocuk ihsan eder (inşallah)." buyurdu.

Adam bu olaydan sonra çokça istiğfarda bulunmaya ve bolca sadaka vermeye koyuldu. Ardından tam 9 erkek çocuğu oldu…[6]

Bu ne ümit verici bir haber! Ne büyük bir müjde bu!

İstiğfarı artıracaksın çocuğun olacak!

Allahu Ekber! Allahu Ekber!

Evet, ey çocuğu olmayan kardeşim!

Sen de Rabbinden af dile, O'ndan bağışlanma talep et, günahlarına pişman ol, O zaman mezkûr sahabeye 9 çocuk ihsan eden Allah, sana da inşâallah çocuk ihsan edecek ve seni bu büyük nimetle rızıklandıracaktır.

Rasûlulla *sallallahu aleyhi ve sellem* istiğfarın faziletine ve önemine şu hadisi ile vurgu yapmıştır:

مَنْ لَزِمَ الاسْتِغْفَارَ جَعَلَ اللهُ لَهُ مِنْ كُلِّ ضِيقٍ مَخْرَجاً ، وَمِنْ كُلِّ هَمٍّ فَرَجاً، وَرَزَقَهُ مِنْ حَيثُ لاَ يَحْتَسِبُ

5. *Fethu'l Mecîd, s. 282.*

6. *Müsnedu Ebî Hanîfe, 51.*

"Bir kimse istiğfâra/Allah'tan af dilemeye devam ederse, Allah ona her darlıktan bir çıkış, her üzüntüden bir kurtuluş yolu gösterir ve ona hiç ummadığı bir yerden rızık verir." [7]

Evet, istiğfar insana ummadığı yerden rızık gelmesine neden olur. Sende ey kardeşim; bu amele dikkat et, günahlarına pişman ol ki, Rabbin sana ihsanda bulunsun.

'Allah'tan af dilenme' anlamına gelen istiğfar'ın, hadiste zikredilen şeylerin dışında da birçok faydası vardır. Bunları şu şekilde sıralayabiliriz:

1. Yağmur yağmasına vesile olur. Rabbimiz şöyle buyurur:

"(Hud dedi ki): 'Ey kavmim! Rabbinizden bağışlanma dileyin, sonra O'na tevbe edin ki, üzerinize bol bol yağmur göndersin..." [8]

2. Bir topluluğun güçlenmesine vesile olur. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Ey kavmim! Rabbinizden bağışlanma dileyin, sonra O'na tevbe edin ki… gücünüze güç katsın." [9]

3. Malların artmasına vesile olur. Rabbimiz şöyle buyurur:

"(Nuh dedi ki Ya Rabbi ben onlara) dedim ki: 'Rabbinizden bağışlama dileyin; çünkü O, çok bağışlayıcıdır. (Bağışlama dileyin ki,) üzerinize gökten bol bol yağmur indirsin. Sizi mallarla desteklesin…' " [10]

4. Çocuk verilmesine vesile olur. Rabbimiz şöyle buyurur:

"(Nuh dedi ki Ya Rabbi ben onlara) dedim ki: 'Rabbinizden bağışlama dileyin ki sizi erkek çocukları ile desteklesin…' " [11]

İşte istiğfar böylesine önemli bir eylem, böylesine anlamlı bir amel!

O halde durma, haydi istiğfara yönel!

3. Çocuğu olmayanların dikkat etmesi gereken üçüncü husus ise Rasûlullah'ın *aleyhisselam* üstte zikrettiğimiz tavsiyesinden öğrendiğimize göre sadaka vermeyi artırmaktır. Çocuğu olmayan sahabesine *"Sen neden çokça istiğfarda bulunmuyor ve çokça sadaka vermiyorsun? Allah belki bunlar sayesinde sana çocuk ihsan eder"* buyurarak onu istiğfar dilemeye ve sadaka vermeye teşvik etmişti.

İşte bundan dolayı çocuğu olmayan birisinin bu nasihate dikkat etmesi ve sadakalarını artırması gerekmektedir.

Sadaka, Rabbin gazabını ve öfkesini söndüren bir ameldir. Kim bilir belki işlediğin bir günaha Rabbin kızdı da bu nedenle seni çocuktan mahrum etti?

İşte sadaka vererek Rabbinle arandaki bağları güçlendirebilir ve O'nun rızasına erme noktasında bir adım daha atabilirsin.

Evet kardeşim! Sende henüz çocuk ile rızıklandırılmamış isen, bu zikrettiğim üç maddeye dikkat et. Yani:

1. Tağutları reddet ve onun destekçilerinden berî ol.

2. Allah'tan sürekli aff-ı mağfiret dile.

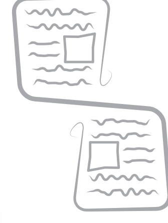
3. Sadaka vermeyi artır.

Sen bu sayılanlara dikkat edersen inşâallah en kısa sürede bir çocuğa sahip olman umulur. Ama unutma ki, her şeyin sahibi Allah'tır; O, dilediğine verir, dilediğinden alır. Kimse bu nokta da O'na karşı çıkamaz. Eğer vermiyorsa, mutlaka bir imtihan gereği vermiyordur. Sen sebeplere sarıl, gerisini sebepleri yaratana bırak…

"De ki: 'Ey mülkün sahibi olan Allah'ım! Sen mülkü dilediğine verirsin. Dilediğinden de mülkü çeker alırsın. Dilediğini aziz edersin, dilediğini zelil edersin. Hayır senin elindedir. Şüphesiz sen her şeye hakkıyla gücü yetensin.' " [12]

---

7. *Ebu Davud, Vitir, 26.*
8. *11/Hud, 52*
9. *11/Hud, 52*
10. *71/Nuh, 10-12*
11. *71/Nuh, 12*
12. *3/Al-i İmran, 26*

Cephetu'n Nusra'nın Hedefleri ve Stratejisi

Nusra Cephesinin Hedefleri Suriye Sınırlarının Ötesine Uzanıyor [1]

Hüseyin Cemmu / El-Hayat / 8 Ocak 2013

Aralık ayı sonunda, Suriye'deki Nusra Cephesi (Cephetun Nusra) komutanı Ebu Muhammed El-Culani beklenmedik bir şekilde, 'Suriye halkına ve mücahidlere' seslendi.

Açıklamalar, askerî cephenin Suriye rejimine karşı savaşın ana unsuru haline geldiğini öne sürüyordu; hem de Özgür Suriye Ordusundan (ÖSO) hiç bahsetmeden. Onun yerine, Culani, *'ÖSO' yerine 'askerî birlikler ve savaşçı gruplar'* ifadesini kullanıyordu.

Konuşması, ABD'nin Nusra Cephesini terörist organizasyonlar listesine koymasının ardından geldi. Ama çok net bir şey vardı: Culani, *'Devrimin tohumlarını ekenler, onun meyvelerini toplayacaktır!'* şeklinde uyarıyorken, ayakları yere sağlam basıyordu. Aynı şekilde kendi taraftarlarını ve Suriye halkını, rejimi Batılı bir benzeriyle değiştirme girişimlerine karşı da uyarıyordu.

Konuşma ÖSO'nun yok sayıldığını gösteriyordu. Nusra Cephesinin Suriye Devrimindeki en önde gelen askerî unsur haline gelmesiyle, ÖSO saha kenarına itilmiş oldu. Komutan, ABD'nin cepheyi terörist gruplar listesine yerleştirme kararını kınayan grupları da övdü.

Halep ziyaretim sırasında, Nusra Cephesi ve diğer İslamcı grupların Halep kırsalındaki çatışmalarda hâlâ kenarda durduğu izlenimi edindim. Bununla birlikte, şehir içlerinde tahmin edilebileceği gibi, durum farklıydı. Cihadi gruplar, temelde Nusra Cephesi, bilgili, bölgesel ve uluslararası düzeyde neler olup bittiğinden de oldukça haberdardı.

Nusra Cephesinin kendisini bu çevrede nasıl tesis ettiğini anlayabilmek için, önce başka bir soru sorulmalı: Bu silahlı fraksiyon sadece dönemsel mi ve rejim düştüğünde varlığına son

1. *Hüseyin Cemmu'nun el-Hayat'ta kaleme aldığı bu makale, Suriye'de cihad eden önemli gruplardan Cephetun Nusra'nın savaş stratejisine ilişkin ayrıntı malumatlar içeriyor.*

mu verecek yoksa Suriye ötesine uzanan bir planı uygulamak için varlığını devam mı ettirecek?

Savaş Stratejisi

Nusra Cephesinin bir üyesi Halep'in kırsalında bana *'Suriye'deki Bölgesel Savaş Stratejisi'* isimli bir kitapçık gösterdi. Bir el-Kaide uzmanı tarafından hazırlanmış bu kitapçık ciddi bir vizyon sunuyordu. Bu kitapçığa internette de ulaşılabilir ve Suriye'deki cihadiliğin başlangıcının nasıl dikkatle planlandığını anlamaya yardımcı olacaktır. Çalışmaya göre, *'Şam'ın bir sonraki çatışmasının adı 'akıllı olan kazanır' olacak.'* Burada cihadi çevrenin Suriye'de nasıl ortaya çıkmaya başladığı açıklanıyor. Nusra Cephesinin Suriye'deki çalışmalarının üçayağı var.

1. Esneklik

İlk ayağı esneklik göstermek oluşturuyor: *'Suriye çok büyük ve geniş bir savaş alanı. Bu da gerektiğinde hem hareket edebilen hem de sabit kalan esnek bir gücü zorunlu kılıyor.'*

Nusra Cephesi bu stratejiyi uygulama noktasında oldukça makul bir istidat gösteriyor; bu alanda daha amatör görünen ÖSO'yu gölgede bırakmış durumda. Grup, çalışmaya Halep ve Batı İdlip gibi Suriye'nin kırsal bölgelerine keşif için birkaç kişilik ekipler göndererek başladı. Sonra elindeki sınırlı sayıdaki militanını savaş alanına, çoğu Halep'teki çatışma bölgelerine gönderdi. Böylece, bu ölümcül görevi kendilerine devretmekle oldukça mutlu olan ÖSO savaşçılarının saygısını kazanmış oldular.

Daha çok Arap, yabancı savaşçı ve sınırlı sayıdaki eski İslamcı Suriye'ye aktıkça, Nusra da savaşçı birliklerini kırsala göndermeye başladı. Cihadı sahiplenmeye meyilli ve onun için savaşmayı isteyecek bölgeleri dikkatle seçiyorlar. Önce militanlar, 46. Alay Komutanlığı ve Şeyh Süleyman üsleri gibi, şehrin batı kısmında askerî üslerin etrafındaki semtlerde yönetimi ele geçirdiler. Müttefik birliklerin yardımıyla da Halep'in doğu kısımlarında kontrolü sağladılar.

Nusra Cephesi, savaşçılarını sivil yerleşimlerin olduğu, kolaylıkla kuşatılabilecek mahallelere yerleştirmiyor. Grubun bir üyesine göre ÖSO askerî liderlerinden de *'kendilerini sahadan silmek için Batı ile kolaylıkla anlaşma yapabilecekleri nedeniyle'* çok memnun değiller.

Nusra Cephesi bu stratejisinden ötürü, Türkiye ve Halep arasındaki tedarik yolları ve lojistik üzerindeki kontrolünü de artırabildi. Büyük askerî kışlalara saldırarak yüklü miktarda silah ve mühimmat ele geçirdiler. Bu da onları, silah temini konusunda dış desteğe ihtiyaç duyan ve hâlâ kalaşnikof mermilerini Türkiye'deki aracılardan temin eden ÖSO'dan ayrıştırdı.

Nusra Cephesi müttefik savaşçılarını cihadi eğilimler sayesinde etkilemeyi de başardı. Mesela, Nureddin Zengi Tugayları komutanı Şeyh Tevfik Sabahaddin, 6 Aralık'ta tugayın ÖSO'ya bağlı Tevhid grubundan çekildiğini açıkladı. Şeyh, bu ayrılıktan sonra Nusra Cephesinin saflarına katılmamış olsa da Şeyh Süleyman Üssüne ÖSO ve diğer cihadi grupların ortaklaşa düzenlediği operasyondan hemen sonra ÖSO'yu terk etti.

Cephe bir taktik adım daha attı: Tevhid Tugayı gibi büyük yapıların içindeki marjinal grupları kendi başlarına hareket etmeleri konusunda yüreklendirerek, tugayların yapılarını küçültmüş oldu.

İlginç bir şekilde, Tevhid grubu Nusra Cephesiyle yardımlaşmadan kuzey Halep'te

bir piyade okuluna oldukça büyük bir saldırı düzenledi. Aslında bu grup Halep'in batısıyla kıyaslandığında tedarik yolları açısından zayıf olan kuzey bölgelerine doğru bir genişleme arayışında değildi. Bu durum Rakka, Haseke ve Deyru'z-Zor kentleri gibi doğu şehirleri için de geçerli.

Bu noktalar gösteriyor ki, Nusra Cephesi çok büyük yanlışlar yapmadan esnek bir strateji uygulamakta oldukça başarılı. Bu nedenle, ABD, bu grubu terör listesine ekleyince, sahadaki hiçbir silahlı grup ABD'nin istediği şekilde hareket etmeye cesaret edemedi, çünkü tedarik yolları cihadi grupların kontrolü altına girmişti.

2. Fonksiyonel Görev

'El-Kaide uzmanının' çizdiği vizyona göre ikinci ayak, yalnızca askerî operasyonlar gerçekleştirebilen cihadiler için özel bir *'fonksiyonel görev'* geliştirmesidir. Çünkü Suriye'deki bu savaş *'bizi en güçlünün hayatta kalabildiği orman kanunlarına geri götürecek'*ti.

Aynı uzmana göre, sahada gücü elinde bulunduran grup, neticede diğer tüm güç unsurlarını elde edecektir. Sonunda grup, gücünün bölünmesine sebep olacak yönetim ve hizmet alanlarından kendini geçici süre geri tutacaktır. Çünkü el-Kaide Irak'ta emirlik ilan edip, bakanlıkları kurduğu ve yönetici atadığında böyle olmuştu.

Ayrıca el-Kaide'nin cihad için bir nimet olarak gördüğü savaşın devam etmesi, kırsalı veya sivil komiteleri askerî güç altına sokacak. Mesela, Libya gibi savaşın daha kısa sürdüğü veya daha az ateşli olduğu yerlerde böyle olmamıştı. Orada siviller kendilerini ifade edebilmeye, güç talep etmeye başlamış, savaş sonrasında da ordunun kışlasına dönmesini istemişlerdi.

Peki, Nusra Cephesi bu ikinci stratejiyi gerçekleştirmekte ne kadar başarılı?

Açık ki, el-Kaide'ye bağlı bu grup önceliklerini yeniden düzenleme noktasında çok başarılı. Aynı zamanda halk arasında itibar kazanma stratejisini gerçekleştirmek için taktiklerini kolaylıkla değiştirebiliyor. Bu itibar da onlara ileride kendilerini Suriyeli yerel bir gruba dönüşme kabiliyetini verecek.

Öyle görünüyor ki, bu hedef kısa vadede Suriye toplumundaki diğer yabancı güçlere benzememek noktasında oldukça önemli.

Halep'te, Nusra Cephesi rejim ordusuyla doğrudan çatışma stratejisi uyguluyorken, Şam ve Hama varoşlarında Irak modeli (bombalı araçlar ve intihar saldırıları) uygulanıyor.

Nusra Cephesi fark etti ki, toplum tarafından kabul görme süreci *'Irak İslam Emirliği'* döneminde kullanılan taktiklerin ve sonuçta kendi yıkımına sebep olan kompleks yönetim yapısının terk edilmesini gerektiriyor. Dahası, grup liderleri ÖSO ve el-Kaide'nin İslamî yorumunu yabancı bulan Suriye'deki diğer İslamcı sivillerle çatışmanın kaçınılmaz olduğunun da farkında. Hemen hepsi, Halep'in özgürleştirilmiş bölgelerin yönetilebilmesi için gecikmeden yerel halkın da desteğiyle bölgesel kurumlar oluşturulması gerektiğinde hemfikirler. Nusra Cephesinin sivil departmanlara nüfuz etmesinin ya da yönetimdeki kişiler üzerinden içeri sızmasının artık geçmişte kaldığını ve askerî cihaddan başka tüm kapıların yüzlerine kapandığını düşünüyorlar.

Evet, aslında bu tam da Nusra Cephesinin istediği şey: Suriye'deki yönetim mekanizmalarının içinde olmamak. *'Kendini koruma'* daha zaruridir ve daha sertlik gerektirir. Fakat Yemen'de bunun aksine el-Kaide yönetimsel olarak işin içinde idi çünkü orada ortam daha yumuşak güç gerektiren *'kendini ifade etme'* ortamı idi.

Suriye'deki el-Kaide stratejisinin üçüncü ayağı ise *'çatışmayı uzatma'* olarak karşımıza çıkıyor. Bu temelde herhangi bir siyasi çözümü -mesela BM temsilcisi Lahdar Brahimi'nin önerdiği planı- reddetmeye dayanır. Bu doğrultuda, Esed rejiminin düşmanlığına vurgu yapan *'Alevi rejim'* ve *'Siyonist ordu'* gibi tabirler de gündemleştirildi.

3. Çatışmanın Sürdürülmesi

İlginç olarak, el-Kaide Washington'un müdahalede çekimser kalacağı konusunda oldukça rahat. Nusra Cephesi lideri Culani, ABD ve uluslararası toplumu *'Suriye'deki rejimin ömrünü uzatmakla'* suçluyor. Grubun asıl istediği tam da bu aslında. Durum oldukça karışık. ABD, BM'den askerî müdahaleye izin çıkma ihtimalini Rusya'nın veto edecek olmasına güveniyorken, Nusra Cephesi de BM'nin Suriye'ye silah sağlama konusundaki tereddütlerini besliyor. Washington bir nevi Moskova'nın arkasına saklanıyor; el-Kaide de Washington'un sayesinde popülerliğini artırıyor.

Halep varoşlarında Nusra Cephesinin komutanlarından birisiyle yaptığım bir görüşmede, ÖSO'nun silah ve mühimmattan yoksun oluşunu konuştuk. Bunun şu anda gerçekleşen en iyi şey olduğunu düşünüyor. Çünkü bunun Suriye'yi tanrının avuçlarına geri bırakacağını söylüyor. Ama bunun asilerin Batı'nın kendilerini bir yıldan fazladır aldattığını fark etmeden olmayacağını düşünüyor.

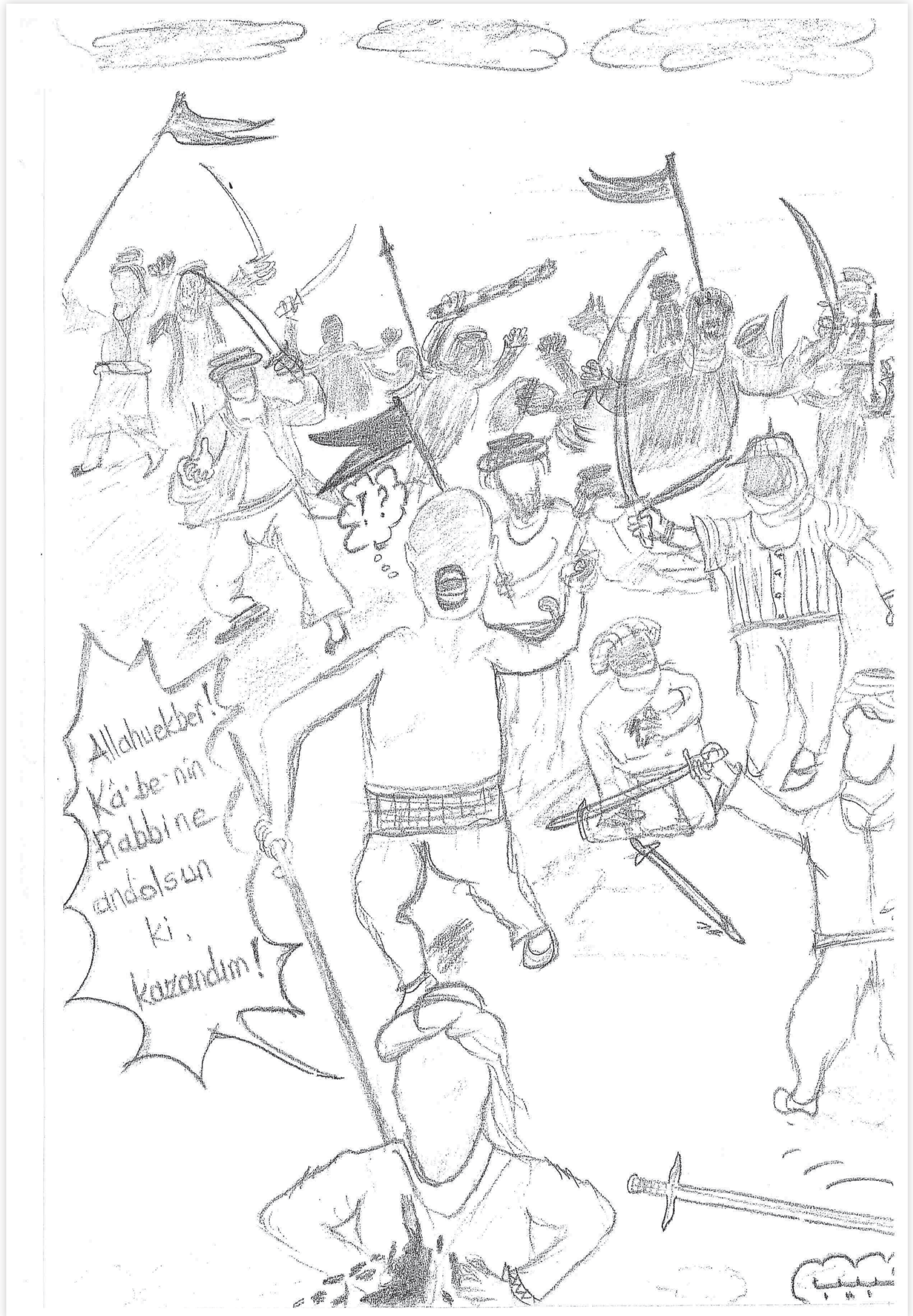
Bugün, geçmişte ABD'nin müdahale edip kendilerini kurtarması çağırısı yapan Suriyelilerden birçoğu, muhalifleri Amerikan ajandasına uygun hareket etmekle suçluyorlar. Bu *'Esed teröründen başka terör yoktur!'* sloganlarının atıldığı bir eylemde bile böyle görünüyordu.

Bu üç ayak şimdiye kadar sorunsuz ve başarılı bir şekilde işlevini gördü. ÖSO birliklerini çevreleyen ahlaki kaos ortamı yüzünden ve bu birliklerden bazılarının hırsızlıkla suçlanması nedeniyle, Nusra Cephesinin varlığı üretici orta sınıfa güç veriyor. Birçok üretim tesisi yağmalanmış durumda ve bu yağma dalgasından kaçan üreticilerin tek umudu Nusra'nın sanayi bölgelerine girmesi. Çünkü sanayicilere göre *'onlar çalmıyorlar'*. Hareketin Halep'te itibar görmesinde sadece dinî değil, aynı zamanda ekonomik faktörler de etkili. Sivilleri işledikleri suçlar nedeniyle yargılayacak bir yargı sistemi kurmuş değiller. Milislerin oluşturduğu yerel mahkemelerdeki yozlaşma da ayyuka çıkmış durumda. Bunlar insanların Nusra Cephesinden günlük meselelerini çözme konusunda yardım istemelerine uygun zemin oluşturuyor. Halep'te, protestocular şu sloganı her gün tekrarlıyorlar: *'ÖSO hırsızdır. Biz İslamî orduyu istiyoruz!'*

Nusra Cephesinin Suriye'deki başarısı ya da başarısızlığı temelde hem Halep ve İdlip'e hem de diğer şehirlerdeki uzun vadeli stratejilerine bağlı. Mesela, Halep'te, Nusra Cephesi rejim ordusuyla doğrudan çatışma stratejisi uyguluyorken, Şam ve Hama varoşlarında Irak modeli (bombalı araçlar ve intihar saldırıları) uygulanıyor.

2012'nin ilk yarısında, birçoğu diğer ülkelerden gelmiş, Nusra Cephesi üyeleri Halep'in varoşlarında misafir gibiydiler ve sabit bir yerleri olmadan savaştılar. Bugün, küçük bir topluluk *'el-Kaide'* ölçeğine ya da el-Kaide liderlerinin hedeflediği konuma ulaşabilecek noktaya doğru genişlemeye devam ediyor. Suriye'yi, kendilerini Halep ve İdlip'ten Lazkiye'nin Alevi dağlarına; oradan da Suriye'nin ötesine götürecek yolculuğun bir adımı olarak görüyorlar.

Çev: İ. Emre Çetin / Haksöz-Haber

Allahuekber! Ka'be-nin Rabbine andolsun ki, kazandım!

Bir Tablo

Uhud Savaşından sonra bazı müşrik kabile temsilcileri Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* geldi. Rasûlullah'tan, kavimlerine İslam'ı anlatacak davetçi göndermesini istiyorlardı.

Uzun ısrarlar sonunda teklif kabul edildi. Ve yetmiş davetçi yola koyuldu. Çok geçmeden, ölü kalplerine İslam ile hayat vermek istedikleri kimseleri, kendilerini katletmek için karşılarında saf tuttuklarını gördüler.

İhanet farkedildiğinde artık çok geçti. Birer birer toprağa düştü bu yiğitler; arkalarında her adımdan ders çıkartılacak hayat hikayeleri bırakarak!

Hele içlerinden bir tanesi vardı ki Rabbine kavuşurken dahi ders vermekle meşguldü: Amr bin Fuheyre *radıyallahu anh*!

Cabbar bin Sülma isimli müşrik Amr'ın *radıyallahu anh* sırtından mızrağı sapladığında şu sözleri duydu: *"Vallahi kazandım!"*

Cabbar şaşkın! Dünyadaki güzellikleri bir daha görmeyecek olan ne kazanmış olabilir ki?

Artık onun için uykusuz geceler, ardı arkası kesilmeyen sorular başladı. *"Kazandım"* sözünün ne demek olduğunu araştırdı, dayanamadı bir gün Medine'ye geldi, vahiy pınarından damlalar... Gönlünü aydınlattı.

O da kazandı!

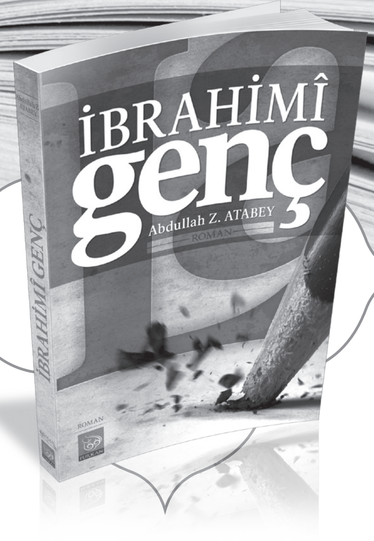
Bir Ders

- Hidayet sadece Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* elindedir. Kimin İslamına neyin vesile olacağını kimse bilemez. Davetçiye düşen son nefesine kadar hakka çağırmaktır. Gerisi ise Allah'a kalmıştır.
- İslam davasında, sadece davetçi, sadece mücahid veya sadece ilim tabesi diye birşey yoktur. Amr *radıyallahu anh* Medine de ilim talebesiydi; yola çıktığında davetçi; son nefesini verdiğinde ise mücahiddi.

Şu anda İslam davası neye ihtiyaç duyuyor? İşte sen *'O'* olmak için çabala kardeşim!

- Gözünü ahiret nimetlerine dikki dünyada kaybettiklerin seni üzmesin.

ebuensar@tevhiddergisi.com

İbrahimî Genç
Abdullah Z. Atabey

Kitap: İbrahimî Genç

Yazar: Abdullah Z. Atabey

Yayın Evi: Furkan

Hamd, ancak alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder ve ancak O'ndan yardım dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

"Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Bu sayımızda da yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a hamd olsun. Bu ay tanıtacağımız eser İbrahimî Genç adlı bir eser olacaktır. Kitap roman niteliğinde olup bir gencin cahiliye bataklığından hidayet nurunun aydınlığına çıkışını konu etmiştir. Okuyucuların kitapta istifade edeceği bir çok güzel konular vardır. Örneğin, hidayet bulan gence davet yapanlar Tevhid, Şirk, Tağut, Kelime-i Tevhidi bozan durumlar ve daha birçok kavram güncel bir dil ile anlatmıştır. Yine her davetçide bulunması gereken davet üslubu, davet ahlakı ve davranışı kitapta davet yapan davetçilerin karakterine yansımıştır. Toplumumuzda her davetçinin karşılaştığı gerek kendi ailesi ve yakınları ile karşılaştığı sorunlar gerekse davet ettiği insanların yakınları ile karşılaştığı sorunlar ve sorunlara karşı nasıl davranılabileceği ile ilgili tespitler güzel bir üslupla dile getirilmiştir. Kitabı okuyan her davetçinin bu güzel vasıflardan istifade etmesini Allah'tan dileriz.

Davamızın sonu Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd etmektir.

1. *3/Ali İmran, 103*

“Tağut’a Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah’a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!”

(39 / Zümer, 17)

